DONNA CARLISLE

Bărbatul surorii ei

Traducerea și adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

PROLOG

În confortabilul ei apartament din Chicago, Christiana Stevenson White era cufundată în lectura unei cărți pasionante când auzi soneria telefonului. Absorbită de acțiune, ridică receptorul fără să se oprească din citit și rosti un „alo” distrat.

– Christiana? Sunt eu, Paige.

Auzind vocea surorii sale,, Christiana se încruntă și închise cartea cu un zgomot sec.

– Paige! În sfârșit! Unde naiba ai fost? Tata și mama au încercat toată săptămâna să dea de tine. Sunt nebuni de îngrijorare.

– Sunt la New York. Dar n-are importanță! Am o veste mare să-ți anunț.

– Care? întrebă Christiana, cât de cât mai liniștită.

– M-am măritat.

– Te-ai măritat? Dar... când?

– Ieri.

– Oh, Paige! Cum ai putut face așa ceva? șopti Christiana consternată.

Sora ei oftă exasperată.

– Eram sigură că o să-mi faci reproșuri! Întotdeauna se întâmplă același lucru. Eu îți spun o chestie formidabilă și tu gemi: „Oh, Paige! Cum ai putut face așa ceva?” Sincer îți spun, ești prea previzibilă.

– Dar te-ai gândit la faptul că îi vei răni pe părinții noștri? Ai fi putut să-i anunți și să-i inviți, nu-i așa?

– Imposibil! Dillon a pretins ca mariajul nostru să aibă loc în cea mai strictă intimitate. O să le trimit niște flori și o scrisoare. Sunt sigură că mă vor ierta. Și la urma urmei, ai putea să-i pregătești puțin și să-i influențezi în favoarea mea.

Christiana oftă din nou. Câteodată avea impresia că își petrece timpul „influențându-i în favoarea” lui Paige. Adică reparând relele pricinuite de nenumăratele și neîncetatele ei prostii. Își sprijini capul de spătarul canapelei și întrebă:

– Ești fericită, Paige?

– Cum n-am mai fost niciodată! E minunat!

– Și cine este fericitul ales?

– Dillon Austin.

– Compozitorul din Vancouver Band?

– Da.

– Ei bine, habar n-aveam că frecventezi niște celebrități, Paige!

– Când ești manechin, întâlnești multă lume.

– Și de cât timp îl cunoști?

– De câteva săptămâni. Dar am știut imediat că e el, Christiana! Din prima clipă, ca în romane, declară Paige cu entuziasm. Este bărbatul cel mai atrăgător pe care l-am întâlnit vreodată. E... e... oh, o să vezi cu ochii tăi când o să-ți fac cunoștință cu el.

Entuziasmul lui Paige o făcu pe sora ei să se strâmbe cu scepticism. În general sora ei era atrasă de bărbați frumoși, dar extrem de banali.

– Și când o să am plăcerea asta, Paige?

– În seara asta, la televizor. Peste câteva minute dă un interviu.

– Pe ce canal?

– Nu știu exact.

– Bine, o să mă uit, declară Christiana luând telecomanda.

– Sărută-i pe tata și pe mama din partea mea.

– S-a făcut! Și felicitările mele, Paige. Sper că acum vei fi, în sfârșit, fericită.

– Sunt sigură, Christiana. Si-gu-ră!

Imediat ce puse receptorul la loc, Christiana dădu drumul la televizor. După ce apăsă succesiv pe mai multe butoane, recunoscu Vancouver Band. În mijlocul platoului, un ziarist vorbea cu un bărbat cu ochi întunecați. Christiana ghici imediat că era Dillon Austin. Înalt, cu părul negru, umerii lați, avea o voce ciudat de blândă și de profundă. Răspundea calm și cu umor întrebărilor și chiar zâmbea din când în când.

Christiana era surprinsă. Nu se aștepta să vadă un bărbat inteligent, fin... Dar avea în el ceva care o tulbura, ceva care

„nu suna" cum trebuie și tânăra femeie nu reușea să descopere ce anume. O anume reticență în zâmbetul lui, ca o umbră care trecea din timp în timp și îi întuneca brusc chipul frumos.

Îl studie cu atenție, dar în zadar. Dillon Austin nu-și dezvăluia secretul. Când prezentatorul îl întrebă despre recenta lui căsătorie, Dillon răspunse că nu-i place să vorbească despre viața lui particulară. În acea clipă, Christiana îi remarcă brusca încordare a maxilarului. Apoi el zâmbi din nou, imediat ce se schimbă subiectul.

Când emisiunea se termină, Christiana, gânditoare, rămase câteva clipe în fața ecranului gol. Poate că Paige nu făcuse o prostie de data asta. Atunci de ce Dillon Austin avusese acea expresie ciudată când venise vorba despre căsătoria lui? O expresie aproape dură, contrariată. Ce semnificație avea ea? Christiana închise ochii. Dillon Austin o intriga. Exista ceva în persoana lui care îi scăpa.

Capitolul 1

Trei ani mai târziu...

Lacul albastru și liniștit se întindea la picioarele Christianei. Pe mal crengile sălciilor se mișcau încet în bătaia vântului. Mai departe se zărea verdele-viu al câmpurilor, apoi cel mai întunecat al pădurilor. Christiana trase adânc în plămâni aerul curat din insulă. Era un peisaj încântător. Niciodată nu și-ar fi închipuit că un bărbat ca Dillon Austin trăiește în acest cadru atât de sălbatic și frumos.

O rață se strecură în acea clipă prin perdeaua de ierburi, urmată de trei boboci care înotau voinicește. Zâmbind, Christiana își scoase aparatul de fotografiat. Iată o imagine pe care îi va plăcea s-o revadă! Fotografie mai apoi o barcă veche de lemn care se legăna pe apa limpede la capătul unei frânghii, apoi, pe pajiște, o micuță fermă cu pereții spoiți cu var și cu acoperișul din paie, care părea ieșită de-a dreptul dintr-o poveste cu zâne.

Tânăra își reluă mersul de-a lungul lacului. Tălpile i se înfundau în pământul umed al cărării pe care începuseră să se aștearnă, ruginii, primele frunze moarte. Sosea toamna. Se făcea simțită răcoarea aerului, mireasma ierburilor și pomilor, mai puternici și mai bogați.

Era prima oară când venea aici, la Lakecroft, un cătun situat în Insula Prințul Edward. Sosind în apropierea pădurii, Christiana se opri. Domnea o tăcere perfectă, extraordinară. Nici un zgomot, nici un foșnet de crengi sau un ciripit de pasăre. Era ora când păsările zilei adormeau, pe când cele ale nopții nu se treziseră încă. Ora albastră, după cum se spunea la țară.

Pătrunsă de frumusețea clipei, Christiana abia îndrăznea să respire de teamă că va tulbura natura în repaos. Brusc, un țipăt se făcu auzit îndelung. O bufniță, fără îndoială, pitită în pinul acela, gândi Christiana ridicându-și fruntea spre vârful arborelui. Cerul albastru se împurpurase sub razele soarelui ce apunea. Cât de frumos era totul! Christiana oftă. Locul acesta era un adevărat sanctuar. Niciodată nu mai avusese o asemenea senzație de pace, de la moartea lui Paige.

Cu pași înceți, își continuă turul în jurul lacului, în trecere fotografiind imaginile care îi plăceau: un țăran bătrân sprijinindu-se în bățul lui cu care mâna trei vaci pe un drum lateral, câțiva iezi care se mai jucau încă și la acea oră, norii roz agățați ca niște eșarfe de crestele brazilor... Christiana regăsea natura cu o infinită plăcere. Trecuse atâta timp de când locuia în oraș!

Puțin mai departe, zări o pădurice în mijlocul pășunilor și se hotărî s-o exploreze. Ajunsese la primii copaci când doi setteri irlandezi splendizi ieșiră în fugă din pădure. Se învârtiră în jurul Christianei dând din coadă, înainte să-și continue goana peste câmpuri. Tânăra intră în pădure. Brusc, un cal negru apăru la câtiva metri în fața ei. Galopa drept spre ea.

Christiana încremeni, incapabilă să strige din cauza surprizei și a fricii. Instinctiv, își protejă capul cu mâinile. Văzu copitele calului dansându-i prin fața ochilor, călărețul trăgând de frâie, apoi un șoc violent o trânti la pământ.

Năucită de căzătură, văzu bărbatul sărind cu ușurință din șa și repezindu-se spre ea.

– Doamne, ce faci aici? exclamă el, îngenunchind lângă ea.

Cu prețul unui mare efort, Christiana reuși să se ridice într-un cot. Capul o durea, imaginile se învârteau în fața ochilor ei și simțea o ciudată stare de slăbiciune.

– Eu... eu făceam fotografii, șopti ea, mirată că avea o voce atât de slabă.

Bărbatul o obligă să se întindă la loc și continuă:

– N-ai văzut pancarta?

– Care?

– De la intrarea în pădure, pe care scrie că e o proprietate particulară.

– Eu... îmi pare rău... dar...

– Sst, nu vorbi și mai ales nu te mișca. O să te examinez.

Christiana încercă să se ridice dar mâna fermă a necunoscutului o împiedică.

– Mă simt foarte bine, te asigur, n-are rost să...

– Hai, fii rezonabilă, îți sângerează tâmpla. Te rog să stai nemișcată.

Abia în acel moment îl recunoscu. Nu mai exista nici o îndoială: lângă ea se afla Dillon Austin! Un fel de teamă o cuprinse. Fără să scoată nici o vorbă, îl privi scoțându-și cu un gest rapid haina și cămașa. Mușchii torsului și brațelor sale erau puternici, dar fără să iasă exagerat în relief, iar pielea bronzată strălucea în bătaia razelor de soare care pătrundeau prin liziera de pomi. Doamne, în ce situație se pusese singură!

Atingerea țesăturii din bumbac de fruntea ei îi smulse un strigăt involuntar de durere. El se opri imediat.

– Iartă-mă, dar nu sunt prea îndemânatic, spuse bărbatul. Ar trebui câteva copci, sau cel puțin așa cred eu.

Ochii lui întunecați o priviră cu atenție. Christiana întoarse capul încurcată. Era absurd, dar îi venea greu să susțină privirea lui sinceră și pătrunzătoare.

– Poți să stai așezată? continuă el cu vocea lui caldă de bas.

– Da, sau cel puțin o să încerc.

El o susținu cu blândețe.

– Cum te mai simți?

– Oh, bine, foarte... bine, minți ea.

Avea impresia că o să-i explodeze capul, dar trebuia să facă față situației.

– Hmm... chiar te simți bine?

– Ei, recunosc că mă simțeam mai bine înainte să dea calul tău peste mine.

– Bietul animal nu e cu nimic vinovat!

– Totuși el e cel care m-a agresat și nu invers. Nu așa stau lucrurile?

– Nu, este o violare de domiciliu! Te afli pe o proprietate privată și calul meu nu este obișnuit să vadă apărând pe neașteptate vizitatori în acest loc.

– E adevărat, uitasem. Deci am fost pedepsită.

El o privi surprins și zâmbi.

– Admir oamenii care își recunosc greșelile. E ceva rar.

– Ei bine, acum pot muri fericită!

– Ai și prezență de spirit! O să-mi reamintesc că ai o replică promptă. Te rog scoate-ți pulovărul.

– Poftim?

– Vreau să-ți examinez umărul.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare și nu schiță nici o mișcare. El clătină din cap oftând.

– Îți jur că nu sunt un descendent al lui Jack Spintecătorul.

– Probabil că toți asasinii spun asta viitoarelor victime.

– Fără nici o îndoială.

– Nu te mai obosi, fiindcă mă simt foarte bine.

– Bun, atunci va trebui să trec la fapte mari, declară el apucând-o de mâneca pulovărului. Hai, dă dovadă de puțină bunăvoință!

Christiana nu avu de ales. Așa că el îi scoase pulovărul apoi începu s-o descheie la bluză. O confuzie fără margini pusese stăpânire pe Christiana. Mâinile lui Dillon îi palpau umărul cu blândețe. Oh, de ce venise în acest colț pierdut de lume? Ar fi

trebuit să refuze! Era o adevărată nebunie. Și soarta voise ca ea să provoace acest accident prostesc! Câtă nedreptate! Christiana nu mai avea decât o singură idee în cap: să scape de el și să fugă încotro vedea cu ochii:

– De ce nu-mi răspunzi? o întrebă el.

– Hmm... iartă-mă, mi-ai pus o întrebare?

– Da. Poți ridica brațul?

Ea se execută strâmbându-se.

– Ceva mai sus?

– Nu, mă doare.

– Ești cumva vreo răsfățată?

– Nu, să zicem că nu-mi place să sufăr!

– Ce bine te înțeleg! Nu e nimic rupt, cel puțin în aparență. Dacă lucrurile ar sta altfel, te-ar durea cu adevărat!

– Da, mă doare!

El o ajută să-și pună pulovărul, apoi să se ridice. Când tânăra își zări aparatul de fotografiat aterizat lângă trunchiul unui arbore, exclamă:

– Aparatul meu!

Dillon se ridică, îl scutură, și făcu mai multe poze înainte de a i-l întinde cu un zâmbet satisfăcut.

– Se pare că nici el n-a pățit nimic! E o sculă foarte sofisticată. Ești fotografă?

– Fotograf amator.

Nu era nevoie ca el să știe că ea publicase deja două albume de fotografii care avuseseră mult succes. Oricum, ce

importanță avea asta acum? Christiana se clătină pe picioare. Copacii se învârteau în fața ochilor ei. Brațul lui Dillon îi înconjură talia.

– Am avut dreptate: ai suferit un șoc. Te duc la mine acasă și chem un doctor.

– Oh, nu, te rog...

– N-are rost să protestezi! Doar n-o să te las să te întorci acasă, când abia reușești să te ții pe picioare! De fapt, de unde vii? Nu locuiești în zonă, fiindcă nu te-am mai întâlnit până acum.

– Vin din Statele Unite.

– Și prin ce întâmplare te afli pe această insulă?

Timp de câteva clipe, Christiana rămase mută. Încă nu era totul pierdut. Mai avea timp să dea înapoi. Era de ajuns să-și țină gura și...

– Am fost trimisă de Agenția Apslyon pentru o slujbă de bonă în casa domnului Dillon Austin.

Cuvintele îi scăpaseră de pe buze fără să le mai poată opri. Și acum era prinsă în cursă.

– Ești Christiana Stevenson?

– Da.

– Te așteptam abia mâine.

– Eu... mie nu-mi place să... să întârzii.

– Se pare că așa e! Ei bine, într-un anumit fel s-a nimerit bine!

O urcă pe calul lui, apoi încălecă în spatele ei.

– De ce? îl întrebă ea cu o voce pierită.

– Fiindcă eu sunt Dillon Austin.

– Ah!

– Ce întâlnire ciudată, nu-i așa?

Ea se feri să comenteze în vreun fel. Brațele lui Dillon o țineau strâns, pielea lui o atingea pe a ei, o atingere foarte plăcută, de ce să nu recunoască? Christiana ar fi dat orice ca să se afle la mii de kilometri de Lakecroft. Dar calul porni la drum cu un pas liniștit. Ah, dacă acest incident l-ar putea face pe Dillon Austin să-i refuze slujba de bonă!

După un sfert de oră, ajunseră la baza unei coline în vârful căreia se ridica o proprietate frumoasă umbrită de arbori seculari. Iedera acoperea cea mai mare parte a zidurilor groase de piatră, jardiniere pline de flori erau fixate sub fiecare fereastră. Obloanele verzi și acoperișul din ardezie cenușie străluceau în bătaia soarelui, părând să reflecte culoarea lacului care se zărea în depărtare.

– Am ajuns la Lakecroft, o anunță Dillon cu o voce calmă. Uite-i pe Finn și Iann care vin să-ți ureze bun venit, domnișoară Stevenson!

Cei doi setteri fugeau în întâmpinarea lor lătrând voios. Dillon o ajută pe Christiana să coboare și o ținu cu putere de talie când îi remarcă paloarea.

– Încă un mic efort și, peste câteva minute, o să fii întinsă la căldură.

– Eu... îți mulțumesc, dar mă simt bine, reuși ea să îngaime. Doar o ușoară amețeală care...

– O să chem imediat un doctor.

Până în casă o duse aproape pe sus. Christiana avea impresia că se mişcă printr-un univers ceţos, unde totul era moale şi calm. Sprijinită de corpul puternic al lui Dillon, intră într-un vestibul imens, zări în trecere o încăpere mare, probabil salonul, cu mobile confortabile. Canapele mari, fotolii moi, covor gros, foc în şemineu... totul crea o atmosferă plăcută şi primitoare. Christiana nu se aştepta să găsească un interior atât de călduros în casa lui Dillon Austin.

La primul etaj, Dillon o instală într-o cameră unde tânăra descoperi acelaşi lux discret. Se întinse pe o canapea plină cu pernuţe. Exista şi aici un şemineu frumos din marmură albă, cu o grămăjoară de lemne aranjată alături.

– Să ştii că nu trebuie să te deranjezi să chemi un doctor. E adevărat, mă simt puţin năucită, dar...

– Ţin neapărat să te examineze un medic, decretă el. E un subiect despre care nu sunt dispus să mai discut.

Oftând, Christiana îşi sprijini capul de pernuţe, apoi şopti:

– Cred că, după acest incident, n-am nici o şansă să mai obţin slujba asta.

– Asta e cu totul altă problemă, despre care vom vorbi mai târziu. Până atunci, o să-ţi curăţ plaga.

În timp ce îi aplica pe rană o bucată de tifon îmbibată în alcool, Christiana îl studia. Părea sincer îngrijorat de starea ei. Comportarea lui Dillon o intriga. Era calm, curtenitor, prevenitor. Nimic din ce s-ar fi aşteptat...

– Uite că am terminat, n-o să te mai chinuiesc, îi spuse el înșurubând dopul la sticla de alcool. Vrei să fac focul?

– Oh... n-aș vrea să te deranjez...

– E de ajuns să aprind un chibrit. Nu mi se pare un efort chiar atât de mare.

După câteva minute, flăcări roșii dansau în șemineu. Christiana se simțea bine, în ciuda faptului că o dureau umerii și capul. Era atâta liniște aici, un calm atât de liniștitor! Tânăra închise ochii și se cuibări pe canapea.

– Mulțumesc, șopti ea. Ești foarte drăguț.

O șuviță șatenă îi alunecă pe obraz. Dar ea nu mai avea puterea să se miște. Privirea lui Dillon era fixată asupra ei. Așa că preferă să stea cu ochii închiși. Se temea că îi vor reflecta încurcătura. Când el ieși închizând discret ușa în urma lui, Christiana deschise ochii și privi focul.

Faptul că venise aici era o mare greșeală. Ar fi trebuit să dea ascultare numai intuiției și să refuze să se lase astfel manipulată. Din nefericire era prea târziu pentru regrete. Cu multă precauție, Christiana se așeză, apoi se ridică. Deși slăbită, reuși să ajungă în baie. Sigur că avusese un șoc. Dar nimic altceva. Oglinda îi înfățișă imaginea unui chip palid și marcat de o zgârietură lungă pe tâmpla dreaptă. Mâine o să aibă și un ochi vânăt! Din fericire, copita o atinsese doar în treacăt.

Apoi se apropie de fereastră și dădu puțin perdelele la o parte. Lacul forma o întindere de apă roșiatică, datorită razelor soarelui ce cobora spre apus. O alee cu nisip urca spre

casă printre copaci. Christiana zâmbi de plăcere. Zări atunci un bărbat mic de statură, cu o servietă în mână, care se grăbea spre casă. Lăsă să cadă perdeaua înainte să se instaleze în pat.

– Aha, te-ai trezit! rosti vesel Dillon. Ți-l prezint pe doctorul Markson.

– Dacă am înțeles bine, ați avut probleme cu calul lui Dillon, domnișoară...

– Stevenson. Christiana Stevenson.

– Să văd despre ce este vorba.

Doctorul Markson o supuse unui examen atent și îi puse o mulțime de întrebări înainte de a încheia, bătând-o pe braț:

– Mai multă sperietură decât boală. Ați avut un șoc. Dar nu e nimic rupt, durerile de cap vor trece repede și mâine veți fi posesoarea unui frumos ochi vânăt. Luați imediat calmantele astea care vă vor ușura durerea. Dacă aveți amețeli, grețuri sau altceva, nu ezitați să-mi telefonați.

După ce Christiana înghiți pastilele, el își închise trusa și se înclină curternitor în fața tinerei femei.

– Sper că voi avea plăcerea să vă revăd... în plină formă!

– Vă conduc, doctore. Christiana, unde sunt bagajele tale?

– În mașina mea. Am parcat-o pe marginea lacului, în apropiere de pancarta care indica drumul spre Lakecroft. Cheile sunt pe bord.

– Perfect, mă duc s-o caut.

În momentul în care era să iasă, se răzgândi și se apropie de pat ca s-o acopere cu pledul.

– Nu trebuie să-ți fie frig, Christiana, șopti el cu un surâs.

Ea nu-i răspunse nimic, pradă unui profund sentiment de vinovăție. Amabilitatea lui Dillon o făcea să nu se simtă deloc în largul ei. Deși știa că el este un bărbat crud... Simți pleoapele din ce în ce mai grele și apoi nu se mai gândi la nimic.

Fără îndoială că dormise ceva mai mult, fiindcă atunci când se trezi, întunericul pusese stăpânire pe cameră. Doar focul, care nu se stinsese, mai lumina încăperea. Silueta lui Dillon se contura pe peretele din apropierea ferestrei.

– Acolo ești, șopti ea trăgându-se instinctiv înapoi.

– Nu de mult timp. Totul este în ordine. Ți-am adus o sticlă cu apă caldă pentru umărul lovit. După spusele medicului, îți va calma durerea. Ți-e foame? adăugă el așezându-se pe marginea patului. Bucătăreasa a plecat, dar știu să pregătesc și eu câte ceva. De exemplu niște ochiuri cu șuncă sau...

– Îți mulțumesc, dar mă simt prea obosită ca să mănânc, indiferent ce mi-ai putea oferi.

El se duse să se așeze pe un fotoliu din fața ei.

– În timp ce dormeai, am recitit referințele pe care mi le-a trimis agenția despre tine.

– Și?

– Nu ești o profesionistă în adevăratul sens al cuvântului. Din referințe reiese că te-ai ocupat numai de un copil, și asta doar o perioadă de 6 luni.

– Da, e adevărat.

– Şi atunci, cum eşti sigură că eşti îndeajuns de calificată ca să te ocupi de fiica mea?

De teamă, Christianei i se puse un nod în gât.

– Îmi plac foarte mult copiii şi chiar dacă n-am urmat şcoala de puericultură, sunt capabilă să mă ocup de ei. Sunt răbdătoare şi n-am uitat trăirile şi nevoile copilăriei mele. Sunt sigură că o s-o înţeleg pe fiica ta.

– N-ai prefera să fii fotograf?

– În zilele noastre e cam greu să trăieşti de pe urma unei asemenea meserii.

– Înţeleg.

Christianei îi era ruşine, îngrozitor de ruşine. Şi totuşi, încerca să-l convingă că era prea târziu ca să mai dea înapoi. Întunericul o făcea să se simtă mai sigură pe ea. Cel puţin, Dillon nu-i putea vedea roşeaţa obrajilor şi neliniştea din ochi.

– De acord, declară brusc Dillon. Fiica mea Katy se află acum la părinţii mei. Se va întoarce la sfârşitul săptămânii. Dacă te place, eşti ca şi angajată.

Un oftat de uşurare scăpă de pe buzele Christianei. Totuşi, nu-şi putea da seama dacă era mulţumită sau nu că reuşise.

– Mulţumesc, şopti ea.

Cu ochii aţintiţi spre flăcările care dansau, se gândea la părinţii ei. Ar fi fost mulţumiţi de ea: reuşise să se infiltreze în casa soţului surorii sale şi, peste o săptămână, Paige se va întoarce.

– Acum te las să dormi, ai mare nevoie de somn. Ţi-am pus bagajele în debaraua aflată lângă baie.

– Îți mulțumesc.

– Ai nevoie de ceva?

– Cred că o să dorm îmbrăcată. Nici nu mai am putere să mă schimb.

O moleșeală plăcută o cuprindea încetul cu încetul. Efectul calmantelor, fără îndoială, se gândi ea întorcându-se pe o parte. Dillon se aplecă, îi dădu la o parte o șuviță rebelă și îi spuse:

– Dormi liniștită. O să veghez eu asupra ta. O să vin din timp în timp ca să văd dacă totul este în regulă. Și dacă ai nevoie de indiferent ce, sună! Sunt în salon și o să te aud. De acord?

– De acord. Dar te asigur că mă simt bine.

Își simțea pleoapele atât de grele încât făcea eforturi și-și țină ochii deschiși. O căldură plăcută o învăluia, vocea lui Dillon era și ea plăcută, ca o mângâiere. Christiana se cufundă în somn, cu un surâs împăcat pe buze.

Dillon rămase câteva clipe s-o privească în tăcere, cu o privire fixă. Mai puse câteva lemne pe foc, se apropie de pat, clătină din cap apoi părăsi fără zgomot camera.

Capitolul 2

Christiana se zvârcolea în pat de pe o parte pe cealaltă. Și de fiecare dată când sticla cădea, bărbatul instalat în fața ei pe fotoliu se ridica pentru a o pune din nou pe umărul ei. Apoi se așeza la loc, își sprijinea bărbia în palmă și o privea țintă cu ochii lui negri pe femeia care se agita în somn. Partitura de pe genunchii lui era pe jumătate completată cu note, dar rămânea neterminată. Nu reușea să se concentreze asupra muzicii lui. Privirea îi era atrasă irezistibil de tânăra femeie adormită.

La lumina roșiatică a flăcărilor îi studia tenul alb și pur care contrasta cu masa întunecată a părului. Gura avea culoarea unui fruct de vară și trăsăturile ei erau fine și delicate. Era frumoasă. Prea frumoasă, poate. Totuși, un alt lucru îl intriga pe Dillon Austin: acea strălucire ciudată pe care o surprinsese de mai multe ori în ochii Christianei. Ce semnificație avea? Frică? Timiditate? Dușmănie? Era incapabil să definească această

curioasă expresie a ochilor ei albaștri. În orice caz, dorea să cunoască misterul în care părea că vrea să rămână învăluită Christiana Stevenson.

Tânăra șopti ceva prin somn și trăsăturile i se crispară ca și cum suferea îngrozitor. Dillon se apropie în grabă de patul ei dar nu pricepu nici un cuvânt din ceea ce spunea... El nu știa... dar Christiana trăia încă o dată acel oribil coșmar...

***

– Christiana, ești adorabilă că ai venit să mă iei la ora asta! exclamă Paige urcând în mașina surorii sale.

Christiana demară zâmbind și luminile aeroportului O'Hara dispărură în curând în urma lor. Oricine le-ar fi văzut pe cele două tinere femei, cu greu ar fi crezut că sunt surori: Paige era blondă cu ochi căprui în timp ce Christiana era brunetă cu ochi albaștri. Una era manechin, mereu în bătaia reflectoarelor, cealaltă – fotograf, preferând să rămână de cealaltă parte a obiectivului camerei.

– Te previn că e ultima dată când mă scol în toiul nopții, replică imediat Christiana. Data viitoare să iei altă cursă!

– Oh, întotdeauna ai niște reproșuri la adresa mea! Când eu mă simt atât de fericită că mă întorc la noi acasă!

– Cu atât mai bine! Tata și mama te așteaptă cu nerăbdare. Sunt înnebuniți de bucurie că anul acesta își vor serba aniversarea împreună cu Dillon și Katy. Va fi prima vizită pe care o faceți acasă, după căsătorie.

Lucru curios, dar Paige rămase tăcută. Christiana puse asta pe socoteala oboselii călătoriei și continuă pe același ton vesel:

– Și pe urmă, să vezi ce schimbări au făcut. Camera copiilor e o minune! Decoratorul a terminat-o la timp, exact ieri.

– Ce drăguț, șopti Paige cu un aer absent.

– Când sosește Dillon?

Nici un răspuns. Paige se uita cu încăpățânare pe geam.

– Paige?

– Dillon n-o să vină. Nici Katy.

– Cum? Ce aiureală mai e și asta? M-ai asigurat că de data asta...

– Dillon are o problemă. Ceva apărut în ultima clipă, declară Paige sec.

– Și Katy? Ai fi putut-o aduce cu tine! Părinții noștri n-au văzut-o niciodată. Și nu-l cunosc nici pe soțul tău! Ce naiba, ce înseamnă toate misterele astea? Fiindcă asta o să ajung să cred până la urmă!

– Nici chiar așa... ai prea multă imaginație! Trăim... într-un anumit fel, asta-i tot!

– Totuși!

– Dillon este un sălbatic.

– Este un compozitor care se produce în public. De ce nu vine în casa socrilor lui?

– Este un bărbat mai deosebit, nu căuta să înțelegi, Christiana.

– Dar la mama și la tata te-ai gândit vreun pic? O să fie distruși când o să afle că nu vin și ei.

– O să le explic eu și o să înțeleagă!

– Bineînțeles, ca de obicei, bombăni Christiana, oprindu-se la stop. În orice caz intenționez să am o explicație cu misteriosul tău soț.

– Nu, îți interzic, Christiana, îți interzic!

Paige își întorsese furioasă capul spre ea, aruncându-i o privire dură.

– De acord, de acord, o să-mi țin gura, reluă Christiana demarând. Ce nu merge între voi, Paige?

– Dillon are o amantă.

– Cum?!

– Ai auzit bine. De altfel, asta nu se întâmplă pentru prima oară. Și nici ultima, după cum am impresia.

Contrariată de spusele surorii sale, Christiana opri brusc la alt stop.

– Și de ce i-ai lăsat-o pe Katy? Ea... ea... n-are nici o legătură cu asta.

Cu un oftat de exasperare, Paige își cuprinse capul între mâini.

– Katy a rămas cu bona. Și n-o mai pot suporta nici pe ea. Mă face să mă gândesc tot timpul la Dillon și asta e de nesuportat.

– Și cum rămâne cu tata și mama? O așteptau cu atâta bucurie!

– În acest moment, am nevoie de ei doar pentru mine, nu înțelegi?

Christiana tăcu. Egoismul lui Paige o lăsa câteodată fără glas. Dar Christiana era întotdeauna gata s-o ajute. Dacă n-ar fi fost atât de răsfățată de pe când era copil...

– De ce nu divorțezi, Paige?

– Pentru că-l iubesc. N-o să-l las niciodată alteia. Niciodată!

Vocea lui Paige era răgușită. Cu o mână care tremura puțin, își aprinse o țigară și trase cu nervozitate fumul în piept cu ochii fixați înainte, în bezna nopții. Christiana studie o clipă profilul perfect al lui Paige la lumina mișcătoare a farurilor. Un profil prea frumos, prea... dur.

– Nu crezi că asta e mai degrabă obsesie decât dragoste? Când iubești cu adevărat pe cineva, îl și răsfeți...

– Christiana! Nu crezi că nu ești persoana potrivită ca să-mi dai sfaturi? N-ai iubit niciodată pe nimeni! Ce știi tu despre asta?

Christiana își întoarse privirea simțindu-se jignită.

– Nu prea ești amabilă cu mine, Paige.

– Iartă-mă, dar sunt extenuată. Și pe urmă... am fost întotdeauna geloasă pe tine.

– Geloasă?! De ce?

– Ești atât de puternică! Nimic nu te descumpănește. De când eram mică te invidiam.

– Ciudat e că și eu pot susține același lucru despre tine, întotdeauna mi-am dorit să fiu în locul tău.

– Nu, nu se poate! Glumești? spuse Paige râzând.

– Deloc. Părinții noștri te-au adorat întotdeauna. Eu am avut însă impresia că exagerau. Ce vrei... rățușca cea urâtă!

– E o prostie, Christiana! Eu n-am avut niciodată această impresie.

Stopul se schimbă pe verde și Christiana demară. Ajunsese în mijlocul intersecției când zări o mașină venind în viteză din partea dreaptă. Frână rapid dar era prea târziu. Urmă un șoc înspăimântător, un scrâșnet de fiare și zgomot de geamuri sparte. Apoi o tăcere totală, mortală...

Primul lucru de care își dădu seama Christiana fu că respira încă. Un miros puternic de benzină plutea în jurul ei. Oamenii strigau, luminile clipeau în noapte, sirenele urlau. Încet, încet, tânăra își ridică, prudentă, capul. Era întinsă pe pământ, acoperită cu o pătură.

– Nu vă mișcați, domnișoară, ambulanța vine imediat.

– Unde este Paige? întrebă Christiana cu o voce schimbată.

– Femeia care era cu dumneavoastră?

– Da. Unde este?

Necunoscutul nu-i răspunse nimic, dar își întoarse capul spre focul care ardea cu flăcări iuți la vreo douăzeci de metri de ea. Inima Christianei încetă să mai bată.

– Nu, nu este... acolo! Nu! urlă ea ridicându-se.

– Îmi pare rău, dar era prea târziu.

– Trebuie s-o caut, trebuie!

Se zbătea ca o nebună ca să scape din mâinile bărbatului care o ținea.

– Fiți rezonabilă, nu mai e nimic de făcut.

– O să moară! O să moară!

– E deja moartă, domnișoară.

– Nu! Nu!

Urletul Christianei răsună în noapte. O cuprinse un fel de nebunie care îi dădu asemenea puteri încât se smulse din mâinile necunoscutului și alergă spre mașina în flăcări.

– Paige, Paige, striga ea. Paige!

Un polițist o înșfăcă de braț și o sili să se dea înapoi. Cu o privire rătăcită, Christiana fixă cu oroare vâltoarea de foc care înghițea corpul surorii ei. Apoi se trânti pe pământ.

– Nu, nu, e prea îngrozitor, e imposibil! Paige, Paige...

***

– Christiana, trezește-te!

– Nu, nu! continua ea să strige zbătându-se.

Mâna care o reținea era a polițistului. Dar ea trebuia să fugă până la mașină, s-o scoată de acolo pe Paige, fiindcă Paige trăia încă...

– Nu, nu...

– Christiana, e un coșmar, trezește-te!

Deschise ochii. Dillon se aplecase spre ea. Dar ea nu vedea decât un singur lucru: flăcările imense și roșii. Puțin câte puțin intensitatea focului scăzu și Christiana înțelese că era vorba de un șemineu. Își șterse cu mâna fruntea transpirată. Îl văzu abia atunci pe Dillon și simți că o cuprinde amețeala.

– Mă simt bine, nu-ți face griji, șopti ea.

– Povestește-mi visul tău, Christiana. Îți face bine să vorbești, să știi. Când coșmarurile se transformă în cuvinte, ele își pierd puterea.

Tânăra ridică spre el ochii plini de teamă și durere, înainte de a declara:

– Există coșmaruri prea reale pentru a le putea uita vreodată.

– Așa crezi? În orice caz, voi fi întotdeauna pregătit să te ascult dacă te răzgândești.

– Sunt obosită. Atât de obosită!

El se așeză din nou vizavi de ea, incapabil să-și desprindă privirea de pe chipul Christianei. Ce mister se ascundea în spatele acestor trăsături pure? Ce teamă, ce amintiri întunecau ochii ei albaștri? Pentru prima oară în viața lui, Dillon se simțea complet derutat în fața unei femei.

Oftă și se așeză mai comod în fotoliul lui. Dar creionul rămânea nemișcat în mâna lui, iar partitura rămânea neclintită pe genunchii lui, tot neterminată. Nu se simțea în stare să se concentreze asupra altui lucru în afara acestui chip de înger trist. Orele treceau și el continua s-o privească. Veniră zorile, apoi se făcu dimineață și soarele își făcu timid apariția. Fără zgomot, Dillon se ridică și părăsi camera.

Christiana îl auzi pe Dillon, apoi zgomotele casei care se trezea. Dar rămase cu încăpățânare cu ochii închiși. Toată noaptea ațipise și se trezise mereu, conștientă de prezența lui Dillon. Ghicise oare ceva? Bănuia că e o mincinoasă? Christiana preferă să nu se mai gândească la nimic.

***

Stella se pregătea să pună cafetiera în priză când Dillon intră în bucătărie. Bătrâna menajeră îi zâmbi.

– Ești foarte matinal astăzi, Dillon!

– N-am reușit să dorm.

– Din cauza partiturii neterminate?

– Da, da…

– Am văzut o mașină în fața casei, remarcă Stella pe un ton neutru. Poate că și ea a contribuit la insomnia ta?

– Ei bine… am angajat o guvernantă nouă, răspunse Dillon turnându-și o ceașcă de cafea.

– Oh, dar ce repede a mers!

– Da. A fost o întâlnire destul de ciudată.

– Totul mi se pare destul de misterios, Dillon. Ce s-a întâmplat? Pari preocupat de ceva.

El îi povesti pe scurt despre accident. În timp ce-și vedea de treabă, Stella dădea din cap cu un aer serios.

– Ești sigur că n-are nimic grav? îl întrebă ea la sfârșit.

– Da, a venit medicul. Trebuie să se odihnească, atâta tot.

– Cum se numește?

– Christiana.

– Un nume frumos.

– E adevărat. Și i se potrivește perfect.

Stella aruncă o privire furișă în direcția lui Dillon, apoi clătină din cap. Un surâs vag îi pluti pe față. După ce își termină ceașca, Dillon se ridică.

– Mă duc să mă plimb, Stella. Puțin exercițiu îmi va face bine. Ți-o las în grijă pe Christiana.

– Nu-ți face probleme, o să mă ocup eu de ea.

După plecarea lui Dillon, Stella se opri o clipă, gânditoare. Trecuseră cinci ani de când nu-l mai văzuse pe Dillon astfel. Ce se întâmplase de avea aerul ăsta sumbru și neliniștit?

***

O femeie de șaizeci de ani, masivă, cu părul grizonat, apăru în cadrul ușii de la camera în care dormise Christiana. Avea în mâini o tavă mare.

– Bună dimineața, domnișoară, eu sunt Stella, bucătăreasa domnului Austin. Vă aduc micul dejun. Domnul Austin mi-a spus că o să vă ocupați de micuța noastră Katy?

– Dacă o să mă vrea!

Christiana se ridică și se așeză pe marginea patului. Stella se repezi la ea.

– Nu vă mișcați prea mult, domnișoară. Trebuie să fiți mai prudentă după un asemenea șoc!

– Mă simt mult mai bine decât ieri. Cred că a fost mai mult o sperietură.

Stella aranjă pernele în spatele Christianei, apropie noptiera mai mult de pat, turnă cafea într-o ceașcă și începu să ungă o felie de pâine cu unt. O plăcută senzație de siguranță o cuprinse pe tânăra femeie care îi zâmbi Stellei cu gura până la urechi.

– Îți mulțumesc că te ocupi astfel de mine. Dar să știi că mă pot descurca și singură.

– Atunci, profitați de timpul care v-a mai rămas până la venirea lui Katy! După...

– Nu sunt încă angajată. Totul depinde de Katy.

– Sunt sigură că o să-i fiți pe plac. Și ea o să va îndrăgească imediat. E o fetiță adorabilă.

– Cum arată? Seamănă cu mama ei?

O umbră trecu peste chipul Stellei.

– Katy seamănă cu... Katy. Îmi închipui că, peste ani, va fi la fel de frumoasă ca mama ei. Dar pentru moment, are mai degrabă caracterul tatălui ei.

– E blondă?

– Nu, roșcată. Acum, gata cu întrebările. Mâncați bine, fiindcă aveți nevoie să prindeți puteri. Aseară nu ați cinat?

– Nu.

Stella clătină din cap în timp ce împăturea cuvertura.

– Nu e bine.

– Nu mi-era deloc foame, Stella.

– După micul dejun, o să rămâneți în pat. E mai prudent așa.

– Oh, nu! Aș vrea să mă plimb puțin... să vizitez casa... dacă este posibil.

– Dacă reușiți să vă țineți singură pe picioare, nu văd nici un inconvenient! Dillon își petrece în general dimineața lucrând în salonul de muzică.

– Insula asta e un vis, continuă Christiana. Și casa la fel! N-am mai văzut ceva atât de frumos.

– Aparține părinților lui Dillon, care au moștenit-o de la bunicii lui.

– Nu știam asta.

– Nu văd de unde ați fi putut ști, replică Stella surprinsă.

Christiana plecă încurcată capul. Trebuia să fie prudentă și să nu mai facă gafe. Nimeni nu bănuia legăturile ei de rudenie cu Paige. Nu trebuia să se trădeze prostește. Iar Stella putea fi o excelentă sursă de informații. Bineînțeles, dacă ea, Christiana, era abilă.

– De cât timp lucrezi pentru domnul Austin? o întrebă ea.

– De aproape cincisprezece ani, răspunse Stella, deschizând valiza Christianei. Înainte am lucrat pentru părinții lui.

Conversația cu Stella îi furniză o mulțime de informații despre Dillon. El avea o casă în Colorado, dar revenea întotdeauna la Lakecroft, în această singurătate sălbatică pe care o iubea. În ciuda celebrității sale era un bărbat simplu, dar cu o fire închisă, afirmă Stella care părea că-i poartă o afecțiune profundă lui Dillon. Din contră, când Christiana aduse din nou vorba despre Paige, Stella tăcu. Fiindcă tânăra insistă, ea sfârși chiar prin a o sfătui pe un ton destul de aspru să nu evoce niciodată memoria mamei lui Katy.

Christiana își sfârși gânditoare micul dejun, în timp ce Stella termina de despachetat. De ce atâta tăcere în jurul lui Paige? Ceva în ea se revoltă, obligând-o s-o întrebe pe Stella:

– Și Katy? Ea nu vorbește niciodată despre mama ei?

– Katy a petrecut atât de puțin timp cu ea, încât nici nu și-o mai amintește, replică Stella ridicând din umeri. În ziua

când va începe să pună întrebări, sunt sigură că Dillon se va descurca. Și fără îndoială că va fi, încă o dată, prea indulgent la adresa soției lui! Și ea nu merită asta!

Aceste cuvinte o loviră pe Christiana ca o palmă. Ar fi vrut să-și apere sora, dar era imposibil. Fără să rostească nici un cuvânt, o privi pe Stella ieșind din cameră și îi zâmbi distrat. De ce acceptase să facă așa ceva? Ea nu știa nici să mintă nici să se prefacă. Impostura nu-i stătea în fire. Și totuși se afla aici, la Lakecroft, angajată ca guvernantă a nepoatei sale, Katy. Christiana se sculă oftând. Părinții ei, copleșiți de moartea lui Paige, o imploraseră să facă asta. Și Christiana se simțea, la rândul ei, vinovată de moartea lui Paige.

Ea se afla aici cu o misiune: să descopere dovezile care demonstrau că Dillon e un tată rău, pentru a i-o putea lua pe Katy. Cum se va descurca? Habar nu avea. Tot ceea ce știa era că această situație echivocă nu-i plăcea deloc. Dar acum era prea târziu ca să mai dea înapoi.

***

Christiana mergea pe cărarea care ducea spre lac, nereușind să-și revină din uimire. Fusese în camera lui Katy și rămăsese cu gura căscată. Totul era conceput ca să-i facă plăcere unui copil, lucrurile alese cu drag, de la pătuțul din lemn alb până la jucăriile aranjate cu grijă în cutii mari colorate. Cine se ocupa astfel de Katy? Bonele care fuseseră aici înaintea ei? Sau poate că părinții lui Dillon?

Christiana se așeză pe trunchiul unui arbore căzut, în apropierea malului. Apa verde făcea valuri mici care ajungeau până la câțiva metri de picioarele ei, udând nisipul fin. Rămase mult timp nemișcată privind valurile, jocul razelor de soare și strălucirea lacului. Apoi băgă mâna în geantă și scoase un pachet. Erau scrisorile lui Paige, scrise în ultimii ani, pe care părinții i le încredințaseră în ajunul plecării ei spre Lakecroft. Cu scopul vădit ca ea să înțeleagă cât fusese Paige de nefericită.

Teama și durerea îi strânseră inima când recunoscu scrisul frumos și fin al surorii sale. Doamne, ce va descoperi în aceste pagini? Mama ei nu-i spusese niciodată totul în privința lui Paige. Christiana începu să citească.

„Dragul meu tată, draga mea mamă.

Iertați-mă pentru îndelungata mea tăcere. Dar am fost atât de ocupată în ultimul timp! M-am întors de la Saint-Thomas unde am prezentat o colecție de costume de baie, și plec imediat spre Los Angeles pentru prezentarea noii colecții Givenchy. Vă scriu în special pentru a vă anunța marea veste: l-am descoperit în sfârșit pe bărbatul vieții mele. E foarte diferit de ceilalți. Chiar și ție, tăticule, o să-ți placă! Se numește Dillon. Cred că îl iubesc. O să vi-l prezint imediat ce vom putea veni să petrecem câteva zile libere acasă, fără îndoială în următorul weekend. Sărutați-o pe Christiana din partea mea și urați-i succes pentru cartea ei. Paige."

Paige îi telefonase după câteva zile și o anunțase că s-a căsătorit. Deci lucrurile merseseră foarte repede. De fapt, asta

n-o mira deloc pe Christiana. Când Paige voia cu adevărat ceva, lucrurile mergeau întotdeauna ca pe roate... Tânăra împături scrisoarea și o puse la locul ei în plic. Dillon nu venise niciodată la Chicago. Nici în acel weekend, nici mai târziu.

În acea clipă, Christiana simți ceva umed pe mâna ei. Tresări apoi zâmbi la vederea unuia din setterii lui Dillon.

– Cine ești tu? șopti ea privind zgarda animalului. Să vedem... dacă e albastră, cred că ești Finn!

– Exact, răspunse vocea lui Dillon, de undeva de deasupra ei.

Christiana își ridică ochii. El stătea în fața ei, cu brațele încrucișate, cu privirea fixată asupra ei. Iarba îi înăbușise probabil zgomotul pașilor, fiindcă nu-l auzise apropiindu-se.

– Te-am văzut când ai plecat la plimbare, continuă el. Și m-am simțit puțin neliniștit știindu-te singură... afară.

– Mă simt cu mult mai bine, n-ai de ce să-ți faci griji. Era atât de frumos afară, încât am simțit că nu mai pot sta înăuntru. Stella mi-a spus că această casă a aparținut bunicilor tăi.

– Da, veneam destul de des aici când eram copil, răspunse el așezându-se lângă ea.

Privi gânditor lacul, înainte de a continua:

– Sunt cele mai frumoase amintiri pe care le am. Dar nu mi-am dat seama de asta decât după nașterea lui Katy. Între timp casa fusese vândută.

– Ai avut noroc că ai putut s-o recuperezi.

– Și mai ales banii!

– Pentru nimic în lume n-aș vinde o asemenea casă, dacă aș avea una, șopti Christiana.

– Oamenii nu sunt atât de sentimentali: din momentul în care le oferi un pachet gros de dolari, acceptă totul!

– Ești cinic.

– Nu, pur și simplu lucid.

Christiana se întoarse spre el. Chipul lui reflecta o sinceritate neprefăcută.

– De ce m-ai angajat, Dillon? Ai fi putut găsi în mod sigur o persoană mai calificată decât mine.

– Știu.

– Atunci, de ce?

– Fiindcă pe tine te-ar fi ales Katy.

– Cum de poți fi atât de sigur? Și ce s-a întâmplat cu bona de dinaintea mea?

– Mama lui Katy o angajase. Dar mie nu-mi plăcea. A stat cu noi aici doar o lună și viața noastră se transformase într-un adevărat infern. La cea mai mică pată sau urmă de noroi de pe hainele lui Katy, parcă înnebunea. Nu pricepea că, atunci când trăiești la țară și mai ales când ești copil, murdărești o groază de haine.

– Și ai concediat-o?

– Să zicem că ne-am despărțit... de comun acord, pentru nepotrivire de caracter! Christiana, spune-mi, nu ți-e frică de singurătate aici, la Lakecroft?

– Nu, Lakecroft mi-a plăcut din prima clipă. Și pe urmă, am visat întotdeauna să locuiesc într-o casă aflată pe marginea unui lac.

– Situată, ca să nu zic pierdută, într-o insulă aproape pustie?

– Dacă e posibil, da! Nu mă plictisesc niciodată cu mine însămi. Dar tu? De ce îți place să locuiești aici?

– Pentru aceleași motive ca și ale tale. Ceea ce mă atrage la Lakecroft este simplitatea vieții. Aici nu se trișează, nu se minte ca la oraș. Se trăiește în mijlocul naturii, oamenii lucrează din greu și sunt mult mai aproape de adevăr. De fiecare dată când vin la Lakecroft, am impresia că mă purific de toată mizeria existenței pe care o duc prin alte părți. Aici regăsesc adevăratele valori! Este foarte important pentru mine să existe un loc unde mă pot încrede în oameni.

Când tăcu, Christiana își plecă privirea, simțindu-se din nou rușinată. El îi vorbea despre încredere, adevăr, și ea îl înșela! Trebuia să-l mintă, să mintă fără încetare, să joace teatru și să se prefacă. Cum va reuși să facă asta, chiar și pentru puțin timp? Christiana simți că o trece un fior. Ce bine ar fi să se afle la mii de leghe de aici!

– Ce s-a întâmplat, Christiana? Ai pălit.

– Locul ăsta e minunat, dar nu este pentru mine.

Cu blândețe, el o obligă să-și întoarcă puțin capul spre el. Nesigură, ea îi înfruntă privirea limpede.

– Ceva te frământă, Christiana, îmi dau seama de asta. Dar Lakecroft îți va face bine, o să vezi.

Fără să poată rosti nici un cuvânt, Christiana se pierdea în albastrul ochilor lui. Degetele lui Dillon erau calde. Le simțea pe obrazul ei. Îi era ciudă că era atrasă de el. Dillon fusese soțul surorii ei. Și el o făcuse să sufere pe Paige, era convinsă de asta.

– Și dacă singurul fapt de a mă afla aici e o problemă?

– Ei bine, îți vei regăsi pacea sufletească.

Christiana își feri privirea, oftând.

– Ești o persoană ciudată, Christiana Stevenson.

– Adică?

– Ești frumoasă, dar nu te folosești de frumusețea ta, cum fac în general celelalte femei.

Imediat, Christiana deveni bănuitoare. Fără îndoială că așa procedase și când o sedusese pe Paige. Nu trebuia să cadă în aceeași cursă, pentru nimic în lume.

– Mulțumesc pentru compliment, Dillon.

– Ți-e frică de mine?

– Nu, chiar deloc. De ce îmi pui o asemenea întrebare?

– Uite-așa. Am avut impresia că te sperii, și asta chiar adineauri.

– N-a fost decât o impresie, afirmă ea ridicându-se cu nervozitate. Hai să ne întoarcem, fiindcă mi s-a făcut frig.

În timp ce mergeau alături pe cărare, Christiana simți că inima îi bătea mai repede ca de obicei. Da, îi era frică. Frică de Dillon Austin, frică de faptul că nu va fi în stare să-i reziste și va capitula, așa cum făcuse Paige.

Capitolul 3

– Dillon! Dillon!

Christiana și Dillon se întoarseră deodată: de la câteva zeci de metri, o pereche le făcea semn cu mâna. Cei doi setteri plecară în goană în direcția lor, lătrând. După câteva minute, Christiana întindea mâna unui bărbat de vreo patruzeci de ani, care se înclina în fața ei zâmbindu-i călduros.

– Încântat să vă cunosc, domnișoară...?

– Christiana Stevenson.

– John Bailey, declară respectivul. Ți-o prezint pe soția mea, Leslie. Suntem cei mai apropiați vecini ai lui Dillon.

– Ești noua bonă a lui Katy? se interesă imediat Leslie, o tânără frumoasă cu niște ochi negri luminoși.

– Da... dacă este și ea de acord, răspunse Christiana.

– Oh, e adevărat... metoda Dillon!

– Mergem la masă, anunță Dillon. Nu vreți să veniți cu noi?

La aceste cuvinte, John ridică spre cer o privire extaziată.

– Nu îndrăzneam să spun eu asta, bătrâne. Doar știi că mă înnebunesc după mâncarea Stellei. Ce a gătit astăzi?

– Christiana, iartă-l pe John, dar e omul cel mai gurmand pe care l-am întâlnit vreodată. Câteodată mi-e rușine cu tine, John!

– Femeile n-au înțeles niciodată nimic din poezia unei mese bune, șopti John cu un suspin. Fără îndoială, fiindcă țin mereu cură de slăbire! Ia spune-mi, Dillon, n-ai vrea s-o ții pe Stella doar cu jumătate de normă? În felul ăsta ar putea veni și la mine să se ocupe de bucătărie...

– John, exagerezi! exclamă Leslie indignată. Îmi dau atâta osteneală să-ți pregătesc niște feluri deosebite! Câtă nerecunoștință! Haide, Christiana, s-o luăm înaintea bărbaților, fiindcă nu mai vreau să-l aud, continuă ea luând-o de braț pe Christiana. Când ai sosit?

– Aseară.

– Și ce părere ai despre micuța noastră insulă?

– N-am avut încă timp să mă plimb...

– Din vina mea, o întrerupse Dillon. Prima ființă pe care a întâlnit-o Christiana a fost calul meu și...

– Nu pot să cred! Iar ai început? Doar n-ai trântit-o pe Christiana când ai ieșit din pădure?

Dillon ridică resemnat din umeri. Leslie clătină din cap mustrător, în timp ce îi explica Christianei.

– De când îl cunosc, Dillon a avut mania să dea peste oameni cu calul. Cred că este ceva mai puternic decât el! Îmi

mai amintesc încă groaza pe care a trăit-o tatăl meu când s-a trezit sub calul ăla cu un nume imposibil... cum îl chema, Dillon?

– Archibald.

– Așa e, Archibald, repetă Leslie.

– Îți reamintesc că îl cumpărasem de la tatăl tău.

– Un motiv în plus ca să nu dai peste el! Biata mea Christiana, când mă gândesc ce-ai pățit chiar în ziua sosirii tale aici!

– Din fericire, n-a fost grav.

– Ah! Dar iat-o pe Stella în persoană! exclamă John când intrară toți patru în casă. Scumpa mea Stella, trebuie neapărat să-i dai și lui Leslie rețeta ta de tocăniță de pui. E sublimă, dacă mă pot exprima așa! Și azi ce minunăție ai mai pregătit?

Amuzată, bucătăreasa își încrucișă brațele pe pieptul generos.

– Ceva ușor, domnule Bailey. Niște salate de crudități și puțin jambon.

– Oh, Stella, crudități? Nu, nu te cred, gemu John cu un aer dezamăgit. Atâta tot, niște crudități?

– Cu un consommé de pasăre și o friptură înăbușită de vacă.

– Oh, simt că-mi revin!

– Hai, John, dă dovadă de puțină demnitate, interveni Leslie. Mama lui m-a asigurat că John e perfect. Uitase de viciul ăsta al lăcomiei, adăugă ea privind-o pe Christiana. Și mi se pare neloial din partea ei. Dacă aș fi știut la câte umilințe mă voi expune, poate că m-aș mai fi gândit un pic!

Christiana nu-și putu reține râsul. Surprinse atunci privirea lui Dillon fixată asupra ei și se opri brusc, simțindu-se încurcată. De ce o studia astfel?

– Este prima oară când râzi de când ai venit la Lakecroft, remarcă Dillon.

– Nu mi se pare de mirare după tot ce s-a întâmplat. Presupun că a fost șocată după întâlnirea cu calul, nu-i așa? spuse Leslie.

– Da, e adevărat, îi dădu dreptate Christiana.

Atenția pe care i-o dădea Dillon o deruta. Se grăbi s-o urmeze pe Leslie care se îndrepta spre bibliotecă, unde pusese Stella masa. Christiana aprecie imediat confortul încăperii mari, cu pereții acoperiți până la refuz de cărți și încălzită de un foc mare din lemne. Masa se afla nu departe de șemineu și porțelanul fin strălucea la lumina flăcărilor roșii.

În timpul prânzului, conversația se legă imediat între familia Bailey și Dillon. Erau prieteni din copilărie, pe care întoarcerea lui Dillon la Lakecroft îi apropiau din nou. John și Leslie aveau un fiu, Cameron, de aceeași vârstă cu Katy. Leslie, curioasă și vorbăreață, îi puse mii de întrebări Christianei care îi răspunse cu o oarecare ușurare. Se temea totuși de privirea intrigată a lui Dillon pe care o întâlnea de câte ori se uita în direcția lor. Îi ghicise jocul? O bănuia? Nu era totuși posibil, dar Christiana, care nu avea conștiința curată, vedea peste tot pericole.

– Unde locuiesc părinții tăi, Christiana? o întrebă la un moment dat Leslie.

– În Arizona.

– Ai frați sau surori?

– O soră.

Christiana ezită o clipă, apoi adăugă cu o voce schimbată:

– Dar a murit de curând.

– Ce coincidență tragică: Ann, sora lui Dillon, a murit și ea tot de curând. Ann era o femeie excepțională. A avut un cancer depistat din păcate prea târziu. Dar sora ta?

– A fost un accident.

John interveni jenat.

– Leslie, Christiana n-o să-ți povestească acum, la masă, toată viața ei!

– E adevărat, iartă-mă, Christiana, sunt îngrozitor de indiscretă. Dar când îmi place cineva, vreau să aflu imediat totul!

– Te înțeleg, șopti Christiana.

Leslie îi fusese imediat simpatică și nu-i purta pică pentru curiozitatea ei. Ceea ce o intriga era mai degrabă reacția ei. De ce îi vorbise despre moartea surorii lui Dillon și nu despre cea a soției lui?

În acea clipă, Dillon își puse șervetul pe masă și se ridică.

– Acum sunt obligat să vă părăsesc, fiindcă am de lucru. Terminați-vă în liniște tarta cu fructe, fără să vă gândiți la mine. Christiana, ne revedem la cină. Nu cred că o să ies din birou în această după-amiază.

– Iar eu o să mă odihnesc și apoi o să mai fac o plimbare.

– Perfect.

După ce Dillon părăsi încăperea, Leslie se întoarse spre Christiana spunând:

– Să-l lăsăm pe John în tête-à-tête cu desertul pregătit de Stella și să mergem pe verandă.

– Da, ai dreptate.

În timp ce John, sub ochiul atent al Stellei, își mai tăia o porție zdravănă de tartă, Christiana și Leslie ieșiră. Afară era plăcut, deși briza era răcoroasă. Soarele strălucea pe cer și lacul sclipea în depărtare, ca o pată uriașă de culoarea argintului.

– Să profităm de ultimele zile frumoase ale toamnei, spuse Leslie instalându-se pe un șezlong. Să știi că aici se face câteodată un frig îngrozitor.

– Locuiți tot anul pe insulă?

– Da, avem o fermă de care ne ocupăm singuri. Nu e foarte mare, dar necesită multă muncă chiar dacă folosim muncitori sezonieri.

Urmă o scurtă tăcere, Christiana admirând câmpia verde care cobora într-o pantă blândă spre lac. Totul era atât de liniștit aici! Se simțea atât de bine, încât ar fi dorit să poată opri timpul în loc.

– Insula asta e un adevărat paradis, șopti Christiana. Te simți împăcat cu tine și cu toată lumea.

– E adevărat. Sunt bucuroasă că Dillon a putut răscumpăra casa. Katy va fi fericită la Lakecroft.

– Va locui tot timpul aici? Nu-l va însoți pe tatăl ei în turnee?

– Nu, nu cred. Dillon are intenția să lipsească de acasă cât mai puțin timp posibil. Adoră singurătatea și natura. Din păcate, meseria lui îl obligă să călătorească mult și să ducă o viață obositoare, mondenă. Grație lui Katy va reveni mai des decât înainte la Lakecroft.

– Se poartă frumos cu ea?

Se scurseră câteva secunde înainte ca Leslie să răspundă pe un ton neutru:

– Lucrurile merg mult mai bine între ei de câteva luni. De fapt, de când locuiesc cu adevărat împreună.

– Fiindcă înainte erau despărțiți?

– Christiana, n-am chef să vorbesc despre toată povestea asta. E prea complicată. Și în fond, nici n-am dreptul.

– O cunoșteai pe mama lui Katy?

– Am întâlnit-o pe Paige o dată sau de două ori, în Colorado. Ea nu venea niciodată la Lakecroft.

– Și ce părere ai despre ea?

Christiana își întoarse capul spre ea pentru a-i putea vedea expresia feței. Leslie avea expresia concentrată a cuiva care își cântărește bine cuvintele.

– Paige și Dillon erau diferiți, precum ziua și noaptea. Pe cât este Dillon de profund și sensibil, pe atât era Paige de superficială și ușuratică. Îmi amintesc exact surâsul lui Paige: era perfect, frumos și seducător. Până în momentul în care îi remarcai ochii care rămâneau întotdeauna reci și indiferenți.

N-am citit niciodată în ei nici cea mai mică emoție. Căsătoria lor ne-a uimit peste măsură. Pe urmă, desigur, când am aflat toată povestea, am înțeles totul.

– Ce poveste, Leslie?

Tânăra clătină din cap încurcată.

– Îmi pare rău, dar deja am vorbit prea mult. Să dăm uitării asta, fiindcă e de domeniul trecutului. Dillon m-ar omorî dacă aș spune indiferent ce despre asta.

– Paige avea probabil și niște calități, remarcă imediat Christiana, decisă să nu schimbe subiectul. Era în primul rând mama lui Katy.

– Halal mamă! Tot ce o interesa era cariera ei. Lui Paige puțin îi păsa de Katy, chiar dacă uneori se purta frumos cu ea. Dar, în general, după o lună sau două, se plictisea de ea.

– Și unde se afla Dillon în tot acest timp?

– Hotărâse să le evite în mod deliberat pe amândouă. Ceea ce mi se pare logic. Dar astăzi, cred că își regretă atitudinea.

În acest moment, John își făcu apariția în pragul ușii.

– Despre ce vorbiți?

– Despre Dillon și Paige.

– Un subiect pasionant.

– Dacă vrei... Deci ai data gata tarta?

– Nu de tot! Stella a mai păstrat ceva și pentru cină.

– Dar te-ai ghiftuit!

– Ca de fiecare dată când mănânc la Dillon: ghiftuit și fericit!

– Bine, atunci ne întoarcem acasă, declară Leslie ridicându-se. Nu te scula, Christiana, e așa de comod pe șezlong! Odihnește-te și, mai ales, atenție la caii lui Dillon! Pe curând.

Gânditoare, Christiana îi privi pe John și Leslie Bailey îndepărtându-se. Vorbele lui Leslie îi rămăsese întipărite în minte. Paige nu se prea bucura de stimă pe aici! Totuși, Christiana nu se simțea ofensată. Deși își iubea mult sora, îi recunoscuse întotdeauna cu multă luciditate defectele. Paige era frumoasă, seducătoare și inteligentă. Zânele bune se aplecaseră deasupra leagănului ei pentru a o înzestra cu toate darurile. Dar unul îi lipsea totuși: generozitatea. Paige era teribil de egoistă și considera că totul i se cuvine. Se folosea de oameni fără scrupule și adeseori aceștia nici nu-și dădea seama de asta, sensibil la farmecul ei și împinși de dorința de a-i fi pe plac.

Și Christiana era la fel ca toată lumea: capitula întotdeauna în fața capriciilor lui Paige. Numai că ea se lăsa manipulată, fiind conștientă de asta. Ceea ce nu era și cazul părinților ei, care o adorau fără rezerve pe Paige. De mai multe ori Christiana încercase să-i pună în gardă. Dar în zadar. Iar acum erau prea bătrâni și moartea lui Paige îi dărâmase, așa că nu mai avea nici un rost să păteze memoria fiicei lor adorate.

Deci nu-i mai rămăsese decât să-și îndeplinească misiunea primită, cu cât mai multă imparțialitate. Un lucru o intriga: de ce Dillon și Paige nu divorțaseră când își dăduseră seama că mariajul lor era un eșec? Christiana nu înțelegea asta.

Părăsi veranda oftând. Ce să facă? Se hotărî că e momentul potrivit să exploreze casa. Stella plecase în această după-amiază să-și viziteze fratele, și Dillon lucra în salonul de muzică. Deci avea mână liberă. Câteva frunze moarte formau pete de culoare pe gazonul verde din jurul casei. O barieră albă servea drept frontieră între peluză și câmpie. Fără îndoială pentru a o împiedica pe Katy să se îndepărteze de casă, gândi Christiana împingând ușa unui grajd vechi.

Înăuntru era un atelier. Mirosea plăcut a lemn proaspăt tăiat și a rumeguș. Diverse obiecte așeptau pe bancul de lucru ca o mână pricepută să vină să le sculpteze. Un cap de cal, un dulap de păpuși, o bilă mare. Era un hobby de-al lui Dillon? Christiana clătină din cap și ieși. Se părea că omul ăsta era plin de surprize.

Cerul se întunecase brusc și nori negri se fugăreau deasupra capului ei. Un vânt rece începuse să bată. Se anunța furtună. Tremurând, Christiana își ridică gulerul hainei și grăbi pasul. Când intră în holul casei, Finn și Iann, cei doi setteri, erau deja la adăpost, culcați pe covorul gros. Christiana se duse în bibliotecă unde rămăsese un timp cercetând cărțile. Apoi începu să treacă din încăpere în încăpere. Din sufragerie ajunse într-un salon mare, iar aceasta dădea într-o încăpere care servea în mod sigur drept sală de joacă pentru Katy, judecând după numeroasele jucării care erau îngrămădite aici. De cealaltă parte se găsea bucătăria. Foarte funcțională, își păstrase totuși amprenta originală.

Cu o carte sub braț, Christiana se instală în bibliotecă, în fața focului care strălucea vesel. Casa lui Dillon Austin era minunată. Totul îi plăcea aici: încăperile mari cu tavanele susținute de grinzi, mobilele solide și confortabile, stofele groase din care erau lucrate draperiile care păreau că protejează fiecare încăpere de agresiunile exteriorului. Vechea fermă fusese restaurată cu un gust perfect. Și era opera lui Dillon. De ce oare disprețuise Paige un refugiu atât de agreabil?

În acea clipă, Christiana își ridică brusc capul. Era încă devreme, dar afară se făcuse întuneric. Cerul era negru și tunetele se făceau auzite dinspre lac. Atrasă de spectacol, tânăra ieși pe verandă. Dintotdeauna îi plăcuseră furtunile. Sprijinită de un stâlp, își oferi fața vântului care îi ciufuli părul. De mai multe săptămâni, Christiana fusese cuprinsă de un calm ciudat, artificial. Se forța să fie indiferentă, dar în adâncul ființei sale domneau panica și confuzia. Furtuna care se abătuse asupra Lakecroft-ului îi spulberă rezerva, iar sentimentele violente și confuze care o stăpâneau părură să se împrăștie pe aripile vântului, ca apoi să fie înghițite de fulgere.

Se auzi un tunet, mai puternic decât celelalte, și cerul păru să se deschidă revărsând asupra pământului o ploaie torențială. Christiana zâmbi. Ființa ei vibra, în armonie cu furia elementelor naturii. O impresie de libertate puse stăpânire pe ea și începu să fugă prin ploaie. Picăturile mari o udară imediat până la piele, în timp ce ea râdea, cu brațele ridicate spre cer.

– Christiana, ești nebună!

Vocea lui Dillon acoperise zgomotul furtunii. Râzând, Christiana își întoarse capul spre el.

– Ador ploaia!

– Mama ta nu ți-a spus niciodată că poți să răcești?

– Ba da, dar asta n-a schimbat cu nimic lucrurile.

– Mama mea mi-a atras întotdeauna atenția că e de datoria mea să vin în ajutorul unei femei aflate în primejdie. Intră în casă, nu e bine ce faci!

Un fulger orbitor brăzdă cerul exact deasupra capetelor lor și Christiana izbucni în râs.

– Intră în casă! îi strigă Dillon. Se apropie furtuna!

– De acord! Pariez că o să ajung înaintea ta în casă!

O luă la fugă, urmată îndeaproape de Dillon. Cu răsuflarea tăiată, se sprijini de peretele verandei. Dillon o ajunse după o secundă. Acoperișul verandei îi proteja dar erau uzi leoarcă. Picăturile de apă li se scurgeau din păr, rostogolindu-se pe față și pe haine.

– Este pentru prima oară în viața mea când întâlnesc o femeie căreia îi plac furtunile.

– Când eram mică, îmi imaginam că cerul este furios și mă simțeam fascinată. Acest lucru mi se părea magnific și înspăimântător totodată. Și astăzi mai simt aceeași exaltare pe timp de furtună.

– Ei bine, sper că data viitoare vei admira acest spectacol de la adăpost.

– Îmi pare rău că te-ai udat și tu, Dillon.

– Nu mai rău decât tine. Îți propun să intrăm în casă și să ne schimbăm.

Ea nu-i răspunse imediat. Mâna lui Dillon era lângă a ei, ochii lui albaștri o fixau. Simți brusc dorința nebunească să-și pună capul pe umărul lui, atât i se părea de apropiat în acest moment. Dar își veni imediat în fire. Ce se întâmpla cu ea? Își pierdea mințile?

Fără să scoată nici un cuvânt, se repezi în hol și urcă scara din patru în patru, ca și cum fugea de ceva. Dillon o urmări din priviri. Ce femeie ciudată, plină de mister și de contradicții, gândi el scoțându-și pulovărul.

Ajunsă în camera ei, Christiana se sprijini de ușa închisă. Ce greșeală făcuse venind aici, își repetă ea pentru a suta oară. Și la început totul i se păruse atât de simplu! Cu pași înceți se îndreptă spre fereastră și ridică perdeaua. Deasupra lacului, fulgerele se succedau într-un ritm nebunesc, însoțite de tunete. Valurile înspumate se rostogoleau furioase, reflectând mânia cerului.

***

Dar Christiana nu mai vedea nici lacul, nici Lakecroft, nici furtuna. Ea se afla în apartamentul părinților ei, la Chicago, și vedea chipul răvășit al mamei sale. Paige murise de șase săptămâni.

– O vreau pe Katy, o vreau pe Katy, repeta ea cu o voce tremurătoare. El nu are dreptul s-o păstreze. Un bărbat care a maltratat-o deja pe Paige a noastră, nu poate s-o îngrijească pe nepoata mea, e nedrept, total nedrept!

– Mămico, e tatăl ei. Și nu există nimic ilegal în comportamentul lui. Iar tu nu poți să faci nimic. Sau poate că ar trebui să-l convingi că ai și tu dreptul să te ocupi de Katy.

Doamna White făcuse un gest de refuz și revolta i se întipărise pe chip.

– Nu! Vreau ca micuța Katy să locuiască împreună cu noi. E tot ce ne-a mai rămas de la Paige și omul ăsta o s-o distrugă, așa cum a distrus-o și pe fata mea. Un muzicant rock! Christiana, îți dai seama? Katy trăiește într-un mediu îngrozitor!

– Mămico...

– Christiana, ascultă-mă, am un plan. Dillon Austin vrea să angajeze o bonă pentru Katy.

– De unde știi?

– De la un detectiv particular pe care l-am angajat.

– Mămico! Nu e bine să...

— Înțelege-mă, sunt disperată și nu avem altă soluție la îndemână.

În ciuda indignării pe care o simțise în privința acestui procedeu condamnabil, Christiana tăcuse. Ce putea face în fața disperării unei mame?

– O să te prezinți la agenție și o să soliciți postul.

– Planul tău e irealizabil: n-am nici o referință.

– Am vorbit despre asta prietenilor noştri: sunt gata să-ţi dea nişte scrisori de recomandare.

– Şi numele meu?

– O să te prezinţi sub numele de Stevenson. Este un nume de familie destul de banal şi Dillon n-o să facă nici o legătură între Paige White şi Christiana Stevenson.

Christiana clătinase din cap, contrariată şi încurcată.

– Povestea asta nu-mi place deloc, mămico. Nu-mi place nici să mint nici să abuzez de încrederea oamenilor.

– Dar e vorba să repari o nedreptate! Cum poţi folosi asemenea cuvinte? Când omul ăsta a făcut-o nefericită pe Paige, n-a vrut să ne vadă niciodată şi o păstrează doar pentru el pe nepoata noastră? Şi noi avem nişte drepturi, cred că îţi dai seama de asta.

Văzând chipul răvăşit al mamei sale şi ochii ei plini de lacrimi, Christiana înţelesese că nu avea rost să mai lupte. Doamna White nu i-ar lua în seamă argumentele şi ar merge până la capăt cu planul ei, oricât de nebunesc ar fi fost.

– Şi ce vrei exact de la mine, mămico?

– Să locuieşti un timp la Dillon Austin ca să afli cum se poartă cu Katy.

– Şi dacă este un tată bun?

– Tare m-aş mira, după felul cum a tratat-o pe Paige! Oh, Christiana, o să faci asta pentru mine, nu-i aşa? Ştiu că nu eşti de acord, dar sunt atât de nenorocită! Numai tu mă poţi ajuta! Spune-mi că accepţi!

Îi fusese imposibil să refuze. Mai ales că se simțea oarecum vinovată de moartea lui Paige. Dacă ar fi văzut mașina la timp, dacă ar fi fost mai prudentă, Paige ar fi încă în viață! Un imens sentiment de culpabilitate nu încetase s-o roadă după accident. Aproape că îi era necaz că ea mai trăia încă. Și, deși părinții ei nu făcuseră niciodată nici cea mai mică aluzie, ea știa că ei o consideră responsabilă de tragicul sfârșit al fiicei lor adorate.

Acceptând să joace acest rol din planul mamei sale, poate că își va regăsi în parte pacea sufletească.

– De acord, șoptise ea după câteva clipe. Dar voi fi un martor perfect imparțial. Dacă Dillon Austin este un tată corect, n-o să susțin niciodată contrariul.

– Bineînțeles că nu-ți cer să minți! Vreau doar să cunosc adevărul.

Zgomotul tunetului care explodă parcă deasupra casei o readuse pe Christiana la realitate. Acum se afla la Lakecroft, în casa lui Dillon Austin, așa cum dorise mama ei. O trecu un fior și își dădu seama că uitase să se schimbe. Hainele ude îi înghețaseră pe corp. Cu o mână obosită, își dădu la o parte o șuviță umedă de păr. Un sentiment de dezgust o cuprinse. Avea oribila impresie că ajunsese o trișoare.

Capitolul 4

Christiana se ridică îngrozită în pat. Inima îi bătea cu lovituri surde în piept. Prin fața ochilor îi dansau flăcările roșii ale unei mașini care ardea. Sirenele urlau, părul blond al lui Paige plutea sub cerul luminat de flăcările nebune, ochii ei mari reflectau un sentiment de oroare. Iar vocea ei nu era decât un lung, lung strigăt insuportanbil...

– Nu, nu, gemu Christiana acoperindu-și ochii cu mâna ca să scape de îngrozitoarea viziune. Nu! Puțin câte puțin, pe măsură ce se trezea, imaginile atroce se estompau. În fiecare noapte acest coșmar o chinuia. Paige o urmărea, flăcările o devorau. În fiecare noapte. Fără încetare. Și Christiana știa că nu este vorba de un coșmar ci de realitate.

O liniște absolută domnea în cameră și afară furtuna se potolise. Christiana se întinse pe pat, strânse perna la piept și privi fix tavanul. Bătăile inimii începeau să-și recapete ritmul lor normal.

– Iartă-mă, Paige, iartă-mă, șopti ea în întuneric.

Rămase așa mult timp, nereușind să mai adoarmă. Când își dădu seama că somnul îi fugise de tot, tânăra aprinse veioza de pe noptieră, cu intenția de a citi puțin. Din păcate, cartea îi rămăsese în bibliotecă. La fel ca și geanta ei în care se găseau prețioasele și compromițătoarele scrisori ale lui Paige. Era ora trei dimineața. Probabil că Dillon dormea. Cu o mișcare grăbită, Christiana se dădu jos din pat, își puse halatul și ieși tiptil din camera ei cu intenția de a-și recupera lucrurile. Ce idioată fusese, să lase aiurea scrisorile surorii sale!

Casa era cufundată în întuneric. Picioarele goale ale Christianei abia atingeau treptele scării. Numai de nu l-ar trezi pe Dillon! Ajunse fără nici o problemă în bibliotecă, își înhăță lucrurile, privi o clipă flăcările din șemineu, apoi plecă. În timp ce străbătea culoarul, o rază de lumină îi atrase atenția. Ușa salonului de muzică era întredeschisă. Neputând rezista tentației, se apropie în vârful picioarelor și își băgă capul pe ușă.

Încăperea era mare, fără nici o mobilă cu excepția pianului mare cu coadă plasat în fața șemineului. Dillon era așezat în fața pianului, cu un creion în mână, și privea cu un aer concentrat niște foi de hârtie. Degetele lui lungi și fine se mișcau în aer ca și cum dirija o orchestră invizibilă. Apoi începu să scrie, se încruntă, șterse ceva, apoi scrise din nou. O șuviță rebelă îi căzu pe frunte. Stând nemișcată în prag, Christiana se simțea fascinată de mâinile lui Dillon. Niște mâini frumoase, energice și fine totodată, a căror curbă elegantă inspira încredere. Mâini pe care le ghicea tandre și blânde. Niște mâini de artist. Fiindcă Christiana cunoștea foarte bine lucrările

lui Dillon Austin. Reputația compozitorului nu era exagerată: era un mare maestru care compunea o muzică pasionantă, vibrantă, copleșitoare. Și ea îl surprinsese în plin proces de creație. La această idee, avu impresia că a încălcat un spațiu interzis ei. Ce căuta ea aici, observându-l pe furiș? Vru să se retragă fără zgomot dar Dillon ridică ochii exact în acea clipă și o văzu.

– Christiana!

– Iartă-mă, dar treceam pe aici și am văzut lumină. Îmi pare rău, n-am vrut să te deranjez.

– Dar nu mă deranjezi deloc, răspunse el cu un surâs. De altfel, tocmai mă pregăteam să fac o pauză. Cât e ceasul?

– Trecut puțin de ora trei... cred.

În timp ce el se întindea, ea intră în salon și se apropie de foile răspândite pe pian.

– La ce lucrezi?

– Oh, e ceva foarte personal.

– Adică?

– Notele n-au în mod sigur nici o valoare comercială, dar am avut de mult timp chef să scriu melodia asta.

– Ceva clasic?

– Într-o anume măsură da. Este destinată unei mari orchestre simfonice. Dar... cum de ai ghicit?

– Îți cunosc bine muzica și m-am gândit întotdeauna că se apropie mult de unele lucrări clasice de la sfârșitul secolului trecut.

Se părea că îi stârnise curiozitatea, fiindcă Dillon o studia cu atenție. Era frumoasă așa, în halatul ei roz, cu buclele căzând libere pe umeri, înconjurându-i chipul cu ochii

strălucitori din cauza insomniei. Dar ceea ce îl frapă mai ales pe Dillon era amestecul de vioiciune și de rezervă care o caracteriza pe Christiana. Se temuse când el își ridicase pe neașteptate capul, și totuși intrase, neputând probabil să se oprească, ascultând de un impuls mai puternic decât ea. Exista în ființa ei un lucru de o infinită sinceritate și fragilitate, care îl emoționa. Probabil că era o femeie tandră, apropiată, gândi el începând să-și aranjeze foile pline de note.

– Cântă-mi ceva, Dillon!

– Ce anume?

– Nu știu. Ceea ce ai compus acum, de exemplu.

– Nu e terminat.

– Cu atât mai bine. Poate că o ți se pară o prostie, dar am chef să aud muzica pe care o aveai în minte în timp ce te priveam, spuse ea fără să se controleze.

Surprins de atâta spontaneitate, el o privi o clipă, fără să scoată nici un cuvânt, înainte de a-i răspunde cu un zâmbet:

– De acord.

Cu o mișcare plină de grație, ea se așeză pe jos turcește, și îi zâmbi la rândul ei. Degetele lui Dillon atinseră ușor clapele, ezitară, apoi bărbatul începu să cânte. Christiana îl asculta tulburată. Era ca și cum fiecare notă îi vorbea direct sufletului ei. Nu era decât o simplă melodie, dar Christiana vibra sub puterea ei evocatoare. După câteva minute, Dillon se opri.

– Gata, s-a terminat.

– A fost foarte frumos, într-adevăr magnific, șopti ea, încă sub farmecul muzicii.

– Dacă și criticii ar fi la fel de entuziaști ca tine, Christiana, ar fi fantastic!

– N-am vorbit din complezență, chiar cred asta cu sinceritate.

– Îți mulțumesc.

Urmă o scurtă tăcere. Dillon căzuse pe gânduri. Apoi se ridică și întinzându-i mâna Christianei, îi propuse:

– Ce-ai zice de o gustare? Mor de foame.

– Și eu. N-am mâncat nimic de la prânz, îi mărturisi ea.

– Cum?! Stella va fi vexată dacă va găsi cina neatinsă. Vino!

O conduse în bucătărie, unde se apucă de treabă, refuzând ajutorul Christianei. În câteva clipe masa fu pusă, o sticlă de vin deschisă și supa încălzită. Christiana își băgă lingura în farfurie, cu ochii strălucind de poftă.

– E delicioasă. Încep să înțeleg comentariile ditirambice ale lui John!

– Stai, că n-ai văzut încă nimic! Să guști mai întâi din fazanul Stellei și apoi să-ți dai părerea!

Își ridică paharul în direcția ei și tânăra îl imită.

– Bun venit la Lakecroft, Christiana. Sper că îți va plăcea aici.

– Sunt sigură de asta.

– În afară de gustul tău pentru muzică, nu știu nimic despre tine. Cine ești tu, Christiana Stevenson?

La întrebarea asta, ea păli și degetele i se crispară pe piciorul paharului. Cu un aer de nepătruns, Dillon îi scruta chipul. Ochii lui albaștri păreau s-o străpungă. Oare citea până în adâncul sufletului ei? Nu, nu era decât o impresie. Dillon nu bănuia nimic, ar fi fost imposibil! Așa că, Christiana schiță un surâs, apoi răspunse cu o voce pe care o spera firească:

– Cine sunt? O întrebare caraghioasă! Nu înțeleg, Dillon.

Îi remarcase încurcătura? Spera că nu! Christiana mai bău o înghițitură de vin pentru a mai prinde curaj.

– Aș vrea să știu la ce te gândești, care sunt... visurile tale, dorințele tale, speranțele tale. De exemplu, tu ce aștepți de la viață, Christiana?

– Ești foarte curios.

– Poate, dar mă intrigi. Ce e în căpșorul ăsta frumos?

Ea se grăbi să mai bea o înghițitură de vin pentru a-și ascunde încurcătura. Doamne, cum să scape de privirea lui inchizitoare? Nu se simțea în stare să-l mintă în continuare dacă o va mai privi așa!

– Și mie mi-ar plăcea să cunosc răspunsul, șopti ea oftând.

– Ești nefericită?

– Câteodată... ca toată lumea, de altfel.

– În fundul ochilor tăi, chiar când râzi, eu citesc teama. Ca și cum ceva înspăimântător te obsedează, împiedicându-te să fii fericită.

– Ești mai perspicace decât majoritatea oamenilor...

El își întinse brațul pentru masă pentru a-i prinde bărbia.

– Privește-mă, Christiana, șopti el.

Tânăra îi dădu ascultare și ridică spre el niște ochi plini de teamă și neliniște. Cum să reziste în fața puterii stranii pe care o exercita asupra ei? Christiana avea impresia că s-a transformat într-o păpușă de cârpă fără nici un pic de voință.

– Vrei să-ți păstrezi secretul, nu-i așa?

Ea dădu din cap, simțind însă o dorință nebună să-i destăinuiască totul. Dillon își retrase mâna și ea îi mărturisi cu o voce obosită.

– Tot ceea ce îți pot spune e că oamenii contează pentru mine. Și că, indiferent ce-aș face, cineva va suferi.

– Asta privește familia ta?

– Cum ai ghicit?

– Oh, dar e ceva clasic!

– Nu mă așteptam să-mi... placi, adăugă ea.

– Spui asta pe un ton de parcă ar fi o surpriză neplăcută!

– Este într-adevăr o surpriză, nici plăcută nici neplăcută.

Christiana era la capătul puterilor. Dacă Dillon va continua s-o interogheze, va claca. O panică fără nume o cuprinse și se ridică brusc.

– Mă duc să mă culc, Dillon. Mă simt extrem de obosită.

Degetele crispate pe șervețel îi trădau, fără voia ei, nervozitatea. Chipul lui Dillon era indescifrabil. Christiana nu avea decât o singură dorință: să fugă departe de el, departe de Lakecroft. Să se întoarcă în trecut, să nu fi acceptat niciodată să-l înșele. Încă o dată, realitatea se impuse, inevitabil. Era prinsă într-un angrenaj și era nevoită să meargă până la capăt, indiferent care ar fi fost sentimentele ei.

– Îți mulțumesc pentru acest supeu improvizat, continuă ea.

– A fost o plăcere pentru mine. Noapte bună, Christiana. Sper că vei reuși să adormi.

– Noapte bună, Dillon.

O dată ajunsă în camera ei, tânăra femeie se simți extrem de agitată. Totul aici o deruta. Casa, călduroasă și primitoare, Dillon, plin de atenții, atât de diferit de bărbatul la care se aștepta. Se simțea pierdută, având din ce în ce mai mult impresia că joacă un rol negativ în această poveste.

Totuși Paige fusese nefericită din cauza lui Dillon Austin. Christiana își deschise cu febrilitate poșeta, în căutarea scrisorilor. Trebuia neapărat să găsească cheia acestui mister și poate că rândurile scrise de sora ei îi vor oferi dezlegarea mult dorită. Dar în același timp, se temea de lectura lor. Ceea ce va afla o va tulbura și mai mult?

„Mămico, tăticule, am să vă anunț ceva care vă va uimi, știu asta: M-am măritat acum o lună cu Dillon Austin. Iertați-mă, vă rog, iertați-mă că am procedat așa, dar totul este atât de complicat! Aș fi vrut atât de mult să fiți alături de mine ca să-mi împărtășiți bucuria, dar Dillon este o ființă foarte ascunsă. V-am mai spus: e un bărbat extrem de diferit de ceilalți. A dorit o ceremonie organizată în cea mai strictă intimitate. Am fost singuri și, în pofida bucuriei mele, am simțit că mi se strânge inima. Dintotdeauna am visat la o căsătorie ca-n filme în frumoasa noastră biserică, cu câteva sute de invitați, urmată de o recepție somptuoasă. Dar n-a fost să fie așa. Cu atât mai rău, și n-o să mai revin niciodată asupra trecutului.

În clipa de față mă simt oarecum singură. Dillon este într-un turneu. Are un program atât de încărcat încât abia ne vedem. Sufăr din cauza acestor despărțiri. Îl iubesc și aș vrea să fiu mereu împreună cu el. Dar mi-a promis că totul se va schimba. Și atunci aștept, încercând să nu-mi pierd speranța că îl voi avea alături de mine în fiecare zi.”

Christiana se încruntă, mirată. Cum de putuse Dillon s-o lase singură pe femeia iubită? I se părea un lucru de neînțeles. Câtă duritate! Luă o altă scrisoare, datând din luna următoare.

„... Sunt însărcinată! Oh, dacă ați ști cât sunt de fericită! Să am un copil cu bărbatul iubit a fost întotdeauna cea mai scumpă dintre dorințele mele. Dar o umbră planează asupra fericirii mele. Dillon pare contrariat de acest eveniment. Fără îndoială că mă vrea numai pentru el mai mult timp. El continuă să călătorească foarte mult și refuză să mă ia cu el. Din cauza stării mele, fără îndoială. Totuși, mi-e frică. Câteodată am impresia că mă minte. Îmi lipsește și eu îl iubesc atât de mult...”

Uimirea Christianei creștea fără încetare. Paige era sinceră, nu încăpea nici o îndoială în privința asta. Și suferea. Deschise alt plic.

„... Fetița mea e adorabilă. E cel mai frumos bebeluș din lume. I-am pus numele de Katy. Dar sunt atât de singură. Dillon este mereu departe de noi. Nu și-a văzut încă fetița. De ce? Nu știu. Îl înțeleg din ce în ce mai puțin. Fuge de mine, sunt sigură de asta. Noaptea mă bântuie niște gânduri îngrozitoare. Îmi trece prin minte că nu mă iubește, că s-a însurat cu mine pentru frumusețea mea, zice că s-a plictisit de mine...”

„Vizita voastră mi-a făcut o plăcere nebună. Cel puțin știu că, pentru voi, exist. Fiindcă nu mai cred că însemn ceva și pentru Dillon. Când ați venit n-am vrut să vă supăr și să vă stric bucuria. Dar acum trebuie să vă mărturisesc un lucru foarte trist: Dillon are o legătură. De acum înainte, totul se explică. Indiferența lui, plecările lui neașteptate, îndelungatele lui absențe. Nici nu m-a surprins prea mult fiindcă este foarte seducător și are mult succes la femei. Dar nu pot să spun că n-am fost șocată descoperind asta. Mă consolez cu micuța mea Katy și nu mi-am

pierdut speranța de a-l readuce lângă mine. Sunt gata să îndur orice pentru asta. Îl iubesc și nu voi înceta să-l iubesc."

Christiana puse la loc în poșetă scrisorile, cu un sentiment de jenă. Paige nu fusese niciodată atrasă de maternitate. Și acum poza în mamă și soție victimă. Un lucru care nu-i prea semăna. Paige avea un caracter puternic și destul egoism în ea ca să știe să evite suferința. Totuși, tonul scrisorilor ei era sincer, scrisul mai puțin ferm ca de obicei.

Mânioasă, tânăra femeie începu să se plimbe prin cameră. Paige suferise, dar era într-adevăr vina lui Dillon? Sau Paige era cauza propriei sale nefericiri?

Dacă ar putea să-i spună totul lui Dillon și să asculte și versiunea lui! Ce supoziție absurdă! Cum ar afla că e o impostoare, ar goni-o afară pe ușă. Și pe bună dreptate. Christiana se apropie de fereastră. Răsărea soarele și lacul reflecta razele lui de aur. Un spectacol splendid, impregnat de pace și seninătate. Christiana simți că i se strânge inima. Avea impresia că e exclusă din toată această frumusețe. Atâtea griji și îndoieli o copleșeau.

Fiindcă, și în cazul că Paige era vinovată de răceala lui Dillon, părinții ei n-o vor crede. Cuvintele fiicei lor adorate erau sfinte. Avuseseră de altfel numeroase convorbiri telefonice cu ea, despre al căror conținut Christiana nu aflase nimic. Oricum, indiferent care ar fi fost vina lui Paige, ei vor refuza să recunoască faptul că ea ar fi putut să deformeze adevărul. Paige era o sfântă în ochii lor. Și dacă vina îi aparținea în cele din urmă scumpei lor fiice, erau prea nefericiți acum pentru ca Christiane să le facă niște dezvăluiri prea brutale.

Oricum, era prinsă în cursă. Obosită, Christiana își sprijini capul de tocul ferestrei, lăsând privirea să-i rătăcească pe pontonul de lemn al lacului. Zări o siluetă solitară, Dillon... Stătea nemișcat, cu mâinile băgate în buzunare Ce gânduri îl frământau oare? Christiana îi remarcă umerii puțin lăsați, ca și cum era copleșit de ceva.

Brusc se întoarse spre casă, de parcă se știa observat. Christiana nu se mișcă și distinse expresia chinuită a chipului lui întors spre fereastra ei. Simțind că bătăile inimii i se întețesc, speră că, grație luminii slabe a zorilor, el n-a văzut-o. După câteva minute Dillon urcă aleea ca să se întoarcă în casă. Christiana îl auzi deschizând ușa de la intrare, apoi zgomotul pașilor lui pe scări și pe culoar. Pașii se opriră în fața ușii de la camera ei. Christiana abia mai îndrăznea să respire. Aștepta, incapabilă să-și dea seama dacă dorea ca el să bată sau nu.

Apoi Dillon se îndepărtă. Mâna Christianei, care ținea perdeaua, căzu de-a lungul corpului ei. Poate că era mai bine așa. Cine știe unde i-ar fi dus o confruntare?

Renunțând la somn, făcu repede un duș, îmbrăcă niște blugi și un pulovăr gros, își luă aparatul de fotografiat și ieși. O plimbare făcută dis-de-dimineață era cel mai bun antidot pentru starea ei de agitație. Și pe urmă, Christiana dorea să regăsească acel loc splendid pe care îl descoperise în prima zi, acel gen de sanctuar care părea atât de departe de realitate.

Fără nici o greutate, găsi barca ancorată la mal pe apa liniștită, sări înăuntru și după câteva lovituri de vâsle, o lăsă să plutească în lungul râului, privind pădurea. La un moment

dat, Christiana vâsli brusc spre stânga. Acolo era în mod sigur! Recunoștea desișul de arbori. Barca intră într-un mic golf cu nisip care avansa pe sub pinii înalți, formând un fel de mini-estuar. Încântată, Christiana se ridică în picioare. Sanctuarul ei era încă și mai frumos decât își amintea, cu razele de soare care pătrundeau prin frunziș, scăldând în aur ferigile și iarba.

Făcu vreo douăzeci de fotografii, fermecată de frumusețea decorului, de culorile surprinzătoare ale pădurii și de crengile imense care se curbau deasupra capului ei, formând o grotă naturală din vegetație înlănțuită. Timpul trecu fără să-și dea seama de scurgerea lui. Mintea ei era goală, scăpată în sfârșit de întrebările chinuitoare. Christiana avea chef să guste din plin de frumusețea magică a acestei clipe în colțul sălbatic de natură unde viața palpita.

După vreo oră se gândi să plece și din câteva lovituri de vâsle încercă să se îndepărteze de mal. Degeaba... Barca ei se împotmolise într-un banc de nisip. Christiana împinse din toate puterile cu vâslele în mal. După o zguduitură, barca se îndepărtă, în strigătele ei triumfătoare. În momentul când efortul ei slăbi în intensitate, ambarcațiunea se opri brusc. Dezechilibrându-se, Christiana căzu în apă țipând.

– Nu!

Îi trebuiră câteva clipe să-și dea seama că picase într-o mlaștină și era plină de nisip pe față și în păr.

– Asta-mi mai lipsea, șopti ea.

Dar, de-bine-de-rău, reuși să se ridice. Apa îi ajungea până la genunchi, dar fundul era solid. Furtuna din ajun se afla fără

îndoială la originea formării acestui banc de nisip. Din fericire, aparatul ei fotografic, băgat într-o pungă de plastic, nu luase apă. Resemnată, Christiana începu să tragă barca. Urcă astfel până la doc, mergând de-a lungul malului, simțind că frânghia îi taie umărul. Când în sfârșit barca fu legată de ponton, își dădu seama că hainele ei erau aproape uscate dar pline de nisip. Nimic de mirare, având în vedere că mersese mai bine de o oră.

În timp ce urca furioasă spre casă, se consolă la gândul că, probabil, la ora asta Dillon dormea și că nimeni nu va fi martorul ridicolei ei pățanii. Din păcate însă, Dillon nu dormea. Instalat pe un șezlong de pe verandă, tocmai își bea cafeaua. Când îi întâlni privirea întrebătoare și amuzată, ea își ridică mâna și declară pe un ton amenințător:

– Nici un cuvânt, Dillon, nici un cuvânt sau o să explodez! Niciodată n-o să mai pun piciorul în vreo barcă.

Fără să mai adauge nimic, trecu prin fața lui, foarte țeapănă și foarte demnă, și trânti ușa de la intrare în urma ei.

Stella, care se afla la celălalt capăt al verendei, zâmbi. Aruncă apoi o privire plină de subînțeles în direcția lui Dillon.

– Domnișoara asta are caracter! Cred că o să-mi placă. Tu ce crezi, Dillon?

– Știi că întotdeauna mi-au plăcut oamenii temperamentali, răspunse el cu un surâs visător. Și Christiane Stevenson mi se pare o persoană extrem de interesantă din acest punct de vedere.

Capitolul 5

– Uite, Christiana, bea o ceașcă de ciocolată înainte să te întorci la Lakecroft, îi spuse Leslie întinzându-i bolul aburind.

– Îți mulțumesc.

Tânăra aruncă o privire în direcția celor doi setteri pe care Cameron, fiul lui Leslie, îi peria cu îndemânare. Cei doi câini, nemișcați, păreau să aștepte politicoși ca băiețelul să-și termine treaba.

– E de necrezut, dar n-am văzut în viața mea niște câini atât de răbdători, continuă Christiana. Cameron nu le dă pace de vreo oră și ei nici nu s-au clintit din loc.

– Sunt cele mai bune baby-sitter de pe insulă! Se ocupă de Katy ca două dădace.

– În acest caz mă întreb cu ce mă voi ocupa eu. Leslie, ciocolata ta e delicioasă.

– E unul din puținele lucruri pentru care nu o invidiez pe Stella. Chiar și John îmi recunoaște superioritatea în acest domeniu. Mai vrei puțină?

– Nu, drăguț din partea ta, dar trebuie să plec. N-aș vrea să fiu în întârziere chiar în ziua întoarcerii lui Katy.

– Christiane, de ce ești atât de nervoasă?

Tânăra avu un mic zâmbet crispat.

– Se vede?

– Oh, bineînțeles că da! De ce ți-e teamă? Katy e doar o fetiță care are disperată nevoie de o mamă și o să te iubească din prima clipă, sunt sigură de asta.

– Sper. Dar aș fi preferat să fie și Dillon de față, însă el se întoarce abia mâine. A plecat pe neașteptate, chiar în ziua când am căzut în mlaștină! M-am dus să mă schimb și când m-am întors pe verandă, el nu mai era acolo.

– Ți-a lipsit, nu-i așa?

– Nu-mi place să fiu singură noaptea în casă. Sigur că erau Finn și Iann, dar...

– ... dar nu e același lucru, înțeleg, termină Leslie în locul ei, cu un aer plin de subînțeles.

– Leslie, ce-ți trece prin cap? Dillon a plecat de o săptămână și nu-mi place să fiu singură într-o casă străină, asta-i tot! Asta nu înseamnă că... că...

Christiana se întrerupse, încurcată.

– ... că îți lipsește? termină din nou Leslie în locul ei. Vezi, astea sunt cuvintele pe care ai fi vrut să le pronunți, dar nu îndrăznești.

– Nu, exagerezi.

– Deloc. Sunteți făcuți unul pentru celălalt, Dillon și cu tine, am simțit asta din prima zi.

– Leslie, te rog!

– Știu, mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar așa sunt eu, draga mea Christiana. Ador să mă amestec în viața oamenilor pe care îi iubesc! Dillon îți place, nu-i așa? Doar n-o să susții contrariul!

– E adevărat, e un bărbat atrăgător. Dar ce femeie nu s-ar simți atrasă de el? Leslie, discuția asta nu are nici un sens. Trebuie să mă întorc la Lakecraft.

– Viitorul ne va spune dacă presimțirile mele au fost sau nu bune. Du-te acum, dar să-mi telefonezi ca să-mi povestești cum a decurs prima ta întâlnire cu Katy.

– De acord. Și încă o dată îți mulțumesc pentru delicioasa ta ciocolată.

După ce fluieră după câini, Christiana o luă la picior spre casă. Începuse să facă plimbări din ce în ce mai lungi de când plecase Dillon. În fiecare zi, în compania lui Finn și Iann, avea în program cinci ore de jogging. Plimbările o făceau să se simtă mai destinsă și îi dădeau senzația unei oboseli sănătoase. Câteodată mergea până la epuizare, în speranța că va scăpa de coșmaruri și insomnii. Fiindcă ajunsese să se teamă de venirea nopții. Să doarmă sau să stea trează era la fel de rău... Somnul ei era bântuit de imaginea lui Paige cuprinsă de flăcări. Și când rămânea trează, trebuia să facă față conștiinței sale chinuite.

După ce traversă pădurea, Christiana ajunse la pajiștile dimprejurul Lakecraft-ului. Imediat ce zări casa, o luă la fugă urmată de cei doi câini. Dar nu reuși să ajungă până la ea și,

gâfâind, se trânti pe iarbă la vreo sută de metri de Lakecraft.

O umbră se desenă pe sol și Christiana își ridică repede capul clipind din ochi din cauza soarelui. Dillon se afla acolo, stând în picioare în fața ei, cu un surâs amuzat pe buze. O șuviță de păr negru îi căzuse pe frunte. Îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice.

– Bună, Christiana, îi spuse el cu vocea lui caldă și gravă.

Abia în acel moment tânăra își dădu seama cât de mult îi lipsise. Un sentiment de bine o cuprinse și strânse degetele lui Dillon între mâinile ei.

– Bună, Dillon. Credeam că o să te întorci abia mâine, răspunse ea încercând să nu-și trădeze emoția.

– Am preferat să mă întorc de azi, ca să fiu aici la venirea lui Katy. Vreau ca ea să știe că eu am încredere în tine.

– Mulțumesc, Dillon, eu...

Emoționată, Christiana se întrerupse, nemaiștiind ce să spună. Mâna ei rămăsese în mâna lui Dillon, privirea ei cufundată în ochii lui. Se priveau cu pasiune ca și cum fuseseră mult timp despărțiți.

Un strigăt îi readuse la realitate.

– Uite-o, țipa Stella. Uite-o!

Imediat, Christiana își trase mâna.

– Nu-ți mai rămâne decât să-mi urezi noroc, șopti ea, neliniștită.

– Hai, Christiana, de ce ți-e frică? Vino, adăugă el trăgând-o de braț.

Ea nu-i răspunse. Atenția Christianei era concetrată asupra unui Mercedes gri care se oprise în fața casei. O femeie de vreo șaizeci de ani, zveltă și elegantă, se îndrepta spre ei. Dillon o lăsă pe Christiana pentru a se repezi la ea ca s-o îmbrățișeze cu dragoste. Apoi se aplecă spre interiorul mașinii. Inima Christianei își înteți bătăile. Nemișcată și tăcută, stătea retrasă. Momentul atât de așteptat și de temut sosise.

Dillon o scoase în sfârșit pe Katy din mașină și o strânse în brațe. Era o fetiță cu părul roșcat și ondulat și cu o piele foarte albă. Ochii ei erau albaștri, același albastru profund pe care-l aveau și ochii Christianei. Râdea cu gura până la urechi, nebună de bucurie că își reîntâlnește tatăl.

– Katy, vino și la mine! exclamă Stella, luând-o în brațe. Oh, scumpa mea micuță, ce mult ne-ai lipsit!

Dillon o privi în acel moment pe Christiana și se încruntă. Tânăra părea nefiresc de tulburată. De ce i se încețoșase pe neașteptate privirea? Ca și cum îi dăduseră lacrimile. Se apropie de ea și o întrebă, mirat:

– Christiana, ce s-a întâmplat?

Ea îl privi fără să scoată nici un cuvânt, cu buzele tremurânde. Dacă ar fi putut să-i mărturisească totul! Să-i încredințeze teribilul secret care o apăsa. Să-i dezvăluie cine era Katy pentru ea...

– Vino, Christiana, îi șopti Dillon. Katy, ea e Christiana, adăugă el, întorcându-se spre fiica lui. Christiana o să locuiască la noi și o să aibă grijă de tine.

Copilul avu un surâs timid, aproape speriat, apoi își ascunse fața la umărul Stellei. Oh, da, avea într-adevăr nevoie de o mamă!

– Au fost mult prea multe schimbări în viața lui Katy, așa că se simte puțin tulburată când întâlnește pe cineva pentru prima dată.

– Înțeleg.

– Mămico, tăticule, v-o prezint pe Christiana Stevenson, noua bonă a lui Katy. Christiana, ei sunt părinții mei, Frank și Clare Austin.

– Bună ziua, domnișoară. Sunt încântată să te cunosc, spuse Clare Austin cu un surâs cordial. Sunt sigură că micuța noastră Katy va fi fericită cu tine. Dillon ne-a vorbit deja despre tine.

Frank Austin strânse mâna Christianei, dând din cap.

– Încântat, domnișoară.

– Sper că rămâneți la dejun? îi întrebă Dillon.

– Dragul meu, îți mulțumesc, dar nu e posibil. Am promis familiei Walter că trecem pe la ei. E în drumul nostru și nu i-am văzut de mult. Am petrecut o săptămână cu Katy. Ne-o mai dai peste câtva timp?

– Ești sigură că nu vă obosește prea mult?

– Oh, nu, e raza noastră de soare! Cele două luni care s-au scurs de la moartea Annei au fost atât de grele pentru noi!

Încă o dată, Christiana se miră că este menționată moartea surorii lui Dillon și nu cea a soției lui. O detestau atât de mult

pe Paige încât voiau să-i șteargă până și amintirea? Inima Christianei se strânse fiindcă nu înțelegea.

– Domnișoară, să ai grijă de micuța noastră Katy, declară Frank Austin.

– O să fac tot posibilul să fie fericită, răspunse Christiana, frapată de chipul marcat al tatălui lui Dillon.

Acesta părea să sufere de pierderea fiicei sale? Expresia lui de durere îi aminti de părinții ei. Și aceștia sufereau. Și ei își pierduseră fiica, într-un mod tragic.

Christiana se forță să-și alunge gândurile triste. Clare și Frank Austin se urcară în Mercedes, în timp ce Dillon le recomandă să fie prudenți.

– Nu-ți face griji, dragul meu, îl asigură Clare. Frank conduce extrem de prudent. Katy, la revedere, scumpete!

Din brațele Stellei, Katy le făcu zâmbind semn cu mâna. Niște gropițe adorabile îi apărură în obrajii dolofani. Mercedesul demară și dispăru în curând la orizont. Christiana nu-și putea desprinde privirea de la Dillon, care o luase pe Katy în brațe. O strângea la piept, și chipul lui reflecta toată dragostea din lume. Ar fi putut pleca chiar acum la Chicago, cu certitudinea că Dillon își adora fiica. Alături de el, Katy era și va fi întotdeauna fericită, era evident.

– De ce ai aerul ăsta serios, Christiana?

Ea tresări auzind vocea lui Dillon.

– Oh... n-am nimic. Nu-mi dădeam seama.

– Mi-ar plăcea să-ți cunosc gândurile.

Christiana își întoarse capul cu tristețe în timp ce-i răspundea:

– Dac-ai ști cât de mult mi-ar plăcea să nu mai am nici un gând!

Urmă o scurtă tăcere. Apoi Dillon hotărî probabil că e mai bine să nu insiste, fiindcă îi propuse pe un ton mai lejer:

– Ar trebui ca toți trei să facem ceva împreună. Ai vreo idee?

– Un picnic?

– Perfect. Timpul e splendid și trebuie să profităm de ultimele zile frumoase. Mă duc să aduc bicicletele în timp ce Stella umple coșul.

– Hai cu mine în bucătărie, Katy, să mă ajuți, spuse Stella luând-o de mână pe fetiță.

– Te însoțesc, Dillon.

Christiana avea chef să mai respire o dată mirosul de lemn proaspăt din atelier. Ajunsă înăuntru trase în piept cu plăcere mireasma de rumeguș de pin.

– Îmi place la nebunie mirosul lemnului, șopti ea. Tu ai lucrat balansoarul ăsta? întrebă ea văzând scheletul unui fotoliu mare.

– Da! Bunicul meu era tâmplar și m-a învățat câteva taine ale meseriei. Îmi spunea adesea că una din cele mai mari satisfacții ale existenței este de a crea ceva cu propriile tale mâini.

Cu un aer visător, Dillon mângâie brațul aspru al fotoliului înainte de a continua:

– Pe vremuri veneam adesea aici ca să-l privesc lucrând. Și într-o bună zi, m-am pus pe treabă. Primul obiect pe care l-am făcut a fost un toc. O să-mi amintesc toată viața: eram atât de mândru de el! Și de fiecare dată când vin aici, mă simt bine. Faptul că lucrez singur ceva, mă liniștește.

Tăcu, pierdut în amintirile lui. Christiana nu spunea nimic, mulțumindu-se să studieze trăsăturile fine ale lui Dillon.

Cum de un bărbat atât de sensibil putuse fi atât de crud față de Paige? Cum? Era de neînțeles.

– Bun, hai să ne grăbim, fiindcă sunt sigur că Stella a terminat deja, declară el brusc.

Așa și era. Când ajunseră cu bicicletele în fața verandei, Stella îi aștepta cu un coș mare în brațe. Katy se așezase pe o treaptă.

***

Aerul răcoros mângâia fața Christianei care pedala cu zel pe cărarea paralelă cu lacul. Vântul îi ciufulea părul și soarele îi ardea pielea. Se simțea divin. Dillon era înaintea ei, ducând-o pe Katy pe portbagaj. Le vedea capetele unul lângă celălalt, unul roșcat și altul negru ca noaptea. Viile coborau în pante blânde, dezvăluind siluetele merilor și perilor rămași fără frunze din cauza toamnei.

– Va trebui să vii aici la primăvară, îi strigă Dillon peste umăr, fără să se întoarcă. Când pomii sunt în floare, e splendid!

– Te cred pe cuvânt! Unde mă duci?

– Până la ocean.

– Cum?

– Nu e departe, fii liniștită.

De când se afla pe insulă, Christiana nu se aventurase încă niciodată până la malul mării. De fapt, Dillon avea dreptate, oceanul era foarte aproape. Se simțea deja mirosul sării și algelor care impregna aerul.

După un sfert de oră, depășiseră farul și ajunseseră la plajă. Christiana se opri și privi surescitată valurile mari și cenușii care se spărgeau de stânci. Jerbe de spumă asaltau faleza, iar valurile porneau înapoi cu niște mugete ciudate, apoi reveneau obosite să se lovească de stâncile negre. Un spectacol grandios și sălbatic care o lăsă mută pe Christiana.

– Acolo jos e un golfuleț acoperit de nisip unde vom putea mânca, spuse Dillon coborând de pe bicicletă. Vii, Christiana?

– Da, da, imediat.

Va trebui să revină aici ca să facă fotografii, gândea urmându-l pe Dillon pe cărarea nisipoasă. După vreo sută de metri, ajunseră la o limbă de nisip fin adăpostită de vânt. Aici, valurile mai puțin puternice, mureau liniștite pe mal. Christiana întinse o față de masă din bumbac și începu să scoată proviziile, în timp ce Katy alerga pe plajă cu Dillon și cei doi setteri. Tânăra se opri pentru a-i privi cu atenție. Săreau, strigau, râdeau, se rostogoleau pe nisip. Nu se mai putu reține, scoase aparatul și apăsă grăbită pe buton. Dillon

aruncând-o pe Katy în aer. Apoi Dillon învârtindu-se cu Katy. Dillon sărutând-o. Atâtea imagini ale fericirii și dragostei pe care Christiana le înregistra în cutia ei neagră.

Apoi, obosită, Katy se lungi pe jos, în timp ce Dillon scruta orizontul, căzut pe gânduri. Iann și Finn se potoliseră și ei și gâfâiau, cu limba scoasă de un cot, la picioarele lui Katy. Prin teleobiectivul ei, Christiana studia chipul lui Dillon. Părea brusc preocupat. Trist, chiar. La ce se gândea oare? La sora lui? La Paige?

Christiana își puse aparatul la locul lui. Avea un chef nebun să alerge spre Dillon, să-l strângă în brațe și să alunge durerea de care se lăsase copleșit. O dorință absurdă, total absurdă. Katy se apropie de tatăl ei și-i înconjură piciorul cu brațele. Mâna lui Dillon se așeză pe capul fetiței, mângâindu-i buclele roșcate. Christiana scoase la iuțeală aparatul și le mai făcu o fotografie. Fără îndoială că aceasta va fi cea mai frumoasă și cea mai emoționantă: Dillon, atât de înalt și de puternic, aplecat spre micuța Katy care își ridicase capul spre el.

Când îi văzu îndreptându-se în direcția ei, Christiana băgă repede aparatul în geantă.

– Ei, ce avem bun de mâncat? întrebă Dillon. Noi suntem înfometați. Nu-i așa, Katy?

– Da, da.

– Tu ce vrei, Katy? o întrebă Christiana cu o voce blândă. Un sandviș cu jambon sau cu pui?

Copilul o privi cu timiditate, se lipi de tatăl ei, apoi răspunse cu o voce pierită:

– Hmm... cu pui.

– Poftim, Katy. Și suc de portocale?

– Da, da, suc de portocale, repetă fetița, ceva mai sigură pe ea.

Christiana îi întinse zâmbind o sticlă mică plină cu suc și Katy plecă în fugă cu proviziile ei, escortată de cei doi setteri.

– Și tu, Dillon, tu ce dorești?

Când îi zâmbi, inima Christianei o porni în galop. Doamne, de ce o tulbura atât de mult? De ce?

– Hmm... puțin pui și niște salată.

Evitându-i privirea, Christiana îl servi înainte să-și ia o farfurie și pentru ea. Numai de nu și-ar da el seama de emoția ei! Când se gândea că un simplu surâs de-al lui Dillon o putea da peste cap! Începuse să alunece pe o pantă foarte, foarte periculoasă.

– Știi foarte bine cum s-o iei pe Katy, declară Dillon.

– Dar nu fac nimic special!

– Exact. N-o forțezi cu nimic, aștepți să vină ea spre tine.

– Pot să-ți pun o întrebare... personală, Dillon?

– Depinde. Care anume?

Christiana ezită puțin, apoi îi dădu drumul pe nerăsuflate.

– Katy se simte nefericită fără mama ei?

– Nu, nu cred. Paige și cu mine am fost atât de delăsători în privința lui Katy, încât probabil că nici nu și-ar fi dat seama dacă am fi dispărut amândoi, răspunse el pe un ton rece.

– Totuși, acum, păreți foarte apropiați.

– Katy are nevoie de mine. Și eu m-am atașat foarte mult de ea în ultimul timp.

– Nu înțeleg: cum poate o femeie să aibă un copil fără să-i pese de existența lui?

– În cazul lui Paige, nu e deloc complicat: Katy a încetat s-o intereseze când Paige și-a dat seama că lucrurile nu se petreceau deloc așa cum dorea ea.

– Lucrurile? Care lucruri? repetă Christiana intrigată. Vorbești în enigme!

– Nu e o poveste prea frumoasă. E mai bine s-o dăm uitării. Va fi mai bine pentru toată lumea.

Timp de câteva minute rămase tăcută, cu privirea fixată asupra lui Katy care se juca împreună cu câinii. Apoi reluă cu o voce șovăitoare:

– Aș mai vrea să-ți pun o întrebare... tot personală.

– Dă-i drumul.

– Îți iubeai soția?

– Nu.

Christiana tresări. Pronunțase acest cuvânt cu atâta sinceritate. Ca și cum era evident, chiar! De ce o luase de nevastă dacă n-o iubea? Dar întrebarea asta nu i-o va pune. În acel moment suferea gândindu-se la sora ei. Prin ce coșmar trecuse Paige? Ce se întâmplase? Fără îndoială că nu va afla niciodată asta.

Preferând să schimbe subiectul, continuă cu un ton pe care îl spera neutru:

– Leslie mi-a spus că Iann și Finn sunt niște baby-sitter grozavi.

– E adevărat.

– Întotdeauna mi-am dorit să am un câine.

– Și ce te-a împiedicat?

– Am trăit mereu la oraș.

– Nu erai obligată să-ți petreci acolo viața.

O studia pe furiș, remarcând paloarea pielii, roșeața din obraji, umbrele care treceau prin ochii ei albaștri, atât de albaștri. La fel cu ochii lui Katy. Christiana zâmbi.

– Da, bineînțeles. Dar nu mi-am imaginat niciodată că aș putea trăi și în altă parte. Până am venit la Lakecraft.

În acea clipă, Dillon sări în picioare strigând:

– Katy, nu! Te-ai apropiat prea mult de apă. Întoarce-te!

Cum fetița părea că nu-l aude, prea ocupată să arunce bețe pe care câinii se întreceau să i le aducă, o luă la fugă spre ea, o ridică în brațe și o aduse înapoi. Cocoțată pe umerii lui. Încântată, Katy râdea în hohote, în timp ce câinii lătrau și săreau în jurul lor. O imagine idilică, dar Christiana nu mai avea chef să facă fotografii. Mărturisirea lui Dillon o făcuse praf. Nu se mai putea gândi decât la un singur lucru: el n-o iubise niciodată pe Paige. Și Paige suferise.

– Oh, Katy, ai sos de roșii până și pe frunte! Parcă ai fi un indian! Nu te mișca, aranjez eu lucrurile, spuse Christiana luând un șervet.

Și șterse cu blândețe dârele roșii de pe chipul fetiței.

– Ești mai drăguță acum!

– Hai să ne plimbăm pe plajă, Christiana!

– De acord.

Începură toți trei să escaladeze dunele acoperite de ierburi galbene. Christiana descoperi ceva mai încolo, un cătun minuscul ascuns într-un golf. Casele erau albe și cochete, lipite unele de altele. Niște vase de pescari, vopsite în culori vii, se balansau în port la capătul frânghiilor. Vântul sufla și agita pânzele pe care încercau să le întindă bărbații.

O ciudată euforie o cuprinse pe Christiana care trase adânc în piept aerul sărat și umed. Totul era atât de frumos și liniștit la Lakecraft, absolut totul!

– Mă întreb cum de am putut trăi atâta timp departe de Lakecraft, șopti Dillon, ca și cum era mișcat și el de frumusețea insulei.

– Eu abia am sosit, dar știu de pe acum că n-o să pot da niciodată uitării acest loc, răspunse ea.

– Poate că ar trebui să rămâi aici până la sfârșitul zilelor tale, dacă te simți atât de bine.

Privirile lor se încrucișară. Tristețea revenise în ochii lui. Ce va crede despre ea când îi va descoperi minciuna? Christiana își plecă imediat capul. Îi era rușine.

– Trebuie să ne întoarcem, Christiana. Chiar dacă este soare, se lasă foarte repede frigul în acest sezon. Aerul este deja mai rece decât adineauri.

După ce îi puse o geacă, Dillon o cocoță din nou pe Katy pe portbagajul bicicletei și se îndreptară spre casă. Christiana

pedala alături de el. Simți la un moment dat o mână care îi mângâia spatele și ridică uimită capul. Katy îi zâmbi. Christiana simți că se topește. Ochii copilului străluceau prietenoși. Tânăra femeie se simți încercată de o absurdă dorință de a plânge. I se puse un nod în gât. Din prima clipă îi plăcuse Katy. La vederea fetiței inocente, cu obrăjorii dolofani, cu buclele ca focul, cu aerul ei puțin sălbatic, simțise o emoție extraordinară.

Era fiica lui Paige, tot ceea ce rămăsese în urma ei. Și totuși mai era ceva. Katy avea ea însăși ceva aparte. Christianei îi plăcuseră întotdeauna copiii, dar era pentru prima oară când se simțise imediat atrasă de unul dintre ei. Tânăra cuprinse cu blândețe mâna lui Katy care, din instinct, se agăță de unul din degetele ei. Un sentiment plăcut de pace o învălui pe Christiana. Dillon și ea erau unul lângă altul. Katy o strângea de deget: probabil că ofereau imaginea familiei perfecte. Lucrurile luau o întorsătură destul de ciudată, gândi Christiana.

Ajunseră la Lakecraft spre sfârșitul după-amiezii. Katy, epuizată de cursele pe care le făcuse pe plajă, și de aerul mării, adormise sprijinită de spatele lui Dillon. Christiana o luă cu precauție în brațe. Fetița întredeschise ochii, zâmbi, își băgă degetul mare în gură și-și sprijini încrezătoare căpșorul de umărul Christianei.

– După părerea mea, Katy nu mai are putere să cineze, șopti ea. Mă gândesc s-o spăl puțin pe față și pe mâini și s-o culc imediat. Dacă o să-i fie foame, îi duc eu ceva mai târziu. Ce crezi, Dillon?

– Fă ce crezi, Christiana... Am impresia că fetița mea te-a acceptat!

– Da, e adevărat. Îți mulțumesc pentru această zi, Dillon, adăugă ea cu spontaneitate. A fost minunat. A trecut atât de mult timp de când n-am mai făcut o plimbare lungă cu bicicleta. Din copilărie, cred!

– Sunt fericit că ți-a plăcut. O să lucrez puțin. Pe curând, Christiana.

– Pe curând.

Dillon le privi pe amândouă cu duioșie. Christiana murmura cuvinte de neînțeles la urechea lui Katy care zâmbea de plăcere, ținându-și ochii închiși. Gânditor, se îndepărtă de ele, îndreptându-se spre salonul de muzică.

– Nu este prea vorbăreață micuța mea Katy, spunea Christiana. Mi se pare că eu n-am scos nici un cuvânt până la trei ani fiindcă mi-era teamă că o să greșesc. Și pe urmă am devenit o adevărată moară stricată! Poate că e ceva specific familiei?

Katy era acum în pijama în patul ei, cu buclele pieptănate și cu obrăjorii dați cu cremă. Nu rostea nici un cuvânt, privind-o pe Christiana cu ochii ei gravi. Aceasta surâse și se așeză pe marginea patului.

– Vrei să-ți spun o poveste, Katy?

Katy dădu din cap în semn că da și o urmări pe Christiana din priviri în timp ce aceasta alegea o carte de pe etajeră.

– Uite, am găsit una care o să-ți placă: „Bună seara doamnă Lună". A fost odată ca niciodată, o lună mare, rotundă și galbenă, căreia îi plăcea foarte mult să se joace de v-ați-ascunselea prin pădure...

Veioza de pe noptieră lumina cele două capete, al Christianei și al lui Katy, aplecate deasupra cărții ilustrate. Vocea Christianei se transformase într-un murmur blând. Absorbită de lectură, tânăra nici nu-l văzu pe Dillon care, stând sprijinit de tocul ușii, le privea. În curând Katy își lăsă capul pe pernă și Christiana închise cartea. Cu o mână blândă, mângâie părul copilului, studiindu-i cu tandrețe trăsăturile.

– Micuța mea Katy, ce drăgălașă ești, șopti ea emoționată. Deja te iubesc!

– Și ea te iubește, rosti o voce.

Christiana se ridică imediat, șoptind:

– A adormit înainte de sfârșitul poveștii.

Inima îi bătea precipitat. De cât timp se afla Dillon acolo?

– Aerul curat are întotdeauna un efect dărâmător asupra lui Katy. Dar, atenție, te previn că se scoală cu noaptea-n cap!

– Nu mă deranjează asta, răspunse Christiana pe un ton ceva mai sigur.

După ce sărută fruntea fetiței, Dillon stinse lampa și o luă pe Christiana de braț ca s-o conducă afară din cameră.

– Ce faci acum? o întrebă el.

– E prea devreme pentru somn. Am de gând să citesc puțin. Tu?

– Am de lucru.

– Melodia de aseară?

– Am terminat-o.

– Și o să mi-o cânți într-o zi?

– Poate.

În timp ce se aflau pe culoar, Iann sosi în fugă, se strecură prin ușa întredeschisă și se instală la picioarele patului lui Katy. Dillon zâmbi.

– E convins că trebuie s-o păzească pe Katy, în timpul nopții. Și n-am încercat niciodată să-l conving de contrariu!

Christiana începu să râdă.

– Câinii ăștia sunt extraordinari!

– Să nu le mai spui asta! Ei cred că sunt oameni și că noi nu le-am spus niciodată adevărul.

Christiana râse din nou.

– Bun, acum trebuie să lucrez, spuse Dillon, parcă regretând.

– Am chef să mă plimb puțin pe malul lacului. Te deranjează?

– Câtuși de puțin. Du-te. Ian e de gardă și oricum am în salonul de muzică un interfon care face legătura cu camera lui Katy. Mai există unul și în camera ta. E de ajuns să iei cu tine acest talkie-walkie, ca s-o auzi pe Katy pe o rază de cinci kilometri.

– Ești foarte bine organizat! remarcă ea luând cutia neagră.

– Trebuie. Casa e mare și trăim la țară. Katy nu are decât trei ani. E o fetiță foarte rezonabilă de altfel, dar... nu se știe niciodată!

Se întrerupse o clipă, o privi cu intensitate, ca și cum căuta răspuns la o întrebare misterioasă, apoi șopti:

– Am petrecut o zi foarte plăcută alături de tine, Christiana.

– Și eu. Katy este un copil adorabil.

– Da, e adevărat.

Tulburată de ochii întunecați care o fixau, Christiana simți că-și pierde cumpătul.

– Pari foarte tulburată, Christiana. De ce?

– Nu știu. Poate pentru că fac parte dintre acele femei care nu se simt în largul lor în compania bărbaților.

– Nu, nu e asta. E un alt motiv, sunt sigur.

– Cum poți fi atât de sigur?

– Fiindcă te observ de ceva timp. Și eu am intuiție.

– Nimic nu e mai înșelător ca intuiția, Dillon.

Sub calmul ei aparent, Christiana începea să intre în panică. De-ar înceta odată cu interogatoriul ăsta!

– Este un avertisment? o întrebă el pe același ton grav. Este un mod de a-mi spune că sunt prea curios?

– Eu... e pentru că eu însămi m-am înșelat adeseori bazându-mă pe impresiile mele. Și... iartă-mă, Dillon. Noapte bună.

Cu o mișcare bruscă, se întoarse cu spatele și ieși. Fuga ei era ridicolă, dar Christiana nu mai putea suporta întrebările lui Dillon. Din oră în oră, lațul se strângea în jurul ei. Cât timp va mai rezista oare?

Capitolul 6

Când fu sigură că nu mai poate fi văzută din casă, Christiana se tolăni sub un arbore. Soarele apunând pe deasupra lacului oferea un spectacol magnific, dar ea rămânea insensibilă. În buzunarul ei se aflau ultimele scrisori ale lui Paige. Cu un suspin, Christiana își începu lectura. Atacurile împotriva lui Dillon deveneau din ce în ce mai acerbe, cu fiecare lună. Tonul lui Paige era plin de ură, veninos. Era nefericită, Christiana nu se îndoia de asta altfel cum ar fi putut scrie niște lucruri atât de oribile? Dar judecata ei era deformată.

Tânăra ar fi putut crede prin urmare că Dillon Austin bea, își înșela soția, o umilea, și avea înclinații sadice... asta în cazul că nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Dillon. Dar astăzi, ea îl cunoștea. Acuzațiile lui Paige în privința caracterului lui Dillon erau false. Fals era de asemenea și reproșul că e un „tată rău”,

care revenea adesea în rândurile lui Paige. Atunci? Care era sensul lor? fiindcă exista unul, Christiana era convinsă de asta. Dar Dillon Austin, cel pe care Paige îl descria, nu exista aievea ci doar în scrisorile ei.

Pe de altă parte, aluziile la Katy deveneau din ce în ce mai rare. Leslie și Dillon nu afirmaseră față de ea că pe Paige n-o interesa fetița ei? Christiana era mai înclinată s-o creadă pe Leslie decât pe sora sa. La acest gând, simți că i se strânge inima. Avea impresia că o trădează pe Paige. Dar putea să mintă? Nu, în nici un caz. Se jurase că va fi onestă și imparțială în această „anchetă”.

Christiana despături în sfârșit ultima scrisoare. O găsiseră printre lucrurile lui Paige după moartea ei. Nu avea nici plic, nici dată, nici numele destinatarului.

„Să nu-ți închipui că te poți debarasa atât de ușor de mine. Ai încercat totul: umilință, indiferență, furie, amenințări. Mi-ai disprețuit sentimentele și în mod deliberat mi-ai ignorat suferința. Dar sunt soția ta, și așa voi rămâne. Chiar dacă astăzi am ajuns să te urăsc. Da, te urăsc la fel de mult pe cât te-am iubit pe vremuri. Și acum, vreau să suferi la fel ca mine. Niciodată nu m-am apărat, niciodată n-am ripostat. Dar acum m-am schimbat: vreau să mă răzbun. Și am împotriva ta o armă infailibilă: numărul de telefon al surorii tale Ann. Îl am aici, în cap, îl știu pe dinafară. Dacă într-o săptămână nu te întorci lângă mine, îi telefonez și îi povestesc totul. Absolut totul. Asta e tot ce vreau să-ți spun. Sfârșitul poveștii noastre de dragoste se află în mâinile tale.”

Christiana împături la loc hârtia, cu mâini tremurătoare. Scrisoarea aceasta îi era adresată în mod sigur lui Dillon și Paige nu avusese timp s-o expedieze. Violența sentimentelor surorii sale îi dădea fiori. Cum de putuse ajunge la asemenea extreme? Și ce semnificație avea aluzia la Ann? Intuiția îi spunea că exista ceva sordid în această poveste. Și atunci își reaminti o ceartă survenită între Paige și ea...

Paige avea șaisprezece ani, Christiana paisprezece. Se aflau în camera lor. Paige, cuprinsă de o furie nebună, arunca pe jos tot ce se găsea pe măsuța de toaletă.

– E al meu, auzi, al meu! Al meu!

– Dar dacă Justin iubește o altă fată...

La aceste cuvinte Paige se oprise brusc și o privise atât de furioasă încât Christianei i se făcuse frică.

– Nimeni nu mă respinge, nimeni, Christiana! Eu sunt cea care hotărăște să rupă o legătură când are chef. Eu hotărăsc, înțelegi? Eu singură...

Un lătrat discret o smulse din gândurile ei sumbre.

– Oh, Finn, tu ești! Ce câine bun, șopti ea mângâind setterul. Dacă ai ști cât de mulțumită sunt că te văd, bătrânul meu Finn! Ce mult mi-aș dori să nu am un trecut! Ar fi mult mai simplu! Hai, vino ne întoarcem acasă. Am un telefon de dat.

De mai multe zile, Christiana tot amâna să le telefoneze părinților ei. De fapt, preferase să aștepte întoarcerea lui Katy. Dar acum nu mai avea nici un pretext. Fără nici o tragere de inimă, Christiana se întoarse la Lakecraft și, escortată în con-

tinuare de Finn, se duse în bibliotecă unde era sigură că nu va fi deranjată. Acolo, admiră încă o dată liniștea și frumusețea acestei vaste încăperi, înainte de a se așeza pe un fotoliu, cu telefonul pe genunchi. Se temea de reacția mamei sale când îi va dezvălui îndoielile ei în privința acuzațiilor aduse de Paige. După o ultimă ezitare, formă numărul de telefon al familiei White.

– Alo, mămico?

– Oh, Christiana, în sfârșit! Eram atât de îngrijorați! N-am mai avut nici o veste de la tine de o săptămână! exclamă mama ei de la celălalt capăt al firului. Ei?

– Am fost angajată.

– Și ce-ai descoperit?

– Lucrurile nu sunt chiar așa de simple, mămico.

– Ce vrei să zici, fetițo?

– Că Dillon Austin nu e bărbatul pe care îl crezi, răspunse Christiana.

– Scumpo, e imposibil să ajungi la o asemenea concluzie! N-ai stat destul timp cu el.

– Nu e o chestiune de timp; i-am observat atitudinea față de Katy. E clar că o iubește.

– Dar poate că e... prefăcătorie! Ca să facă impresie bună noii bone!

– Nu, nu cred, mămico.

– Ai citit scrisorile lui Paige?

– Da.

– Atunci cunoști adevărul!

– Nu. Nu cunosc decât versiunea lui Paige, ceea ce e cu totul altceva.

La celălalt capăt al firului se făcu liniște. Christiana răsucea cu nervozitate firul telefonului. De ce trebuia ea să joace un asemenea rol?

– După părerea ta, Paige a mințit, nu-i așa? Îți dai seama ce ești pe cale să insinuezi?

– O iubeam mult pe Paige, mămico, dar, la fel ca toată lumea, avea și ea defectele ei. Trebuie să fim lucizi. Paige a aranjat întotdeauna lucrurile după bunul ei plac.

– Fiica mea nu era o mincinoasă! exclamă doamna White cu o voce disperată.

– Mămico, ascultă-mă: încerc doar să fiu imparțială și să înțeleg. Voi ați considerat-o întotdeauna o sfântă pe Paige! Și nu era!

– Bărbatul ăla a făcut-o nefericită, i-a frânt inima.

– Știu, știu.

– În acest caz, cum poți să-l aperi?

– Încerc doar să cunosc și versiunea lui Dillon Austin despre tot ce s-a petrecut.

– Dar el poate spune ce vrea, acum că Paige este moartă! E imposibil să afli adevărul.

– Și Paige avea posibilitatea să povestească ce voia ea în scrisorile ei, fiindcă știa că noi nu-l vom vedea niciodată pe Dillon.

– De acord. Și atunci ce-i de făcut?

– Să mă preocup de esențial, adică de relațiile lui Dillon cu Katy. Ceea ce s-a petrecut între Dillon și Paige nu ne privește pe noi, mămico.

– Așa e, ai dreptate. Dacă acest om a maltratat-o pe Paige, e capabil s-o maltrateze și pe fiica lui.

Christiana își dădu capul pe spate, oftând. Încăpățânarea mamei sale devenise penibilă. Cum să-i deschidă ochii fără s-o rănească?

– Exact de aceea mă și aflu aici, mămico. Nu trebuie să-l judec pe Dillon în calitate de soț ci în calitate de tată.

– Nu uita că eu vreau să obțin custodia lui Katy, declară mama ei cu o voce devenită stridentă din cauza enervării.

Christiana preferă să tacă. Dacă își pierdea și ea calmul, lucrurile se îndreptau spre catastrofă!

– Asta e misiunea ta, scumpo! Mi-am pierdut fiica și refuz acum să-mi pierd și nepoata.

Și de data asta Christiana tăcu.

– Christiana? Vorbește, te rog! Spune-mi că ești de acord cu mine!

– Mămico, te-am prevenit: n-o să te mint și nici n-o să trișez. Și nici nu vreau să te rănesc. Nici pe tine nici pe tata.

– Soarta noastră se află în mâinile tale. Totul depinde de tine.

– Știu... din păcate.

– Scumpo, iartă-mă, ai o voce atât de tristă! Știu că nu voiai să te duci acolo. Dar ești singura persoană în care avem încredere. Nu mai avem pe nimeni în afară de tine și de Katy. Katy trebuie să locuiască împreună cu noi, nu cu omul ăla.

Din toate puterile, Christiana rezista la presiunea pe care o exercita mama asupra ei. Doamna White nu-și

dădea seama de șantajul afectiv la care se deda. Ajunsese într-un punct în care disperarea o făcuse să devină egoistă, gândi îndurerată Christiana. Puțin îi păsa de sentimentele celorlalți: voia cu orice preț custodia lui Katy și cu asta, basta!

– Katy va locui acolo unde se simte mai fericită, șopti Christiana.

– Sunt de aceeași părere cu tine, fetițo. Sună-mă imediat ce ai niște informații susceptibile să-i fie folositoare judecătorului. Și nu uita, scumpo, că toate speranțele noastre se bazează pe tine.

– Da, mămico, o să-ți telefonez în curând. Te sărut.

Cu un gest obosit, tânăra femeie închise, renunțând s-o mai convingă pe mama ei. Oricum, doamna White refuza să audă adevărul. La ce bun s-o chinuiască? N-ar face decât să-i sporească suferința. Dacă părinții ei nu vor obține custodia lui Katy, se vor prăbuși psihic și va fi numai vina ei. Vina ei... la fel ca și moartea lui Paige...

Copleșită, Christiana își duse mâna la piept. Lacrimile îi ardeau ochii. Trebuia să mintă ca să le potolească durerea? Nu. Nici chiar pentru fericirea părinților ei, nu s-ar înjosi făcând așa ceva. Deja mințea în fiecare clipă, ascunzându-i lui Dillon adevărata ei identitate.

Ca și cum înțelegea că are nevoie de ajutor, Finn îi linse de câteva ori mâna. Ea îi cuprinse capul între palme.

– Bătrânul meu Finn, să știi că o să-mi lipsești, îi șopti ea. Ca și multe alte lucruri, de altfel.

Câtva timp, tânăra rămase în semiîntunericul bibliotecii, mâna ei mângâind mașinal blana mătăsoasă a câinelui. Apoi, când se simți mai calmă, se ridică și părăsi încăperea. Pierdută în gândurile ei, traversa holul când dădu nas în nas cu Dillon care o privi cu un aer năucit. Se părea că și el era cu gândurile aiurea. După câteva secunde de tăcere, începu să râdă.

– Suntem la fel de distrați amândoi, după câte îmi dau seama!

Christiana zâmbi forțat.

– Iartă-mă. E adevărat că mă gândeam la altceva.

Și binecuvântă semiobscuritatea din vestibul, care-i ascundea chipul plin de dâre de lacrimi.

– Și cum a fost plimbarea pe lângă lac? o întrebă Dillon cu un ton prietenos.

– Foarte plăcută, îți mulțumesc de întrebare. De altfel, totul aici la Lakecraft e minunat. E atâta liniște!

– În acest caz, de ce ai un aer atât de trist? Zâmbești, dar ochii îți rămân voalați de griji. De ce?

– Nu-mi dau seama.

– Mă intrigi, Christiana, șopti el, apropiindu-se de ea. Ai o personalitate foarte complexă. Am impresia că nu mi-ar fi de ajuns o viață ca să te cunosc! În fiecare zi, descopăr o altă fațetă a firii tale!

– Poate că există unele care nu ți-ar plăcea.

– Toți au și o parte rea.

– Inclusiv tu?

– Nu fac excepție de la regula generală!

Îi cuprinse chipul în mâini și o privi cu intensitate. Degetul lui urmă cu blândețe linia bărbiei, întârzie pe buzele Christianei apoi, cu un oftat, îi dădu drumul și se îndepărtă imediat fără să mai scoată nici un cuvânt. Simțind că o lasă picioarele, tânăra se sprijini de un perete. Inima îi bătea nebunește.

– Nu, nu, asta ar mai lipsi, șopti ea. Nu, Nu vreau să mă îndrăgostesc de el. Nu, mai ales asta nu!

Când bătăile inimii i se mai potoliră, se duse în camera lui Katy. Fetița dormea liniștită. Christiana se întoarse atunci în camera ei. Dar ajunsă acolo, începu să se teamă de umbrele nopții și neliniștea, care devenise acum familiară, începu să-i strângă inima. Cu un gest hotărât, luă pătura groasă, o făcu sul și, cu ea sub braț, reveni în camera lui Katy unde se instală într-un fotoliu confortabil. Simțindu-se la căldură și în siguranță, Christiana privi chipul adormit al fetiței. Apoi, fără să-și dea seama când și cum, căzu într-un somn fără vise.

Pe la trei dimineața Dillon intră în camera fiicei sale. Zâmbi văzând-o pe Christiana cuibărită în fotoliu. Plin de grijă, o luă în brațe. Ea întredeschise ochii.

– Dillon? șopti ea cu o voce somnoroasă.

– Da, eu sunt.

– Ce faci?

– Te duc în camera ta. O să înțepenești aici în fotoliu!

– Dar nu dormeam.

Dillon surâse din nou, amuzat.

– Știu, știu că nu dormeai, Christiana.

După câteva minute o punea în patul ei. Tânăra deschise ochii mari și îl privi cu un aer întrebător

– Ce e Christiana? La ce te gândești?

– La ceea ce mi-ai mărturisit pe plajă, ieri după-amiază.

– Adică?

– Că nu ți-ai iubit niciodată soția.

O umbră trecu pe fața lui Dillon.

– Ei și?

– Nimic nu mi se pare mai rău decât să iubești un bărbat fără să fii iubită.

El rămase tăcut, mulțumindu-se s-o privească. În ochii albaștri ai Christianei se citea o suferință pe care n-o înțelegea. Această femeie era un mister pentru el. Dar nu avea de gând s-o lase să-i scape. Era prea fragilă, prea frumoasă și devenise extrem de prețioasă pentru el într-un timp atât de scurt.

Buzele lui Dillon le atinseră cu tandrețe pe ale ei. O dată, de două ori, apoi se îndepărtă cu regret. Tulburată, tânăra nici nu îndrăznise să se miște. După ce o sărută pentru ultima oară, pe frunte de data aceasta, Dillon se ridică și șopti:

– Nu știu ce se întâmplă cu mine, dar de când ai venit aici simt că renasc la viață. Cine ești tu, Christiana, ca să provoci un asemenea miracol în ființa mea?

– Dillon...

– Ssst, nu mai spune nimic. Dormi, Christiana.

Când ușa se închise în urma lui, Christiana oftă lung. Cât de mult o s-o urască atunci când va afla adevărul! Se va simți

trădat și n-o va ierta niciodată. Și va avea, fără îndoială, dreptate. O lacrimă singuratică se rostogoli pe obrazul Christianei. Nu încercă să și-o șteargă. De ce destinul era atât de crud cu ea?

***

A doua zi de dimineață, Dillon se întrerupse din lucru ca să se destindă puțin. Se duse să facă doar câțiva pași pe verandă, cu o ceașcă de cafea în mână. Ceva mai departe, la vreo zece metri de el, pe peluză, Christiana și Katy se jucau. Nu-l văzuseră și el se ascunse în spatele unei coloane ca să le urmărească. Christiana îi arăta cerul și Katy își ridică imediat căpșorul. Apoi șopti ceva la urechea fetiței care izbucni în râs.

Katy părea încrezătoare și fericită. Christiana o luă în brațe și copilul își sprijini capul de umărul ei. Șuvițele roșcate se amestecară cu părul castaniu al Christianei. Curând, amândouă dispărură în spatele tufișurilor. Vocea de soprană a Christianei se ridică atunci în aer, pură și veselă. Cânta o melodie pe care o știa și Dillon. Pradă unor sentimente ciudate, el o ascultă câteva momente. Râsul vesel al lui Katy se amesteca armonios cu cântecul Christianei. Erau sunetele unei bucurii nevinovate pe care el o crezuse imposibilă. Tulburat dar fericit, Dillon se întoarse în casă.

Capitolul 7

– Sosesc! strigă Christiana, coborând în grabă scările.

Deschise repede ușa în care Leslie bătea nerăbdătoare.

– Doamne, dar cât timp ți-a trebuit! Ce-ai zice de o plimbare?

– Când e vorba de mers pe jos, sunt întotdeauna de acord. Unde e Cameron?

– Se ocupă John de el. Katy a ajuns cu bine la bunicii ei?

– Da, da, totul e în regulă.

– Dillon nu-i acasă?

– Nu, a trebuit să plece pentru o zi, maximum două. Mă mai aștepți un minut? Mă duc să-mi iau aparatul de fotografiat.

– Un minut, nu mai mult!

Christiana se repezi în camera ei, își luă aparatul, un pulovăr și o vestă. În ciuda soarelui încă puternic, frigul sosise. În trei săptămâni, arborii își pierduseră frunzele și iarna părea grăbită să pună stăpânire pe micuța insulă.

– Uite, sunt gata. Numai s-o anunț pe Stella...

– ...despre ce? spuse Stella apărând în hol.

– Plecăm la plimbare.

– Unde anume?

– N-are importanță. Nu vrei să ne însoțești? O gură de aer proaspăt ți-ar prinde bine.

– M-ar ucide, vrei să spui! bombăni Stella. La vârsta mea e mai bine să rămâi la căldură în casă în loc să bați pădurile! Dar la a voastră... Haide, duceți-vă și simțiți-vă bine. O să pregătesc o supă bună pentru cină. Te-ai îmbrăcat bine, Christiana?

– Da, echipată pentru ger, glumi aceasta punându-și și un fular în jurul gâtului.

– Fiindcă în curând o să vină zăpada. Să nu cumva să răcești!

– Nu-ți face griji. Pe curând, Stella.

– Scumpa mea Christiana, Stella te dădăcește ca pe fata ei, remarcă Leslie în timp ce se îndepărtau.

– Stella se poartă drăguț cu toată lumea.

– Nu-mi amintesc să mă fi întrebat și pe mine dacă mi-am pus destule pulovăre! totuși, ar trebui să vegheze asupra sănătății mele. Dacă mă îmbolnăvesc, se pricopsește cu John! Vai de capul ei, mofturos și pretențios cum îl știi.

– Ce idee bună ai avut să vii, Leslie. Sunt bucuroasă să ne petrecem timpul împreună.

– Și eu, Christiana. Hai să trecem peste podul de lemn. E mult mai frumos pe acolo.

Cele două tinere merseră câtva timp vorbind vesele. Din timp în timp, Christiana se oprea ca să facă fotografii. Aerul

era de o puritate și de o luminozitate extraordinare. Fiecare obiect se detașa pe fondul albastru al orizontului cu o precizie care o încânta pe Christiana. Avea impresia că e un peisaj încremenit în timp și spațiu, în care cel mai mic foșnet căpăta o importanță nemăsurată. O frunză care cădea, un iepure care țâșnea dintr-un tufiș, o creangă care trosnea; tânăra tresărea la cele mai mici mișcări ale naturii care se lăsa cuprinsă de somnul iernii.

– Ce frumos e, șopti Christiana. Înțeleg de ce nu-ți dorești să locuiești în altă parte.

– Familia mea trăiește aici de trei generații. De ce-aș pleca? Am casa mea, pe John, pe Cameron și mă simt fericită. Îmi plac lucrurile simple. Și tu, Christiana? Îți lipsește viața trepidantă a orașului?

– Deloc. Am impresia că mă aflu aici de o eternitate. Ca și cum timpul s-a oprit în loc. Ca să fiu sinceră, mi-aș petrece cu plăcere restul vieții la Lakecraft.

– Dar nimic nu te împiedică.

– Din contră, există o mulțime de obstacole. Oh, Leslie, dacă aș putea avea încredere în tine, să-ți mărturisesc ceva, m-aș simți atât de ușurată! exclamă ea pe neașteptate. Dar e imposibil.

– De ce?

– E prea complicat.

Urmă o tăcere tulburată doar de zgomotul pașilor lor pe covorul de frunze moarte și crenguțe uscate care acopereau cărarea. Într-o bună zi, în mod sigur Leslie va descoperi adevărul, gândea Christiana. Și ăsta va fi sfârșitul prieteniei lor. Fiindcă Leslie n-o va ierta că a mințit-o. Christiana oftă.

– Să nu mai vorbim despre lucruri triste, azi am chef să râd.

– Nimic mai simplu! Fă-mi o fotografie și o să te apuce râsul, crede-mă! Sunt persoana cea mai puțin fotogenică din lume.

Veselia lui Leslie era molipsitoare. Gândurile negre ale Christianei își luară zborul pentru a lăsa locul unei plăcute euforii, întreținută de pălăvrăgelile lui Leslie. După umiditatea sărată a aerului, Christiana ghici că se apropiau de ocean. Și așa și era. Ajunseră în curând la o faleză care domina marea. Vântul se întețise și valurile se izbeau cu zgomot de stânci, la vreo zece metri sub locul unde se aflau ele. Crestele de spumă se avântau în văzduh. Câteodată niște stropi sărați umezeau obrajii celor două plimbărețe. Christiana se opri la capătul promontoriului și se sprijini cu mâinile de mica balustradă de fier ruginit.

Contempla fascinată oceanul rostogolindu-și valurile argintii sub razele oblice ale soarelui care cobora spre orizont. Niște nori groși și negri apăruseră brusc pe cer. Dar soarele reapărea mereu, lăsând parcă flăcări de purpură pe suprafața apei. Mugetul valurilor, stâncile negre, spuma albă care părea să zboare, lumina crepusculară, toate acestea confereau peisajului marin o grandioasă frumusețe.

– Niciodată n-am văzut o asemenea splendoare, sopti Christiana. E sublim!

– Da, dar nu mai trebuie să întârziem pe-aici. O să ningă, Stella avea dreptate.

– Așteaptă, mai vreau să fac niște fotografii.

Christiana își scoase aparatul și „mitralie” peisajul. De fiecare dată descoperea o nouă imagine care o încânta. Acolo

jos, o stâncă strălucea umedă, sau un pescăruș traversa în zbor spuma albă, sau o căsuță izolată de pescari, ascunsă în spatele faleze.

– Oh, nu, trișezi, Christiana, exclamă prietena ei. N-am avut timp să mă pregătesc! Ce mutră aveam?

– Chipul unei femei ciufulite în fața unei mări dezlănțuite. Va ieși foarte bine.

– Nici nu mă îndoiesc! Timpul se strică. Privește apa, e aproape neagră acum. Hai să plecăm. A început să fie frig.

Christiana își puse la loc aparatul.

– De acord.

Și, întorcând spatele oceanului furios, se îndreptară spre casă. În curând ajunseră în plin câmp. Cerul era complet acoperit, plafonul de nori foarte jos și aerul înghețat. Leslie scoase la un moment dat un strigăt ușor.

– Am simțit un fulg de nea. A sosit iarna!

– E adevărat, Leslie! Uite, mai vin și alții!

Pe deasupra capetelor lor, fulgii minusculi zburau, șovăitori și încă timizi.

– Să sperăm că nu va ninge prea tare! spuse Leslie. Spune-mi, pot să-ți pun o întrebare... personală?

– Nu încetezi să mă tot tragi de limbă în modul cel mai indiscret cu putință, dar e prima oară când îmi ceri permisiunea s-o faci. Leslie, ești extraordinară!

– Câteodată încerc și eu să mă comport corect. Ei, ce zici?

– Dă-i drumul, te ascult.

– Ce simți pentru Dillon?

– Cred că e un bărbat încântător.

– Nu te încreb ce crezi ci ce simți!

– Nu știu.

– Cum așa? Trebuie să ai o idee, nu-i așa?

– Asta e... că n-am.

Contrariată, Leslie clătină din cap și își băgă mâinile în buzunarele vestei.

– De fiecare dată când îți vorbesc despre Dillon, devii evazivă, cu mintea aiurea. E de-a dreptul enervant!

– Întotdeauna îți imaginezi niște lucruri extraordinare, Leslie, dar te înșeli.

– Nu. Sunt sigură că există ceva între voi. Vă observ de la început și există niște semne că nu mă înșel.

– Nu-i așa. Doar că ai prea multă imaginație.

– Îl cunosc pe Dillon dintotdeauna și e pentru prima dată când îl văd în starea asta.

– Care?

– E ciudat, visător, parcă ar fi tulburat. De tine, draga mea Christiana, e evident!

Insistența lui Leslie o punea în încurcătură pe Christiana care evita să-și analizeze sentimentele față de Dillon. Își mai strânse eșarfa în jurul gâtului, ascunzându-și pe jumătate fața, ca pentru a se proteja.

– Dillon caută doar să-mi afle secretul, Leslie.

– Chiar ai unul?

– Bineînțeles! Fiecare are secretele sale.

– Reticențele tale în privința lui Dillon au vreo legătură cu prima lui căsătorie?

Christiana își stăpâni o tresărire. Intuiția lui Leslie era de temut!

– Iată o întrebare într-adevăr indiscretă, replică ea cu un ton pe care îl spera nepăsător.

– Iartă-mă, n-ar fi trebuit să ți-o pun.

– Și dacă am schimba subiectul, Leslie?

– De, îmi pare rău. Te-ai supărat pe mine?

– Nici gând, o asigură Christiana râzând de încurcătura prietenei sale. Doar te cunosc!

Tăcerea se instală între ele. Un singur gând o preocupa pe Christiana: când Dillon va afla adevărul despre ea, tot ceea ce exista între ei, acea încredere instinctivă, acea tandrețe fragilă, totul va fi distrus. Iremediabil distrus. Și în acest moment ar fi avut chef să fugă fără să mai privească în urmă, ca să evite dezastrul.

Zăpada cădea din ce în ce mai deasă, începând să se aștearnă pe câmp. Leslie oftă din adâncul pieptului.

– Deja e iarnă, ce-o să mă fac? Urăsc frigul!

– Doar nu suntem la polul nord, Leslie, mie îmi place foarte mult iarna. Și pe urmă, e un sezon în care stai mai mult pe acasă. O să-ți petreci serile citind în fața șemineului, o să faci niște prăjituri gustoase, o să...

– Christiana, nu mai încerca să-mi ridici moralul: în fiecare an e același lucru. La primul fulg de nea, mă apucă o stare de disperare intensă de care nu scap decât în primăvară. Toată lumea știe asta și mă menajează.

– Bine, îți promit că o să tac, rosti Christiana cu un zâmbet amuzat. Dar nu te demoraliza din cale afară!

– De acord, o să încerc măcar. Am ajuns în apropiere de casa mea, Christiana, hai să bem o ceașcă de cafea împreună. Pe urmă, o să te ducă John cu mașina, e mai rezonabil așa. Noaptea se va lăsa foarte repede.

Christiana privi cerul invadat de mii și mii de mici pete albe. O euforie ciudată o cuprinsese. Spre deosebire de Leslie, prima zăpadă o emoționa întotdeauna foarte mult.

– E încă ziuă. Am chef să mai merg puțin pe jos.

– Dar mai ai mai bine de o jumătate de oră de mers!

– Nu, nici douăzeci de minute. Și cunosc drumul ca pe propriul meu buzunar.

– Cum vrei. Dar telefonează-mi imediat ce ajungi la Lakecraft.

– Îți promit. La revedere, Leslie, mă grăbesc.

– La revedere, Christiana. Aștept telefonul tău.

După câteva minute, Christiana mergea voioasă prin zăpada proaspătă și neatinsă. O pulbere fină și albă zbura în jurul picioarelor ei. Insula era acoperită aproape în întregime de un imens mantou alb care se așternuse și peste brazii de un verde-închis. Nu se mai vedea nici drumul... în jurul ei numai alb, cât vedea cu ochii. Christiana era încântată și făcea fotografie după fotografie.

Se îndreptă spre păduricea care forma o masă întunecată în fața ei. Nu-i mai rămăsese decât o întindere imaculată de străbătut. Dar cu cât avansa, cu atât pădurea părea că se îndepărtează. Vântul se stârni brusc, spulberând zăpada, și ace înghețate îi biciuiră fața. Tânăra se opri să-și pună gluga și își

trase fularul pe față, lăsând doar o fantă pentru ochi, apoi porni din nou la drum, încovoiată de frig și vânt. Poate că ar fi fost mai bine să ia în seamă propunerea lui Leslie, își spuse ea, cuprinsă brusc de teamă.

Când ajunse în sfârșit în pădure, în loc să se simtă ușurată, se simți și mai neliniștită. Nici măcar nu mai recunoștea drumul pe care obișnuia să se plimbe în compania lui Finn și Iann. Peste tot nu mai era decât zăpadă; era înconjurată doar de siluetele ostile și amenințătoare ale arborilor. Picioarele începuseră să-i amorțească și frigul pătrundea prin hainele ei ude. O trecu un fior. Încercând să-și învingă frica, Christiana o luă la întâmplare drept înainte. Logic ar fi fost să ajungă la pajiștea de lângă Lakecraft. Dar zăpada părea că alungase orice logică. Peste o jumătate de oră, Christiana își dădu seama cu groază că se învârtea prin pădure.

Panica puse stăpânire pe ea. N-o să mai fie în stare să regăsească drumul! Tremura de frig, un vânt înghețat sufla cu putere tăindu-i respirația, iar picioarele nici nu le mai simțea în încălțăminte. Cât timp va reuși să supraviețuiască în aceste condiții? Dillon nu se va întoarce în seara asta. Și până o vor găsi... Extenuată și disperată, Christiana se prăbuși sub un arbore. Nu mai avea curajul să lupte. Un fel de moleșeală ciudată punea stăpânire pe ea, aproape plăcută, capul începuse să i se învârtească. Și la urma urmei, nu era mai bine să moară așa? Toate problemele ei s-ar rezolva astfel, coșmarurile ar înceta în sfârșit...

Un lătrat îndepărtat o scoase din toropeală. Christiana își șterse zăpada de pe față și încercă să zărească printre genele

înghețate. Dar nu văzu nimic. Era vorba fără îndoială de una din acele halucinații care preced lungul somn al morții. Închise ochii și se trânti pe zăpadă. În acea clipă un bot cald o mirosi. Christiana își ridică repede capul. Finn era în fața ei și dădea din coadă.

– Finn! Finn!

Setterul scoase un scâncet ușor și dispăru imediat.

– Nu, Finn, nu mă lăsa, nu mă părăsi! urlă Christiana care găsi puterea să se ridice. Finn!

După câteva minute, câinele apăru și apoi dispăru din nou. Ce însemna asta? Christiana încercă să facă câțiva pași ca să-l urmeze, dar se prăbuși de slăbiciune. O voce răsună atunci, o voce pe care nu mai sperase s-o audă.

– Christiana! Răspunde! Unde ești? striga Dillon.

– Dillon! Aici, sunt aici!

– Continuă să strigi ca să mă ghidezi.

– Dillon!

Vocea ei se frânse din cauza oboselii și a spaimei.

– Christiana, continuă să strigi!

– Nu mai pot, șopti ea, nu mai pot.

În acea clipă, Finn se repezi la ea. În spatele lui, venea Dillon călare. Urmă un zgomot de crengi rupte, Christiana văzu lumina vie a unei lanterne, apoi se simți ridicată de niște brațe puternice, strânsă la pieptul lui Dillon.

– Christiana, ce faci?

Tânăra schiță un zâmbet slab.

– Bine, bine, mi-e puțin frig și m-am rătăcit.

– Oh, Christiana, ești... ești... n-am întâlnit niciodată o femeie ca tine, capabilă să se pună în situațiile cele mai neverosimile! Am crezut că mor de îngrijorare. Meriți...

Se întrerupse și o sărută cu pasiune. Christiana se încordă și vru să reziste. Dar gura lui Dillon era prea dulce, ea aștepta această sărutare din... din prima zi, fără îndoială. Închise ochii și degetele ei mângâiară capul lui Dillon, cu părul plin de fulgi de nea.

După o clipă care i se păru o veșnicie, buzele lor se despărțiră.

– Trebuie să fii mai atentă, Christiana. Nu știu ce s-ar întâmpla cu mine dacă ai păți ceva, șopti el cu o infinită tandrețe.

O strânse din nou la piept, ca și cum îi era teamă că o pierde. Christiana era prea tulburată ca să poată scoate vreun cuvânt. Simțea pe buze arsura sărutării lui Dillon.

– Hai să mergem, altfel riscăm amândoi să murim de frig, spuse el.

O instală pe șa, urcă în spatele ei și porniră la drum.

– Bine că mi-a dat telefon Leslie, spuse Dillon lipind-o de el, ca să-i transmită din căldura trupului lui. De ce te-ai întors pe jos?

– Aveam nevoie de singurătate ca să-mi pun puțină ordine în gânduri. Și pe urmă, credeam că o să găsesc fără nici o problemă drumul.

Fulgii de zăpadă continuau să cadă, formând o perdea orbitoare în fața lor. Calul lui Dillon înainta încet prin pădure.

– Cum reușești să te orientezi?

– Sunt obișnuit. Vom ajunge în curând acasă și peste vreo zece minute te vei lăfăi într-o baie fierbinte. După aceea, o să vezi cât de bine te vei simți!

Pe Christiana o trecu un fior și nu răspunse nimic. Nu, nu se va simți mai bine, ba dimpotrivă! Fiindcă în momentul când auzise vocea lui Dillon răsunând în pădure, adevărul i se impusese cu violență: îl iubea. Sentimentele ei ieșiseră la lumină, triumfând asupra reținerii inconștiente în spatele căreia se ascunsese.

Îl iubea pe soțul surorii sale moarte. Acest bărbat, cu sau fără voie, dăduse peste cap viața tuturor. Un bărbat pe care ea îl înșelase de la început. Care nu va putea niciodată s-o iubească. Cum ajunsese în situația asta?

Prin furtuna de zăpadă, tânăra zări în sfârșit luminile de la Lakecraft. Dillon își opri calul în fața verandei care dispăruse complet sub zăpadă.

– Intră repede în casă și bagă-te în baie. Trebuie să mă ocup de cal. Termin în vreun sfert de oră. Te descurci singură?

– Bineînțeles.

Își dădu drumul pe pământ și fugi în casă fără să-l mai privească. Ajunsă în camera ei, aprinse focul din șemineu. Într-o stare de extremă agitație, Christiana se dezbrăcă și intră în baie. Acolo, sub jetul fierbinte al dușului, se liniști încetul cu încetul. Încerca din răsputeri să nu se mai gândească la ceea ce se petrecuse în ultima oră. Să uite sărutarea lui Dillon, privirea lui plină de pasiune, voce lui tandră. „Nu, nu, Dillon, tu nu poți să mă iubești, e imposibil, șopti ea. Imposibil!”

După vreo câteva minute, Christiana se hotărî să iasă din baie. Își puse un halat gros și se așeză în fața șemineului, cu o carte în mână. Când auzi o bătaie în ușă se crispă. Știa că el va veni.

– Intră, Dillon, rosti ea cu o voce fermă.

El deschise ușa și puse o tavă pe masă.

– Ți-am adus ceai și prăjituri.

– Mulțumesc, o să-mi prindă bine. Nu prea mi-e foame, dar o să ronțăi cu plăcere ceva.

– I-am telefonat lui Leslie ca s-o liniștesc, continuă el așezându-se lângă foc.

Îmi pare rău că ți-am dat atâta băiate de cap. De obicei, reușesc să mă descurc singură la nevoie.

El zâmbea, în timp ce o privea. Ochii lui întunecați străluceau.

– Nu te scuza, Christiana, asta face parte din farmecul tău!

După aceste cuvinte, se ridică brusc.

– Noapte bună, Christiana, și somn ușor.

După ce ușa se închise în urma lui, ea suspină, închise cartea și privi flăcările jucăușe. O ciudată impresie de singurătate pusese stăpânire pe ea, făcând să i se strângă inima. Cine putea s-o ajute în această situație fără ieșire? Nimeni. În orice caz, nu Dillon. Se afla singură în fața acestei iubiri imposibile. Singură cu sentimentele ei pe care trebuia să le ascundă undeva, în străfundurile ființei sale. Dar era în stare să facă asta?

Christiana închise ochii. Să nu se mai gândească, să doarmă, să uite, să doarmă... iată tot ceea ce își dorea.

Capitolul 8

Strigătul îngrozit al Christianei răsună în toată casa. Dillon se năpusti pe ușa camerei lui și o găsi așezată pe pat, cu niște ochi rătăciți, ghemuită asemeni unui animal hăituit. O luă în brațe și începu s-o legene până când tânăra încetă să mai tremure. Cu blândețe, îi dădu la o parte o șuviță de păr și îi mângâie fruntea.

– Christiana, liniștește-te, uită prin ce ai trecut, îi șopti.

– Știu, șopti ea într-un târziu. Îți mulțumesc că ai venit. Eu... eu mă simt bine acum.

– Nu, nu te cred. Descrie-mi visul care te bântuie în fiecare noapte. Îți va face bine.

Ea scutură din cap, încăpățânată, dar la ideea că el ar putea pleca lăsând-o singură cu oribilele ei viziuni, se simți cuprinsă de panică.

– Nu pot, Dillon. Dar... mai rămâi puțin cu mine, te rog. Mi-e frică, îi mărturisi ea dintr-o răsuflare.

El o sărută pe tâmplă, trase cuvertura peste ei și o strânse în brațe.

– Cât timp vei dori, Christiana.

Din toate puterile ei, tânăra se lupta cu teama. Trupul lui Dillon, lipit de al ei, era cald, puternic și tandru. Și atingerea lui o liniștea. Închise ochii. Era atât de bine în brațele lui, era perfect! Savură aceste momente de uitare în care își putea închipui că a-l iubi pe Dillon era un lucru firesc. Apoi reveni cu picioarele pe pământ.

– Dillon, trebuie să-ți vorbesc.

– Știu. Dar nu în noaptea asta.

O tăcere plăcută îi învălui. Focul trosnea în șemineu, buștenii aprinși împrăștiau o lumină roșiatică prin încăpere. O senzație de serenitate o cuprinse pe Christiana.

– Dillon?

– Da?

„Te iubesc”. Cuvintele se aflau acolo, în inima ei, în mintea ei. Era de ajuns să le pronunțe și viața i-ar lua o întorsătură de o sută optzeci de grade. Dar nu, nu avea dreptul.

– Nimic, șopti ea oftând.

Minutele treceau și Christiana se afla tot în brațele lui. Teama care o cuprinsese adineauri dispăruse ca prin minune.

– Spune-mi, Dillon, Katy se duce și la bunicii ei din partea mamei? întrebă ea pe nerăsuflate, fără să-și dea seama de ce.

Mâna lui Dillon se crispă pe brațul ei.

– De ce mă întrebi?

– E o întrebare firească, nu-i așa?

– Depinde din ce unghi privești lucrurile.

– Și?

– Nu, Katy nu-i vede și nu-i va vedea niciodată, rosti el pe un ton repezit.

– De ce?

– Fiindcă nu vreau s-o răsfețe pe Katy așa cum au răsfățat-o pe Paige.

Christiana nu comentă în nici un fel răspunsul lui. Într-un fel sau în altul, Dillon trebuia să accepte un compromis. La fel ca și părinții ei. Dar pentru moment, Christiana nu avea nici un chef să caute soluții. Existaseră prea multe emoții în ultimul timp în viața ei. Cea care le domina pe celelalte era legată de Dillon. Se lăsă copleșită de sentimentul puternic care o împingea spre el, acea dragoste violentă împotriva căreia nu se putea lupta. Atunci de ce să-i reziste? Și de ce să nu savureze aceste rare momente de fericire? Nu va mai trece mult, știa asta, și între ei nu va mai exista decât dușmănie. În momentul când va afla despre trădarea ei și îi va cunoaște adevărata identitate.

Doar prezentul conta, chiar dacă totul era fragil și efemer. Aceste clipe erau trecătoare, dar prefera să fie fericită măcar câteva ore în brațele bărbatului pe care-l iubea. După, după… va avea tot timpul să sufere și să plătească pentru minciunile ei.

***

A doua zi, când Christiana se trezi din somn, Dillon nu se mai afla acolo. Nu mai rămăsese decât parfumul lui care

impregnase perna. Christiana surâse și își băgă nasul în pernă. Probabil că adormise în brațele lui. Iată o amintire pe care nu i-o va putea lua nimeni!

Imediat ce se îmbrăcă, coborî în bucătărie unde Stella pregătea prânzul.

– Stella, unde e Dillon?

– A plecat la Vancouver. Cred că e vorba de muzica lui.

– Și când se întoarce?

– Peste vreo săptămână sau două. Nici el nu știa.

– Oh, nu! gemu Christiana trântindu-se pe un scaun.

Stella o privi cu un aer uimit.

– Ce s-a întâmplat?

– Voiam să-i vorbesc. E vorba de ceva urgent.

– Mi-a lăsat un număr de telefon unde îl poți găsi. E în blocnotesul de pe birou.

– Nu, mi-e imposibil să-i vorbesc despre asta la telefon. Cu atât mai rău! Stella, o să lipsesc și eu câteva zile. Dar nu-ți face probleme, voi fi aici la întoarcerea lui Katy.

– Toată lumea pleacă din casa asta! exclamă Stella. Ce se întâmplă, Christiana? E vorba de ceva grav?

– Nu, nicidecum. Vreau să predau unei agenții noile mele fotografii.

Încă o minciună, gândi Christiana. Dar ce mai conta! De fapt, voia să le facă o vizită părinților ei. După o oră, părăsea Lakecraft.

***

Văzând casa părinților, care se ridica în fața ei, albă și impozantă, Christiana simți că îi revine teama. După ultima convorbire pe care o avusese la telefon cu mama ei, Christiana știa că această întrevedere se va desfășura prost. O servitoare necunoscută îi deschise, ceea ce făcu să-i sporească proasta dispoziție. Avea din ce în ce mai mult impresia că este o străină aici.

Când pătrunse în imensul salon, decorat cu artă numai în alb, tânăra înțelese brusc ceea ce nu-i plăcuse niciodată în această locuință: totul era prea perfect, prea rece, prea, prea... Aveai impresia că vizitezi o casă așa cum vezi în magazinele de decorațiuni interioare. Venind de la Lakecraft, unde totul era atât de simplu și primitor, contrastul i se păru și mai izbitor. Mama ei intră în încăpere. Părul ei blond era coafat cu grijă. Și de data asta, Christiana fu frapată de asemănarea dintre mama ei și Paige.

– Christiana, scumpa mea, în sfârșit! exclamă doamna White, apropiindu-se de ea într-un foșnet de mătăsuri. De ce nu ne-ai anunțat? Am fi luat împreună prânzul.

– M-am decis în ultimul moment. Oh, bună, tăticule!

Un bărbat înalt și zvelt, cu părul grizonant o îmbrățișă cu afecțiune pe Christiana.

– Bună, fetița mea. Ce bucuros sunt să te văd. Să știi că îmi lipsești. Ai timp să mă însoțești la golf după-amiază?

Christiana se înțelegea mult mai bine cu tatăl decât cu mama ei. Domnul White era un om blând și moderat care, din păcate, avea întotdeauna tendința să stea în umbră din cauza caracterului autoritar al soției sale, Marian. Christiana clătină din cap.

– Nu, mă tem că nu. Sunt grăbită. Trebuie să mă întorc cât mai repede la Lakecraft.

– Ei, ce vești ne aduci, Christiana? o chestionă nerăbdătoare Marian White. Presupun că ai descoperit în sfârșit ceea ce căutam?

În timp ce vorbea se juca plină de nervozitate cu colierul mare de perle.

– Într-un anume fel, da.

– Fără ocolișuri, fata mea! Spune-ne despre ce e vorba.

După o scurtă ezitare, Christiana declară:

– Katy este un copil foarte fericit, și trăiește în mijlocul unor oameni care o iubesc. Tatăl ei se ocupă admirabil de ea.

– Christiana! Cu asta vrei să-i intentăm un proces lui Dillon Austin? Îți dai seama ce spui?

– Da, perfect. Nu există nici un motiv pentru care Katy să trăiască în altă parte.

Indignată, Marian White se postă în fața Christianei.

– Eram sigură de asta! Telefonul tău îmi băgase deja un cui în mine, dar de data asta nu mai există nici o îndoială: tipul ăsta te-a vrăjit, la fel cum s-a întâmplat și cu Paige!

– Mămico, nu e vorba de asta. Locuiesc la Lakecraft de mai bine de o lună. Am avut timp berechet la dispoziție să-l studiez pe Dillon Austin. Habar nu are cine sunt și nu are nici un motiv să se prefacă. E un tată atent și iubitor. Katy e fericită, vă repet.

– Și dacă va trebui să apari în calitate de martor în fața tribunalului, asta vei spune?

– Da, mămico. E de datoria mea să fiu sinceră.

– Oh, Christiana, cum poți să-mi faci atâta rău?

– Mămico, te rog...

Foarte agitată, Marian începu să străbată cu pași repezi salonul. Soțul ei o privea nemișcat și tăcut. Christiana știa că el nu va interveni în nici un caz. Marian era o femeie nervoasă, irascibilă. Moartea lui Paige îi pusese greu la încercare nervii deja slăbiți.

– Un avocat bun va ști în mod sigur să găsească niște argumente în favoarea noastră. N-o să folosim... informațiile tale. Katy este tot ce ne-a rămas de la Paige: ea trebuie să locuiască aici, împreună cu noi. Refuz s-o las în casa unui bărbat care nici măcar nu a venit la înmormântarea soției sale. Ce monstru!

– Mămico, te rog, liniștește-te! Există soluții și pentru această situație. Puteți pur și simplu să vă puneți de acord cu Dillon Austin ca să v-o dea pe Katy în mod regulat, așa cum fac toți bunicii. Dar s-o luați de lângă tatăl ei ar însemna să-i faceți un mare rău. Crede-mă, nu vă va fi recunoscătoare. Din contră!

Marian White se opri în fața fiicei sale. Își stăpânea cu greu furia.

– Christiana, mi-a venit în minte o idee oribilă. Ești cumva, din întâmplare... îndrăgostită de bărbatul ăsta?

– Eu... eu...

– Răspunde-mi!

– Da, e adevărat. Îl iubesc pe Dillon Austin.

După această mărturisire, chiar dacă se agravaseră lucrurile, se simțea totuși mai ușurată.

– Dar e absurd! Cum ai putut? Să iubești un bărbat care s-a purtat atât de crud cu sora ta! Niciodată nu te-aș fi crezut capabilă de așa ceva! Niciodată! Christiana, te previn că, dadă nu rupi imediat relația cu Dillon Austin, nu mai ești fiica noastră!

– Marian, liniștește-te, nu-i mai vorbi așa! interveni tatăl ei.

– Christiana ne-a trădat! strigă Marian cu o voce stridentă. Nu mai vreau s-o văd. Și n-o să mă răzgândesc!

Fără să-i mai arunce nici o privire fiicei sale, ieși din salon trântind ușa. Christiana, rănită, abia își mai reținea lacrimile. Cuprinse mâna tatălui ei care o mângâia pe cap, și și-o lipi pe obraz.

– Fetițo, mama ta nu gândește ce a spus, șopti el. E foarte nervoasă în acest moment și adoptă poziții extreme.

Fără să poată scoate nici un cuvânt, Christiana nu se mai gândea decât la un singur lucru: totul era pierdut pentru ea. De altfel așa era chiar de la început. Sentimentele ei pentru Dillon erau interzise. Fiindcă părinții ei nu l-ar accepta niciodată. Și fiindcă nimic nu se poate construi pe minciună.

– Ce-o să faci acum, Christiana?

– O să mă întorc la Lakecraft și o să-i spun adevărul lui Dillon, tăticule. E singurul lucru pe care îl pot face.

– Și care va fi reacția lui?

– Habar n-am. Tot ceea ce sper e că va accepta să vă întâlnească și să vă lase s-o vedeți pe Katy. Este un om drept. Cred

că, în ciuda celor petrecute între el și Paige, se va arăta rezonabil. Plec, tăticule, cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

– Scumpo, fă cum crezi. O să încerc s-o readuc pe mama ta la sentimente mai bune față de tine.

Christiana îi zâmbi tatălui ei și îl sărută cu dragoste.

– Îți mulțumesc, tăticule. O să-ți telefonez imediat ce va fi posibil.

– Curaj, fetițo, curaj. Să știi că te iubesc. Și mama ta de asemenea. Nu-i purta pică, suferă îngrozitor.

– Știu.

„Și ceilalți suferă” ar fi avut ea chef să-i răspundă. Dar la ce bun? Mama ei depășise vârsta la care s-ar mai fi putut schimba. Cu inima strânsă, tânăra chemă un taxi, apoi ieși în stradă. Nu mai era în stare să stea nici un minut în plus în această casă ostilă.

***

Când ajunse la Lakecraft a doua zi pe seară, găsi casa foarte tăcută. Totuși Christiana se simțea aici mai în largul ei decât în casa familiei White. Se atașase de Lakecraft unde, paradoxal, avea impresia că se află la ea acasă. Străbătu cu plăcere încăperile mari și goale, escortată de Finn și Iann, care erau extrem de bucuroși de întoarcerea ei.

Telefonul sună și Christiana fugi în bibliotecă.

– Alo, da?

– Christiana?

– Dillon! Tu ești! Ce mai faci?

– Bine. Am aflat că ai fost plecată.

– Aveam două-trei probleme de rezolvat.

– Și te-ai întors.

– Bineînțeles. Ai spus asta pe un ton ciudat, de parcă te gândeai că am șters-o!

– Cu tine nu știe omul niciodată la ce să se aștepte. Uneori ești ciudată, Christiana!

– Știu. Iartă-mă!

– În ultimul timp am avut impresia că într-o bună zi o să dispari, fără nici un cuvânt de explicație.

Christiana simți că i se pune un nod în gât. Ora adevărului se apropia mai repede decât gândise.

– Dillon, trebuie să-ți vorbesc. Este ceva foarte important.

– De acord. O să mă întorc cât mai repede posibil.

– Îți mulțumesc.

Christiana închise înaintea lui, de teamă că își va trăda teama și durerea. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Unde o să găsească ea curajul să-i mărturisească totul? Se simțea sfârșită, fără pic de putere. Mângâie distrată capul lui Finn. Ochii ei rătăceau prin încăpere, oprindu-se pe confortabilele fotolii din piele vișinie, pe șemineul mare din marmură, pe covoarele groase, persane. Totul era primitor aici. Și în curând ea va trebui să părăsească această casă pe care o iubea atât de mult!

După ce mâncă în bucătărie, Christiana reveni în bibliotecă unde aprinse un foc mare. Apoi se așeză pe canapea

acoperindu-se cu o pătură, și se cufundă în lectura unui roman. Finn și Iann se culcaseră la picioarele ei. Câtă liniște, gândi ea închizând ochii pentru o clipă. Evita să se gândească la întoarcerea lui Dillon și la explicația pe care urmau s-o aibă. Fără să-și dea seama, Christiana adormi.

În timpul nopții, Dillon intră fără zgomot în încăpere. Cei doi setteri se mulțumiră să dea din coadă fără să latre, ca și cum înțelegeau că nu trebuie s-o trezească din somn pe Christiana. Dillon mai aruncă pe foc câteva lemne, înainte să se așeze într-un fotoliu. Când tânăra se trezi, primul lucru pe care-l văzu fu chipul gânditor al lui Dillon.

– Ești aici! exclamă ea. Nu te-am auzit venind! Nu te așteptam atât de curând.

– Unul dintre prietenii mei mi-a împrumutat avionul lui personal, așa că m-am putut întoarce mai repede acasă.

Sentimente contradictorii o încercau pe Christiana... bucurie, teamă. Îl privea fără să scoată nici un cuvânt. Dillon părea la fel de emoționat ca și ea. Nici unul nici celălalt nu observă silueta Stellei care se oprise în dreptul ușii.

– Ei, Christiana, ce ai să-mi spui atât de important? Urmă o tăcere în timpul căreia Christiana speră în zadar că se va produce o minune care o va împiedica să vorbească. Dar nu se întâmplă nimic. Stând nemișcat în fața ei, Dillon aștepta.

– Dillon, numele meu adevărat este Christiana Stevenson White. Sunt sora lui Paige, declară ea cu o voce clară.

Capitolul 9

Livid la față, Dillon o privi câteva clipe, stupefiat.

– Cum? Ce-ai spus?

– Că sunt sora lui Paige, repetă Christiana cu o voce pierită.

Dillon începu să străbată încăperea cu un mers nervos, trecându-și mereu mâna prin părul negru.

– Nu, nu e posibil, nu e posibil așa ceva, s-o facă el, părând realist. Nu!

Christiana se ridică la rândul ei. Iată, cuvintele fatidice fuseseră pronunțate și totul se petrecea așa cum prevăzuse. Furia lui Dillon depășise însă prevederile ei. O disperare fără nume puse stăpânire pe ea. Simți că o lasă picioarele și se rezemă de spătarul unui fotoliu. Dillon își sprijini fruntea de marmura șemineului, cu ochii fixați asupra flăcărilor, în timp ce pumnii lui se strângeau convulsiv.

Când se întoarse spre ea, chipul lui era dur, ochii aveau sclipiri de gheață. Tandrețea și căldura pe care era obișnuită să le citească pe fața lui dispăruseră.

– Te-am primit în casa mea, ți-am încredințat-o pe fiica mea, am avut încredere în tine! Și în tot acest timp, tu mă mințeai! Dar de ce? Ce motiv ai avut ca să procedezi așa?

– Din cauza lui Katy. Părinții mei erau nebuni de îngrijorare și voiau să fie siguri că nepoata lor e fericită.

– Ar fi fost de ajuns să mă întrebe sau să trimită o asistentă socială. De ce ai inventat toată această stratagemă? De ce ai intrat pe furiș în casa și în viața mea? Fiindcă m-ai spionat, nu-i așa? Asta a fost, nu?

Copleșită, Christiana, plecă încet capul, fără să-i răspundă. De atâtea săptămâni se temea că va auzi aceste cuvinte și că va înfrunta această privire plină de dispreț. Cel mai rău lucru era că Dillon avea dreptate: comportarea ei fusese lamentabilă.

– Nu semănați deloc fizic, comunică el cu voce tăioasă. Dar sunteți extrem de asemănătoare. La fel de viclene, și una și cealaltă.

– Dacă ți-aș fi dezvăluit identitatea mea, nu m-ai fi angajat.

– E adevărat!

– Te rog, încearcă să mă înțelegi, Dillon.

– Ei bine, încearcă să-mi explici, fiindcă eu nu mai înțeleg nimic!

Christiana își adună tot curajul și încercă să se justifice.

– Părinții mei au adorat-o pe Paige. Era frumoasă, blândă, inteligentă și reușea să facă tot ce își punea în minte. Mama era mândră de ea. Moartea ei a lăsat un gol îngrozitor în existența părinților mei. Mama s-a schimbat mult. Câteodată am impresia că suferința a înrăit-o. Dar nu pot s-o condamn.

Aruncă o privire disperată în direcția lui Dillon care rămase însă impasibil.

– Paige ne-a povestit multe lucruri despre tine, Dillon, continuă Christiana.

– De exemplu?

– Că o neglijai și că îți petreceai tot timpul călătorind.

– E adevărat.

– Și că nu-ți păsa de Katy.

– Și asta e adevărat.

– Era nefericită și părinții mei te consideră vinovat de disperarea ei. Și te condamnă pentru faptul că nici măcar nu ai venit la înmormântarea ei.

– Ar fi fost o dovadă de ipocrizie din partea mea.

– Da, sunt de aceeași părere cu tine, dar câteodată oamenii doresc puțină ipocrizie. Oricum, nu asta e problema.

– Atunci care este?

– Nu știu ce s-a petrecut între tine și Paige, dar știu că ești un om cinstit, Dillon, și că îți iubești fetița.

Din nou îl rugă din priviri. Însă chipul lui Dillon nu exprima decât dispreț.

– Părinții mei au defectele lor dar sunt niște oameni iubitori. Trebuie să-i înțelegi. De la Paige nu le-a mai rămas decât Katy și, în ochii lor, tu ești bărbatul care a făcut-o să sufere pe fiica lor adorată. Își închipuie mii de lucruri: că duci o viață destrăbălată, din cauza meseriei tale, că nu te ocupi de Katy. M-au trimis aici ca să adun niște dovezi pentru a-ți putea înainta un proces de obținere a custodiei lui Katy.

– Și tu ai acceptat?

– Nu aveam de ales, erau atât de nefericiți! Pe de altă parte, voiau să afle adevărul. Nu cunoșteau decât o versiune a faptelor, pe cea a lui Paige, prin intermediul scrisorilor și telefoanelor ei.

– Deci asta te-a făcut să vii la...

Cu mâinile crispate de spătarul fotoliului, Christiana îl privea fix. Prefera să fie sinceră și să lase inima să vorbească în locul ei. Își dădea seama cât risca. Și dacă Dillon rămânea insensibil la ultimile ei argumente, se va simți rănită. Cu atât mai rău! Dacă exista o șansă, indiferent cât de mică ar fi fost ca să găsească o soluție, Christiana era gata să încerce.

– Da. Venind aici am descoperit o casă primitoare, un copil fericit pe care tatăl lui îl iubește. Iată de ce m-am dus în Arizona. Ca să le povestesc totul părinților mei. I-am sfătuit să renunțe la planul de a face apel la un judecător pentru a obține custodia lui Katy. Ești un om drept, Dillon,

și sunt sigură că le vei acorda dreptul de vizită. Nu are nici o importanță care au fost relațiile tale cu Paige. Katy nu trebuie să plătească pentru amintirile astea urâte, și nici părinții mei.

Când tăcu, urmă o tăcere îndelungată. O tăcere teribilă, mai îngrozitoare decât o explozie de mânie din partea lui Dillon. Rămăsese la fel de nemișcat și tăcut, cu ochii lui duri fixați asupra ei. Christiana simți că o trece un fior. Încercarea ei fusese sortită eșecului.

Cu o mișcare bruscă, el își luă haina și îi lansă cu o voce seacă:

– Ies o clipă.

– Dillon, nu mă urî, șopti ea.

– Simt nevoia să fiu singur.

– Ei bine, pleacă! Fugi! Dar află măcar un lucru! exclamă ea, înfuriindu-se brusc. Într-o asemenea situație, oricine ar fi făcut la fel ca mine. Chiar și tu. Regret nespus că te-am mințit și te-am înșelat, nu-mi stă în fire să fac așa ceva. Dar aveam motivele mele. Dacă ar fi s-o iau de la început, la fel aș face. Chiar dacă mi s-ar spune că o să mă îndrăgostesc de tine și că această dragoste va fi fără nici o speranță.

– Destinul e crud, fiindcă și eu te iubesc, Christiana.

După aceste cuvinte, Dillon părăsi încăperea. Christiana se prăbuși în fața șemineului, ascunzându-și fața în mâini. Simțea că se prăvălește într-o prăpastie fără fund. Se sfârșise. Totul se

sfârșise. Dillan o iubea și ea îl trădase. Viața se întindea în fața ei ca un desen pe care fericirea nu va veni niciodată să-l viziteze.

Când își regăsi puțin calmul, Christiana se ridică și urcă în camera ei. După ce închise valizele, ieși fără să mai arunce o privire în urmă. Apoi se întoarse în bibliotecă în căutarea unei hârtii pe care să-i scrie un bilet lui Leslie. Cu un gest febril, trase un sertar al biroului. O foaie căzu pe jos. O ridică și citi din zbor numele lui Katy. Era plină de ștampile oficiale și de semnături. Fără să se mai gândească, o citi.

***

Dillon străbătu kilometri întregi. Furia lui creștea cu fiecare pas. Era furios pe Christiana și pe sine. Furios împotriva lumii întregi care-i făcuse pe amândoi să procedeze contrar firii lor. Se scurse mai mult de o oră până să se întoarcă. Se duse direct în atelier. În mijlocul uneltelor și lemnului care aștepta să fie prelucrat, își va regăsi pacea sufletească. În momentul când se apucă de lucru, își făcu apariția Stella.

– Ah, ai apărut în fine! Am văzut și am auzit totul, declară ea cu vehemență. N-ai dreptul...

– Lasă-mă, Stella, asta nu mă privește decât pe mine.

– Nu, o privește și pe Katy. O iubește pe Christiana. Trebuie să-i vorbești despre Paige.

– Nu, e imposibil.

– Atunci, te previn că o voi face eu!

Chipul Stellei era livid. Bătrâna bucătăreasă părea nespus de tulburată și își mototolea șorțul în mâini.

– Christiana o să plece și o s-o pierzi, Dillon, de ce nu-i spui totul? Și n-o să te ierte că ai mințit-o prin omisiune.

– Nu vreau s-o rănesc și mai mult. A avut destule probleme și așa.

– Deschide bine ochii, Dillon. Tânăra asta n-a spus o minciună în viața ei. E dreaptă și cinstită, știu asta. Și a acceptat să se compromită astfel de dragul părinților ei. Îți dai seama de semnificația acestui sacrificiu? Trebuie să afle ce s-a întâmplat cu Paige. Gândește-te la tot ce ai făcut pentru Ann.

– Stella...

Dar bătrâna ridică o mână și-l întrerupse.

– E tot ce aveam să-ți spun.

****

Cu foaia de hârtie în mână, Christiana se năpusti în atelier. Dillon o intrând dar nu-și ridică ochii, continuând să lucreze.

– Dillon! Explică-mi de ce ai adoptat-o pe Katy, după moartea lui Paige! Vreau să știu.

Dillon se ridică încet și privi chipul palid al Christianei. Apoi puse deoparte sculele și oftă înainte de a-i răspunde pe un ton placid:

– Fiindcă nu este fiica mea legitimă.

– Dar eu credeam că...

– ... Paige era însărcinată cu mine înainte de căsătorie, nu-i așa?

– Așa s-au prezentat lucrurile.

– Fals. N-am făcut niciodată dragoste cu Paige. Nici înainte nici după căsătoria noastră.

Uimirea Christianei era neprefăcută.

– Cum?! Dar e ceva... complet absurd!

– Nu, nu chiar.

– Povestește-mi totul.

– La ce bun să dezgropi trecutul? E de ajuns să știi că Paige și cu mine nu ne înțelegeam prea bine.

– Nu, vreau să aflu adevărul.

El privi câteva clipe chipul Christianei, trăsăturile ei fine, ochii ei care reflectau toată tulburarea sufletului. Cum nu mai putea să-i suporte intensitatea privirii, Dillon se duse să se sprijine de ușă și, cu spatele la ea, își începu povestea:

– Am întâlnit-o pe sora ta la o serată. Ne-am mai revăzut apoi în alte ocazii similare. Dar n-am încercat s-o seduc, nu e stilul meu. Și pe urmă, detest genul ăsta de recepții și nu obișnuiesc să întârzii pe acolo. Evident, Paige a considerat că

este un fel de provocare. Ideea că nu i-am căzut la picioare ca toți ceilalți i s-a părut probabil insuportabilă. Sau poate că m-a iubit puțin, nu știu. Întotdeauna m-a urmărit cu asiduitate. Degeaba i-am explicat că mi-e indiferentă, era inutil. Cu cât căutam s-o evit, cu atât mai mult insista.

Se întrerupse o secundă ca să privească fulgii de zăpadă spulberați de vânt, apoi reluă:

– Cel mai rău lucru era că nu știam nimic despre legătura pe care o avea cu cumnatul meu Brent. În acea vreme, stăteam la surorile mele și tocmai aflasem că Ann, sora mea, avea cancer. O adoram. Dacă ai fi cunoscut-o, sunt sigur că ai fi iubit-o și tu. Era o femeie adorabilă, însăși întruchiparea bunătății, dar extrem de fragilă. Și era foarte îndrăgostită de soțul ei. Dacă ar fi aflat că o înșela cu Paige pe care o considera prietena ei, ar fi suferit îngrozitor! Am vrut să evit acest lucru.

– Și cum ai făcut asta, Dillon?

Pumnul lui se încleștă pe canatul ușii, exprimându-și suferința.

– Te-am prevenit că nu este o poveste frumoasă, Christiana, continuă el cu o voce răgușită. Chiar vrei să afli totul?

– Da.

– Într-o zi, Paige a venit să mă caute. Era însărcinată cu Brent și m-a amenințat că o să-i dezvăluie totul Annei dacă nu mă însor cu ea. Am acceptat și ne-am căsătorit. Pe urmă am

început s-o urăsc. Când s-a născut Katy, nici n-am vrut s-o văd. O uram la fel de mult ca și pe mama ei și încercam să fiu mereu plecat. Puțin câte puțin, Paige a început să mă deteste. Am avut câteva scene îngrozitoare. Apoi Paige a murit într-un accident de mașină. După câteva zile a murit și Ann. Așa că m-am întors acasă, dezamăgit și scârbit. Atunci am descoperit-o pe Katy. Și am trecut asupra ei toată dragostea pe care o aveam în mine. Prezența ei era o adevărată bucurie. Totul era atât de simplu cu ea.

– Și tatăl ei natural?

– Brent? Era la curent, dar n-a recunoscut-o niciodată. Așa că am adoptat-o pe Katy și acum e fata mea.

Copleșită de mărturisirile lui, Christiana plecă rușinată capul. Când îl ridică, Dillon se afla în fața ei. Își puse mâinile pe umerii ei.

– Adevărul e greu de ascultat câteodată, Christiana, știu asta. Și îmi pare rău.

– Nu trebuie să-ți pară rău. Înțeleg acum de ce nu-mi poți suferi familia. Paige a fost întotdeauna un copil răsfățat și modul în care a procedat e de neiertat. Mi-e rușine pentru ea.

– Nu trebuie, Christiana. Sora ta era câteodată o femeie cinstită, dar nu prea echilibrată. Poate că m-a iubit și am rănit-o fără să-mi dau seama. Și eu am partea mea de responsabilitate.

– Dar asta nu-i scuză comportarea.

– Paige trăia parcă într-o lume de nebuni! Era întotdeauna foarte nervoasă, chiar de la începutul cunoștinței noastre. Dezechilibrul acesta se afla fără îndoială la originea erorilor ei.

Christiana dădu din cap. Sora ei avusese întotdeauna o latură excesivă, era cuvântul cel mai potrivit care îi venea în minte. Bineînțeles că, la fel cum se întâmplă cu anumiți bolnavi, nu era pe deplin conștientă de implicația faptelor sale. Contau doar dorințele ei. Paige fusese întotdeauna așa. Necazul era că, dacă unui copil îi ierți capriciile, nu același lucru se întâmplă cu un adult.

– Părinții mei nu trebuie să afle. Nu și-ar reveni niciodată din șoc.

– Îți promit că n-o să le spun niciodată.

– Îți mulțumesc, Dillon. După felul cum m-am purtat față de tine, nu speram la atâta indulgență.

– Dar... de ce ești vinovată exact, Christiana?

– Că am abuzat de încrederea ta. N-o să mi-o iert niciodată.

El o fixă cu ochii lui pătrunzători, având impresia că ea îi mai ascunde ceva. Totuși, nu insistă. Christiana, poate că aflată la capătul nervilor, tremura și sub calmul ei aparent îi ghicea tulburarea. Cu vârful degetului îi atinse obrazul.

– M-am gândit, Christiana la drept vorbind, bunul-simț al Stellei m-a ajutat să-mi dau seama de adevăr.

– Stella?

– Da. A auzit totul. Prin mintea mea s-au perindat ultimele evenimente. Cum să fiu supărat pe tine, Christiana? Dacă aș fi fost în locul tău, la fel aș fi procedat, sunt sigur. Îi înțeleg și pe părinții tăi. O să iau legătura cu judecătorul ca să se ocupe de acordarea dreptului de vizită.

– Îți mulțumesc, Dillon. Dacă ai ști cât sunt de fericită!

Un surâs fugar lumină chipul tinerei femei... dar era atât de palidă și trăsăturile ei reflectau o disperare care dezmințea sensul vorbelor. Emoționat, el îi strânsese chipul în mâini spunându-i:

– Oh, Christiana, Christiana, dacă ai ști! Te iubesc, te iubesc la nebunie. Trecutul nu mai are nici o importanță.

– Și eu te iubesc, răspunse ea cu o voce slabă. Niciodată n-am iubit pe cineva așa cum te iubesc pe tine, Dillon.

– Atunci, rămâi cu mine, cu Katy. Să ne căsătorim, Christiana. Am nevoie de tine. Și Katy la fel.

Dar tânăra femeie clătină din cap. Ochii ei albaștri erau disperați.

– Nu, Dillon, e imposibil.

– Christiana, nu-i adevărat! Totul e posibil între noi, totul!

– Nu, și știi prea bine asta. Cea mai scumpă dorință a mea e să trăiesc alături de tine și de Katy pe care o ador, să o cresc și să fiu fericită aici, la Lakecraft. Dar nu pot, nu am dreptul.

– Din cauza părinților tăi?

Christiana simțea că i se frânge inima de durere. Să trăiască alături de Dillon, să-l iubească, nu era tot ce-și dorea pe lumea asta? Fericirea la care aspira de atâta timp? Și trebuia să refuze.

– Da. Dacă mă mărit cu tine fără ca ei să afle adevărul despre Paige, vor considera că i-am trădat și voi înceta să exist pentru ei. Dacă le dezvălui comportarea lui Paige, vom suferi prea mult. Nu, Dillon, nu, nu pot să fac asta. Este o situație fără ieșire. De la început, cred. Nu pot fi fericită știind că provoc nenorocirea altora.

Dillon nu se mai simțise niciodată atât de confuz, de neputincios: femeia pe care o iubea îl părăsea și el nu era în stare s-o rețină.

– Poate că părinții tăi sunt mai puternici decât crezi.

– Oh, nu! Pune-te în locul meu: dacă ar trebui să-ți anunți părinții că sora ta Ann a făcut niște greșeli de neiertat, ai face-o? Nu, bineînțeles că nu. Fiindcă ei nu ar suporta. Câteodată adevărul este inutil fiindcă poate deveni mai periculos decât minciuna.

Tânăra tăcu și se duse să mângâie brațul curbat al balansoarului.

– E foarte frumos, șopti ea oftând.

Dillon o privi încruntat câteva clipe. Ghicea ce se întâmplă: când Christiana avea expresia asta pierdută, îi ascundea ceva.

– Christiana, ce-mi ascunzi?

Mâna Christianei se opri, tremurătoare.

– Eu sunt vinovată de moartea lui Paige.

– Ești vinovată... nu, nu-i adevărat!

– Eu conduceam mașina.

– Și un șofer beat v-a lovit. El e vinovatul, nu tu!

– Știu, dar mi-am spus întotdeauna că, dacă în momentul respectiv aș fi fost mai atentă, aș fi putut evita accidentul.

– Și la ce servesc toate acestea în afară de faptul că te torturează?

– Eu am scăpat nevătămată și Paige a murit.

Ochii ei se măriră, privirea îi deveni fixă, în timp ce continua cu o voce lipsită de orice modulație:

– Am deschis ochii: mașina ardea, erau niște flăcări imense și Paige se afla înăuntru. Și eu nu puteam face nimic altceva în afară de a fugi! Oh, Dillon, e un chin pentru mine! Și scena îmi revine fără încetare în minte, fie că sunt trează, fie că dorm.

El o luă din nou în brațe și o strânse la piept. Christiana își ascunse fața la umărul lui.

– Ăsta e coșmarul tău?

– Da, în fiecare noapte mașina arde, arde și Paige urlă!

– N-ai nici o vină, Christiana. E hazardul, oricât de crud ar fi el câteodată.

– Înțeleg foarte bine punctul tău de vedere, dar emoțional, n-am reușit să trec peste această dramă. E ceva irațional, dar mai puternic decât mine. Oh, Dillon, cred că n-am suferit niciodată atât de mult, cum am suferit în aceste șase luni care s-au scurs de la moartea lui Paige.

– Și încă mai suferi.

– Taci…

– Nu, trebuie să mă asculți până la capăt. Mă iubești, te iubesc. Și, ne-am plăcut imediat, chiar din ziua când te-am lovit cu calul. Nu-i așa?

– Da.

– Refuzi să rămâi cu mine din cauza surorii tale și a trecutului. Trebuie să accepți moartea lui Paige și suferința părinților tăi. E un fel de compromis, dar e necesar. Dacă vii la mine, vreau ca sufletul tău să fie liber și senin. Fără remușcări sau scrupule nejustificate. Vreau să fii numai a mea, Christiana.

– Iartă-mă că te fac să suferi, Dillon, iartă-mă…

– Ssst, Christiana! Da, sufăr, dar e vina mea. Amintește-ți un lucru: dacă vrei să trăiești alături de mine, vreau să fie numai fiindcă așa îți dorești, nu din sacrificiu pentru mine sau pentru Katy.

Se întoarse, o privi cu tristețe, apoi adăugă:

– Ce ironie a destinului! Chiar și moartă, sora ta continuă să-mi otrăvească viața! Grație ei te-am cunoscut și din cauza ei te pierd! Viața nu e dreaptă, Christiana.

Când el tăcu, tânăra rămase și ea tăcută. Ce putea să-i răspundă? Deși i se rupea inima, nu putea să ia o altă hotărâre. Dillon se întoarse cu o mișcare bruscă și ieși. Christiana nu se mișcase din loc. Se auzi zgomotul făcut de o portieră trântită,

apoi o mașină demară. O lacrimă solitară se rostogoli pe obrazul tinerei femei. Tocmai îl pierduse pe bărbatul pe care-l iubea. Fără să știe prea bine de ce, luă un pumn de așchii pe care le băgă în buzunar.

O voce se auzi din spatele ei.

– Ei, cum așa, pleci?

Christiana tresări și se întoarse pentru a o vedea pe Stella, care stătea cu brațele încrucișate pe pieptul ei generos și o privea cu un aer sever.

– De cât timp ești aici, Stella?

– Am auzit tot, am văzut tot. N-o să pleci, Christiana, în orice caz nu astăzi.

– Îmi pare rău, dar nu mai pot.

– Dar la Katy te-ai gândit? Va fi disperată să nu te mai găsească aici la întoarcerea ei.

– O să trec pe la părinții lui Dillon ca să-mi iau rămas bun de la ea. O să găsesc eu un pretext să-i explic lucrurile ca să nu sufere. Despărțirea mea de Katy nu e definitivă. Și pe urmă, va avea o altă bonă.

– Nu va fi același lucru. Te iubește ca pe o mamă, Christiana. Vorbele directe ale bătrânei bucătărese o puneau la grea încercare.

– Te rog, Stella, nu-mi îngreuna și tu situația. O ador pe Katy. Crezi că plec cu inima ușoară?

Stella o luă în brațe și îi mângâie părul, iar Christiana se temu că va izbucni în lacrimi.

– Micuța mea, vârsta m-a învățat că adevărul este greu de acceptat, dar în general lumea supraviețuiește. O să-ți revii, Christiana, sunt convinsă. Instinctul meu îmi spune asta.

– La revedere, Stella, șopti Christiana privind-o cum se îndepărtează.

Rămasă singură, aruncă o ultimă privire prin atelier. Bicicletele sprijinite de perete îi reaminteau de acea zi de plimbare fără griji pe malul oceanului. Ce îndepărtată îi părea acum! Cu inima strânsă, părăsi atelierul și intră în casă. Finn și Iann se repeziră în întâmpinarea ei, lătrând veseli. Și ei încercau s-o rețină.

– O să-mi lipsiți și voi doi! Ce-o să mă fac dacă o să mă rătăcesc din nou prin viscol?

Tânăra intră în bibliotecă pentru a-i telefona lui Leslie.

– Alo, John, sunt eu, Christiana. Aș dori să vorbesc cu Leslie.

– E plecată în oraș cu Cameron. Se întoarce într-o oră-două. O să te sune când vine

– Cred că nu mă va găsi.

– Ai o voce ciudată, Christiana. Totul e în regulă?

– Da, da, bineînțeles. Trebuie să părăsesc Lakecraft și...

– Cum să părăsești Lakecraft? repetă John stupefiat.

– E o poveste lungă, John.

– Unde te poate găsi Leslie?

– Nu știu unde o să mă duc. Dar îți promit că o să-i scriu. Sărut-o din partea mea.

– Christiana, pari tristă!

De fapt, tânăra simțea că i s-a pus un nod în gât. Îi venea extrem de greu să-și ia rămas-bun.

– Nu, John, nu-ți face probleme.

– O să ne lipsești.

– Și voi o să-mi lipsiți! La revedere, John. Te sărut. Christiana se grăbi să închidă, de teamă că John o să-i ghicească emoția. Era gata să izbucnească în lacrimi. Trebuia să plece repede. Cât mai repede.

Când își duse valizele pe verandă, aruncă o ultimă privire peisajului. Un strat de zăpadă acoperea câmpul, lacul strălucea în depărtare sub soarele dimineții. Brazii înalți păreau încremeniți în mantia lor albă și câteva păsări zburau țipând pe cerul înghețat. Cât de frumos și de liniștit era Lakecraft. Cu inima grea, tânăra porni la drum. Povestea ei de dragoste de la Lakecraft se terminase. Nu-i mai rămăsese decât un pumn de așchii în fundul unui buzunar și niște amintiri care îi trezeau melancolia.

***

Dillon își opri mașina pe marginea drumului și rămase acolo nemișcat, cu ochii fixați asupra apei strălucitoare a lacului. Dar nu vedea nimic. Nimic în afara unor ochi de un albastru profund și un chip aureolat de un păr șaten și ondulat.

– Oh, Christiana, întoarce-te, întoarce-te, te rog, șopti el.

Capitolul 10

Șase luni mai târziu Christiana stătea confortabil instalată pe terasa unui hotel din Cairo. Gustând din ceaiul cu gheață, privea prin ochelarii de soare oamenii care forfoteau fără încetare pe străzi. Era cald, rochia ușoară îi lăsă dezgoliți umerii bronzați, și părul șaten se decolorase sub soarele Egiptului. Tânăra se simțea cuprinsă de o senzație de pace. Aproape. Fiindcă figura lui Dillon o urmărea fără încetare. Se aruncase cu trup și suflet în muncă, încercând să-l dea uitării. De aceea se găsea acum la capătul lumii pentru un reportaj foto.

La Cairo era complet ruptă de lumea ei obișnuită. Lakecraft se afla departe, atât de departe. Într-o zi, însă, poate că va reuși să uite complet Lakecraft și pe Dillon Austin. Poate...

Tânăra se decise să arunce o privire la teancul de corespondență pe care i-l adusese chelnerul. Tria distrată facturile provenite din Statele Unite, când inima începu să-i bată nebunește. Cu o mână tremurătoare, luă plicul pe care recunoscuse imediat scrisul lui Leslie.

Timp de câteva clipe, ezită. Dacă ar fi rezonabilă, nu l-ar deschide. Dar Christiana nu era! Așa că rupse aproape plicul, deschizându-l cu o grabă plină de neliniște. Ochii îi alunecau pe cuvinte, căutând un singur nume: acela al lui Dillon. Câteva rânduri îi atraseră brusc atenția.

„Îți trimit un bilet pentru concertul Orchestrei Simfonice Naționale, gândindu-mă că ți-ar face plăcere."

Luă bucățica de carton din plic și citi: Dillon Austin dirija orchestra într-un spectacol extraordinar la Vancouver, peste trei zile. Christiana se sprijini de spătarul scaunului. Senzația de pace se evaporase într-o clipă. Și toate sentimentele pe care încerca să le ascundă undeva în adâncul sufletului ei pentru a le da uitării, explodară brusc, la fel de vii. Dillon! Ideea de a-l revedea o făcea să tremure. Doamne, de ce avea acest bărbat o asemenea putere asupra ei? Și ea care credea că la Cairo îl va putea uita!

Christiana comandă un alt ceai. Ce să facă? Era pentru prima oară când Leslie lua o asemenea inițiativă. Până în prezent, în rarele scrisori pe care i le scrisese, Leslie se mulțumise să-i dea vești despre Stella și Katy. Christiana regreta că plecase fără să-și vadă prietena. Îi trimisese un bilețel scurt ca să se scuze. Dar, fără să se supere din cauza asta, Leslie îi rămăsese fidelă. Pentru Christiana, acest lucru reprezenta o legătură invizibilă cu Dillon. Și îi răspunsese lui Leslie, indiferent în ce colț al pământului s-ar fi aflat...

Imagini din Lakecraft îi defilară prin fața ochilor, câmpiile verzi, lacul cu sălcii, valurile oceanului care se spărgeau de faleza din stânci înnegrite de vreme. Își mai amintea și de lungile plimbări făcute în compania celor doi setteri, jocurile cu Katy, serile petrecute în fața focului cu Dillon, surâsul lui Dillon, privirea lui arzătoare. Dillon... Christiana nu mai rezistă. Se ridică și urcă în camera ei. Ridică receptorul cu o mână tremurătoare și ceru să i se facă legătura cu Statele Unite. Munca ei la Cairo se terminase, nu mai avea de scris decât câteva explicații la fotografiile ei și legendele respective puteau fi scrise foarte bine și în avion.

Se va duce la concert, îl va privi pe Dillon, îl va asculta și va pleca fără să-i vorbească...

– Alo?

– Leslie, sunt eu, Christiana.

– Christiana! Pe unde ești acum?

– La Cairo.

– În Egipt?

– Da.

– Mi-ai primit scrisoarea?

– Da, astăzi. Dillon e la curent cu ea?

– Nu, bineînțeles! Dacă te decizi să vii, Dillon nu va afla nimic. Te cunosc eu, mica mea Christiana.

– Îți mulțumesc, Leslie, ești un înger, șopti ea emoționată.

– Vii?

– Ezit.

– Nu ezita prea mult: concertul are loc peste trei zile. Exact timpul necesar ca să te întorci de la Cairo!

– O să mă hotărăsc repede, îți promit.

Urmă o tăcere, apoi Leslie reluă cu o voce gravă:

– E nefericit, Christiana. Niciodată nu l-am văzut astfel. Joacă teatru în fața părinților săi și a lui Katy, dar sunt zile în care nu-și poate alunga tristețea din ochi... Nu înțeleg ce s-a petrecut între voi. Vă iubiți și fugiți unul de celălalt! De ce nu trăiți împreună?

Christiana închise ochii. Durerea îi revenise. Dillon îi lipsea, avea nevoie de el ca de aerul pe care îl respira. Și erau despărțiți de atâtea obstacole!

– E complicat, Leslie. Într-o bună zi, o să-ți explic.

– Prefer să nu știu nimic și să vă văd căsătoriți! În fine...

– Îți telefonez imediat ce voi putea, Leslie. Te pup!

După ce închise, Christiana sună imediat la aeroport. Primul avion spre Canada, pleca peste câteva ore și mai existau locuri libere. Începu imediat să-și facă valizele.

***

Călătoria până la Vancouver se desfășură fără probleme. Ca și cum soarta se hotărâse o dată să fie alături de Christiana. Nerăbdarea ei creștea din oră în oră și n-ar fi suportat nici o

întârziere. La Vancouver își rezervă un loc la zborul pentru Chicago, care pleca peste cinci ore, și își lăsă bagajele la aeroport. Va pleca imediat după concert.

Un taxi o lăsă în fața teatrului Orpheum, un vechi edificiu situat în inima orașului. Christiana se amestecă în mulțimea care intra. Nervozitatea îi domina comportamentul; deschidea și închidea fără încetare programul. Când luminile se stinseră în cele din urmă, se simți mai bine, protejată de întunericul din sala mare. Orchestra își acorda instrumentele și câțiva muzicieni repetau un pasaj. Zgomotele obișnuite ale unui început de concert o liniștiră pe Christiana.

Totuși, pentru ea nu era un concert obișnuit. Fixa imensul pian negru cu coadă, aflat în mijlocul scenei. Dillon va apărea în câteva minute. De câte ori își imaginase clipa în care îl va revedea? De sute, de mii de ori. Și în seara asta visul i se realiza. Ea se afla acolo, anonimă, amestecată în mulțime, pierdută în mijlocul a sute de oameni.

Luminile candelabrelor se stinseră rând pe rând și se făcu tăcere. Când Dillon își făcu apariția pe scenă, izbucniră aplauzele. Doar Christiana rămăsese nemișcată, privindu-l țintă. Purta smoching, cămașă albă și o lavalieră neagră. Chipul lui era grav. Era frumos, chiar și mai frumos decât în amintirea ei. Uitase cât era de înalt. Dillon se așeză la pian și Christiana își ținu respirația.

De pe locul ei, în rândul al patrulea, de la orchestră, îl vedea perfect. El făcu un semn din cap în direcția orchestrei,

degetele îi atinseră clapele și muzica umplu sala. Imediat, tânăra femeie fu cuprinsă de un vârtej de emoții. Exista în această simfonie un uimitor amestec de bucurie și putere. Christiana vibra la fiecare notă, la fiecare acord. Era frumos, era divin. Chipul lui Dillon se suprapunea peste muzică și ea era fericită, fericită să împartă cu el acest moment, chiar dacă el îi igona prezența.

Nu-l scăpa din ochi, observându-i fiecare expresie a chipului, fiecare mișcare a corpului. Voia să-și graveze totul în memorie, pentru totdeauna. Vor fi niște amintiri pe care le va depăna pe urmă, în singurătatea vieții ei. Amintiri care se vor adăuga celorlalte de la Lakecraft, unde petrecuse o lună de fericire perfectă.

Orchestra tăcu apoi câteva clipe, înainte de a aborda cea de a doua și ultima parte a concertului. Era un andante. Lumina din sală era difuză. De la primele note, Christiana recunoscu melodia pe care el o începuse la Lakecraft. Dar era diferită: acum era impregnată de o tristețe infinită care îi merse drept la inimă. Melancolia bucății era atât de intensă, de sfâșietoare, încât Christiana simți că i se frânge inima. Dar o înțelegea, Dillon dorise ca prin ea să-și exprime sentimentele. Închise o clipă ochii, pradă unui regret nespus.

De ce nu rămăsese cu el? De ce? Fiindcă simțul datoriei îi dictase comportarea. Fiindcă unele sacrificii erau necesare. Fiindcă purta încă în sufletul ei vinovăția de a fi cauzat

moartea lui Paige. Pentru că părinții ei sufereau. Exista atâta durere în jurul ei, încât Christiana nu îndrăznea să fie fericită.

Totuși... totuși, avea și ea dreptul la fericire, nu? Când redeschise ochii, simfonia se termină. Dillon se ridică să mulțumească pentru aplauze. Dar, ciudat, el rămânea rece, mulțumindu-se să zâmbească din vârful buzelor. Ochii lui întunecați scrutau mulțimea, ca și cum căuta pe cineva. Inima Christianei încetă să bată când întâlni focul privirii lui.

Da, o văzuse acolo, în rândul patru, subțire ca o trestie în rochia ei neagră, strângându-și cu nervozitate în mâini poșeta. Gura Christianei tremura ușor. Și ea îl privea cu o asemenea intensitate! Chipul lui Dillon se îmblânzi. De la început îi simțise prezența și era fericit s-o vadă. Cântase pentru ea, doar pentru ea. Ghicise ea asta?

Christiana rămăsese nemișcată, ca și cum era prizoniera privirii lui Dillon. O zărise el în mulțime? Poate. Dacă nu era o întâmplare. Îi studia cu aviditate trăsăturile. În câteva secunde el va dispărea și drumurile lor se vor despărți din nou. Poate pentru ani... În inima ei își luă pentru a doua oară rămas bun de la el, se ridică grăbită și părăsi teatrul.

***

Christiana ajunse la apartamentul ei din Chicago puțin înainte de răsăritul soarelui. Se simțea epuizată, așa că se culcă imediat. În corespondență găsise o scrisoare scurtă de la mama ei, pe care o citise repede. Apoi căzuse într-un somn greu, fără vise.

Soneria interfonului o trezi. Tânăra aruncă o privire la ceas. Era opt dimineața! Cine putea s-o trezească cu noaptea-n cap? Se ridică să apese pe buton.

– Christiana? Sunt eu, mama. Trebuie să-ți vorbesc, e urgent.

Oftând, Christiana deschise. N-avea nici un chef să vadă pe nimeni în acel moment, atât de mult era stăpânită de amintirea concertului. Dar dacă Marian White se hotărâse să-i vorbească, era inutil să încerce s-o facă să se răzgândească. Christiana nu rezistase niciodată în fața încăpățânării ei.

– Scumpa mea, cât sunt de mulțumită că te revăd! exclamă Marian luând-o în brațe. Ce idee să pleci în Egipt! Dar... arăți îngrozitor!

– Am sosit la patru dimineața și nu mi-am revenit încă în urma decalajului de fus orar. De ce-ai venit atât de devreme? Unde e tata?

– E ocupat. Vine și el mai târziu.

Marian White pătrunse în salon. Era la fel de elegantă și frumoasă cum o știa. Chipul ei părea mai puțin chinuit decât în urmă cu șase luni când Christiana o văzuse pentru ultima

oară. În mod ciudat, nu spuse nimic câteva momente, lucru care nu-i stătea în obicei. Christiana o studie cu mai multă atenție. Brusc, mama ei se întoarse spre ea.

– De ce nu ne-ai spus nimic despre Paige? o întrebă ea fără nici o introducere.

– Cum... ce? Nu te înțeleg.

– Știai că Paige l-a obligat pe Dillon s-o ia de nevastă și că el nu este tatăl lui Katy. De ce mi-ai ascuns asta?

– Nu voiam să vă fac rău. Ați suferit și așa îngrozitor. La ce bun să întinez imaginea pe care o aveați despre Paige?

– Și ai greșit, fiindcă aveam dreptul să știu.

– Dar cum ai aflat?

– Acum două luni, ne-am dus s-o vedem pe Katy, răspunse mama ei așezându-se pe canapea. Îți mărturisesc că ne-am simțit imediat fermecați de Dillon. Contrar oricărei așteptări, îți imaginezi! Bucătăreasa, o anume Stella, ne-a spus totul în momentul plecării. Ne-a povestit niște lucruri îngrozitoare despre Paige.

– Îmi pare rău, mămico, șopti Christiana, instalându-se pe fotoliul din fața ei. Stella n-ar fi trebuit să... Dillon e la curent cu asta?

– Bineînțeles că nu! La început am fost furioasă pe ea. O credeam nebună. Și pe urmă am reflectat, am pus lucrurile cap la cap și apoi m-am dus să-l văd pe Brent, însoțită de tatăl tău. Și el ne-a confirmat spusele bucătăresei.

– Oh, nu! Stella nu avea dreptul...

– N-are importanță! Acum știm adevărul. Ai vrut să ne menajezi, fetița mea, dar n-ar fi trebuit. Aș dori să-ți pun o întrebare: mai ești îndrăgostită de Dillon?

– Da, șopti Christiana, plecând capul.

De ce-ar fi mințit-o? Îl iubea mai mult ca niciodată. Marian White cuprinse mâna fiicei sale.

– Scumpo, am stricat totul, nu-i așa? M-am comportat cu atâta egoism încât astăzi mi-e rușine. Iartă-mă. Sufeream atât de mult din cauza morții lui Paige încât aproape că uitasem de existența ta. Ai fost întotdeauna atât de atentă față de noi. Până la a-ți sacrifica fericirea cu Dillon din cauza noastră! Christiana, du-te să-l vezi pe Dillon, du-te la Lakecraft, te implor. N-o să-mi iert niciodată asta... că te-am îndepărtat de bărbatul pe care-l iubești.

Christiana își ridică surprinsă capul. Ochii mamei sale erau plini de lacrimi.

– Mămico, îți mulțumesc.

– Dacă pleci acum, ajungi acolo după-amiază. Du-te, Christiana! Știu că îl iubești și că te iubește. Vreau să fii fericită!

Christiana se afla încă sub șocul vorbelor rostite de mama ei. Viitorul i se lumina dintr-o dată. Bineînțeles, mai era vorba și de Dillon. Cine știe dacă inima lui nu se schimbase? Dar Christiana voia să fie optimistă. Se gândi la vorbele lui: „Te iubesc, Christiana”. Poate că o așteptase totuși?

– Ei, Christiana? Pleci la Lakecraft?

– Da, cu primul avion, răspunse ea cu un surâs vesel.

***

Era aproape miezul nopții când Christiana ajunse la Lakecraft. Casa era cufundată în întuneric. Bătu la ușă, dar nimeni nu-i răspunse. Și dacă Dillon nu era acolo? Christiana privi peisajul la lumina lunii pline. Nimic nu se schimbase, nici câmpul, nici lacul argintiu aflat acolo jos, nici pădurile întunecoase. Dar acum era plin de flori. Chiar la lumina lunii, Christiana le distingea culorile. Și parfumul lor dulceag înmiresma aerul. Era aprilie. Venise primăvara.

În momentul în care se pregătea să mai bată o dată, câinii începură să latre. Întoarse capul. Finn și Iann veneau în fugă spre ea peste câmp.

– Finn, Iann, ce bucuroasă sunt că vă văd! spuse ea mângâindu-i pe cei doi setteri care îi lingeau mâinile. Unde este stăpânul vostru? Sunteți singuri?

Apăsă pe clanța ușii care se deschise încet. Casa nu era închisă, semn că Dillon era acolo. Dar unde? Și de ce nu răspunsese? Îi urmă pe câinii care o conduseră în bibliotecă. Un foc ardea în șemineu, dar încăperea nu era luminată.

– Ce cauți aici, Christiana? rosti vocea lui Dillon.

Își stăpâni o tresărire și întoarse capul. Stătea așezat la biroul lui, cu un pahar în mână, cu chipul ascuns în umbră.

– Am venit să te văd.

– Ca ieri? replică el cu amărăciune.

– Nu știai că sunt în sală.

– Ba da, ți-am simțit prezența. Și când te-am revăzut, am crezut că te întorseseși la mine. Dar ai plecat, fără nici un cuvânt. Niciodată nu m-am simțit atât de singur.

Bău o înghițitură de gin, apoi mai aruncă un lemn pe foc înainte de a adăuga pe un ton neutru:

– Katy doarme. Poți să te duci în camera ei.

– Pentru tine am venit aici, Dillon.

– Pentru mine? De ce această schimbare bruscă de atitudine?

– Fiindcă lucrurile s-au schimbat, Dillon.

– În ce sens?

– Părinții mei cunosc adevărul în privința lui Paige.

– Ai sfârșit prin a le spune?

– Nu, Stella a făcut-o. Când au venit s-o vadă pe Katy, Stella i-a luat deoparte. Era puțin... enervată pe mama mea.

– Îmi pare rău, Christiana, nu știam.

– Nu e ceva grav. Înțeleg foarte bine că mama a putut-o scoate din sărite pe Stella! A fost un șoc pentru ei, dar se pare că au reușit să supraviețuiască. De fapt, au primit destul de bine vestea. Curios lucru, dar mama pare mai puțin dărâmată decât înainte.

– Și ce legătura are cu noi?

La vederea chipului lui chinuit, ea întinse mâna și-i mângâie obrazul.

– Dillon, m-am maturizat în ultimele luni. Mă simțeam vinovată în privința lui Paige, convinsă că sunt responsabilă de moartea ei. Dar în realitate, acest sentiment avea alte cauze: dintotdeauna am fost geloasă pe afecțiunea pe care i-o purtau părinții mei. M-am simțit întotdeauna exclusă, aveam un pic sentimentul rățuștii celei urâte. Paige era atât de frumoasă, de blondă, de perfectă, iar mama mea o adora. Existau zile, pe vremea când eram copil, când îi doream toate relele din lume. Aș fi dorit s-o văd dispărând. Când a fost omorâtă, toate aceste gânduri au ieșit la suprafață, și, e absurd, am avut impresia că a fost vina mea, că într-adevăr i-am purtat ghinion! Dar mi-am dar seama că nu-i adevărat și că dispariția ei n-a fost nimic altceva decât un accident stupid și crud!

Se întrerupse, ezită, apoi continuă:

– Când stăteam aici, Paige era întotdeauna între noi. Mi se părea că nu am dreptul să te iubesc, gândul acesta era mai puternic decât mine. Acum, totul diferit. Este ca și cum mi-am exorcizat trecutul și temerile. Acum, față în față, nu mai suntem decât noi doi.

– Și ai revenit.

– Dacă mă mai vrei.

O strânse cu patimă la piept.

– Am așteptat cu atâta nerăbdare acest moment! În fiecare zi a vieții mele, în fiecare noapte, îți pândeam întoarcerea. Oh, Christiana, te iubesc, te iubesc.

– Dillon, e adevărat?

Își cufundă privirea plină de iubire într-a ei, șoptind:

– Am eu aerul că mint?

– Nu, dar mi-era atât de teamă că mă vei izgoni!

– Fetiță mică și proastă! De când ai plecat, rătăcesc prin această casă ca un suflet pierdut. Viața mea părea goală, fără nici un scop. Doar Katy reușea să mă mai scoată din starea asta. Nu mai reușesc să scriu muzică. Mi-am terminat simfonia doar pentru că exprima întreaga mea disperare. Dar tristețea nu e o sursă plăcută de inspirație. Și nopțile mele au fost îngrozitoare, nu puteam să dorm, mă gândeam la tine fără încetare. Mă crezi acum când îți spun că te iubesc, Christiana?

– Da, șopti ea.

El puse stăpânire pe buzele ei cu patimă și Christiana i se abandonă.

– Christiana, aș dori să fac dragoste cu tine.

– Și eu.

– Dar vreau mai întâi să mă căsătoresc cu tine.

– Dillon! Chiar trebuie să așteptăm?

El zâmbi și o sărută, în timp ce ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui, privindu-l rugător.

– Da. Vreau să fac totul în ordine, răspunse el. Am făcut amândoi destule greșeli până acum.

– Ești sigur că mariajul nu va fi una în plus?

– Din clipa în care te-am văzut, am știut că ești femeia pe care o așteptam dintotdeauna, Christiana. Și nu m-am înșelat.

EPILOG

Tăcută, cu un surâs ciudat pe buze, Christiana stătea în picioare în fața șemineului. Dillon o privi cu înduioșare câteva clipe înainte de a o întreba:

– Doamnă Austin, la ce te gândești?

Tânăra se întoarse spre el. Soțul ei. Dillon era soțul ei de câteva ore.

– Totul este atât de perfect încât mi-e teamă că visez. Îmi spun uneori că este ireal, că o să mă trezesc și o să fiu singură, departe de tine.

El își sprijini, plin de dragoste, mâinile de umerii fragili ai soției sale și o strânse în brațe, lăsându-și brațele să alunece de-a lungul bustului ei.

– Și totuși, totul este real, ți-o jur. Când o să te trezești mâine, o să fiu alături de tine. Și poimâine la fel. Și la fel, ani și ani de zile. Suntem împreună pentru toată viața, Christiana, îți dai seama de asta?

Degetele lui urcară încet spre sâni, strecurându-se în decolteul cămășii ei de noapte. Christiana zâmbea și se abandona mângâierilor lui. Putea da, în sfârșit, frâu liber dorinței ei. Dorinței lor. Cămașa fină căzu pe covor și Dillon o ridică în brațe.

– Cât ești de frumoasă, Christiana mea! șopti el așezând-o pe pat. N-o să mă satur niciodată privindu-te.

Apoi îi învălui tăcerea. Lăsară atunci să vorbească trupurile lor și se iubiră în noaptea liniștită în timp ce focul ardea în șemineu.

Buștenii aruncau umbre roșiatice prin încăpere când Dillon se ridică într-un cot.

– La ce te gândești, dragostea mea?

Cu un surâs satisfăcut, Christiana se întoarse cu fața în sus și se întinse cu voluptate.

– Oh, la atâtea lucruri! O să-mi facă explozie capul. Am impresia că sunt o altă femeie. În primul rând, sunt liberă, și asta grație ție. De luni și luni trăiam cu acel îngrozitor sentiment de culpabilitate și cu acele coșmaruri care mă făcuseră aproape să pierd simțul realității. Eram vinovată pentru că Paige era moartă, pentru că te mințeam, pentru că înșelam pe toată lumea. Și pentru că te iubeam. Credeam că o să înnebunesc. Nu vedeam nici o ieșire din această situație, în afara fugii și a unei existențe goale, plină de singurătate!

– Și pe aceasta ai și ales-o!

– Aveam scuze că găsisem de lucru și că fusesem obligată să accept.

– De ce crezi că porți toată nefericirea altora pe umerii tăi? Sunt prea frumoși și prea fragili pentru asta!

Ea zâmbi, îl sărută, apoi se lipi de el.

– Întotdeauna mi-a plăcut să mă ocup de ceilalți.

– Dar nimeni nu se ocupa de tine.

– Nu voiam. Mă consideram destul de puternică pentru a mă descurca singură.

– Ce nevastă orgolioasă mi-am luat! Dar eu o să mă ocup de tine. O să te iubesc, o să te îngrijesc cu dragoste, o să te răsfăț. Și mai ales, n-o să te mai las să-mi scapi. Ai mai plecat o dată și am crezut c-o să mor. Ce imbecil am fost!

– Nu, era ceva necesar: aveam nevoie de timp ca se reflectez și să mă distanțez puțin. Voiam să fiu a ta, dar puternică, liberă, nu slabă, prizonieră a problemelor mele.

El o strânse în brațe și îi sărută părul ondulat.

– Da, dar în acest timp, eu eram nefericit. Niciodată o femeie n-a avut o asemenea putere asupra mea!

– Crezi că o să mă iubești așa toată viața?

– Nu-mi imaginez cum aș putea trăi fără să te iubesc.

– Câteodată am impresia că inima mea va face explozie de atâta dragoste. E îngrozitor.

– Nu, e minunat, Christiana! Dar hai să nu ne mai punem atâtea întrebări! Mai bine să ne iubim!

Tânăra închise ochii și se lipi strâns de el. Acolo, la Lakecraft, în brațele lui Dillon, Christiana își găsise în sfârșit pacea și fericirea.

Sfârșit